

ஸ்ரீ
நாமஜெயம்

கருட நாமமென்றுவழங்குகின்ற

ஸ்ரீ கருடபுராணவசனம்

லெத்திராப் கித்திரா நாம ஜெயமாய்

இந்நகரம் மூலம் மூலம்

18-11-11-ஸ்ரீ, சங்கராசாவதி ரிபுபலிசன

ஸ்ரீமத துரை மருமப்பலா

த. இராகவலுநாயக

ஸ்ரீ மருத மருத மருத மருத
மருத மருத மருத

COPY RIGHT.

1891.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீராமமயம்.

ஸ்ரீமதிசமாந்த குவேரம்:

ஸ்ரீ மதேராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீகருடபுராண சாரசங்கிரகம்.

அகிணங்கனாகுண சொருபனாகிய ஸ்ரீசுவேசன் கருடபகவானுக்குத் திருவாயமலாந்தருளிய இப்புராணம், பின்னாச் சூதமர்முனிவரால் கைமிடாணியவாசிகளு' குச் சொல்லப்பட்டது ஸ்ரீகருடபகவான் கேட்டமையால் ஸ்ரீகருடபுராணமென்னும் பெயர்ததாயிற்று சிவனிற்கும வித்ததையும், இறந்தவுடனே வாயுச்சரீரம்பெற்று உமாதாநாகளோடு யுத்தலாக்மதாநாடி, கண்பிண்டாழுதில்மீண்டு, சகலத்தின் அருகேயகது இடையையடைதலையும் கிருத்தியம் செய்யவென்றது வித்ததையும் பததாநாட் பிண்டங்களால் சிவன்சரீரம் பெறுதலையும் பின்பு உருளாயமாதாநாடிண்டசரீரம்பெற்ற சிவனைப்பாஸதாநாடினிகது நாளொன்று குடிருந்து நாமபதித்து மாயவிரிதவரம் ஓரண்டு வரையிலும் பதததச் சொதுதலையும் பூசை, உத்குமம், உமபுரிக்கும இடையிலுள்ள எல்லாத் தானகாபகாதவழியிலு அகிபகிரவனம் அகாவது குரிப்பெற ஸ்ரீகருடைய வனமும உருகுகிவிட்ட செம்புபெருக காணும் இடமும அதுக உஷ்ணமும குரிருமுள்ள இடங்களும இருப்பள்ள இடமும கிலாவருடமுண்டய இடமும இருதநலையும் சியாலும் இறந்தததாலும் சிறைத்து பாழிகளாக்கும் அப்பாபிகளை ஊழ்செய்யப் பல்வகைய சூதுக்கொரும ஸ்ரீராமம் பவதாணி பித்ததலையும் யாமியம், சொரி, கந்தருவகாரம், குரூரம் கிளைஞ்சம், விசித்தரம், பகவாபதம், துகுத்தம், நாநபகரதம், கதாநம், பிரபரம் எனற பூட்டணங்கனில் உமாதாநாட்டோயல் வேளெனின பொருதுதவகி மாகிபிண்டயகஜை யுண்ண, லோம மேறகொலன வற்றில் விசித்தரம் என்றகாரமசாங்கது ஊனபொய்மாதிக பிண்டத்தையுண்டு ஏராமாதிக பிண்டத்தையுண்ணுமகலை பெரிசாச

நெகிள்வந்து அபிவிருத்திக்குக் கவாந்து கொள்ளுதலையும், சிவன் வழிபாட்டிற்குச் சாரமும் பிண்டசரீரம் நீங்கி அங்குஷ்டப் பிரமாணவாய் ஒருவண்ணிமரத்தில் சற்றுத்தாங்கி நுழைந்தாலாகிய சரீரமொன்று யமன்முன்பு போதலையும் யமபுஷ்பின் தன்மைமையும யமனுடைய அரண்மனையையும், யமன் வீற்றிருக்கின்ற மண்டபமும், சித்திரகுபகன் அரண்மனையும், மகாரோகங்கனின் இரங்கலும், நரகங்களினமொரும, ஆகிய இவற்றின் பெற்றிமையையும் பரமமொத்த சிவா நரகங்கால மொத்துண்டும், ஆபுதங்களால் சிதைக்கப்பட்டும், சுரிசையால் சிவப்பட்டும், செக்கால் அனாகாபாபம், பெருபிழல் வட்டப் பாட்டும், செமடிகுறச் செடிய பட்டித் தாத்தாயி நுசுகிதை ஆண்பாலை பெண் பாவவசினோடு செருக்கப்பட்டும், கருமபிப்பால் ஆலையில் பட்டிக்கொட்டு. நரகங்களில்தள்ளி அழுத்தப்பட்டும், துண்டிட்டுக்கொட்டி இன்ன பம்பென்சன் இன்னசன்ம மண்டிதின் பரண, என்னைதையும் இன்னபரண செத்தவன் நரகம் அனுப்பித் து கொள் துண்டிப்போடு பிறப்பான் என்கைதும், இன்னதீவினை வால் கொடுத்திய பிரதானம் வருமா என்கைதும், நித்திய சிவாபிழை வருடசுர சீதழும் செய்யவேண்டிய விதிவையும், கருமம் பொருளின மரித்தபின் துண்டப்பட்டும் பிரதானம் மண்டித் குலசம் செய்கலையும், கருமம்செய்யப்பட்டால் சிவன் இனிதாய்ச் சென்று இன்புற்றுச் சுவாகவாசம்செய்து குலத்தோள் ஆசாவத கலையும், நன்வினைசெய்தசிவன் உத்தம உலகு அடைதலையும், உலகங்களுக்கடைய உறுவாகிய பூதானம் சென்னதானம்-கோதானம்-பருத்தித்தானம் சய்யாதானம்-இருமபுத்தானம்-சுந்தானம்-தித்தானம்- உபபுத்தானம் - கடதானம் - உத்தானம்-விருஷோற்சாகம்-நாராயணபவி முதலியவைசெய்ய வேண்டிய விதிவையும் பிறத்தனக்கும இரத்தனக்கும ஆசை சமுள்ள விதத்தையும் துணைமரணம் அடைந்தவனுக்கு இன்ன காலத்தில் இவ்விதம் கருமம்செய்யவேண்டும் என்பதையும் சந்தியாசுமம் பிராயோபவேசமும் சங்கமனமும் ஆகிய இவற்றின் மென்மைமையும் பின்னும் செய்குரு உறுதியாயவற்றையும்பிரித்துவிற்று சிவத்தொயவற்றையும் இப்பிராயம்களாயின்து.

ஸ்ரீதாமயம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

கவித்தலம் கல்விச்சாலைத் தமிழ்ப்புலவர்

மு. வை. ஐயாத்துரை ஐயாவர்கள்

இயற்றிய

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்

புறமகனும் புனிமகனும் புகழ்மகனா மகலாத புணர்ச்சி
கோககி, நாமகரு கோற்றவரி ளனியுரியப் பெற்றதுரை சாமி
நாமன், தாமகரு நறுதுளவரு தொடையலுளுசே ரகலத்தான்
தாயவன்பன் பாமனாக களிசிறப்பப் பைத்தமிழிற் காருடத்
தைப் பகாநான்பாரீர்.

உலகளிக்குத் திருமார்! னுவந்துவணப் புள்ளாகக் குவா
த்தனலை, பலகலையு நன்குணர்ச் சவுளகா தியாசேட்பப் பகர்
நன்குநுகன். அங்கிப்புகழ்க் கவித்தலத்தி லவதரித்த னுரைசா
மியருளிறற்காதல், நிலவலபத் தேரவரபக் கருடபராணத்
தமிழி னிகழ்த்திமன்னலே.

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநம;

சென்னைச் சருவகலாசாலைத் தமிழ் தலைமைப்புலவர்

கோமளபுரம்

இராச்சகோபால பிள்ளையவர்கள் செய்த

அறுசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவருத்தம்.

வ்பான்றாழிசழிப் புரிசடையோன் புண்டரிக வானவன்
முதல, அன்னுராதி, மூலமலராமே யிவனென் றவையுண்ணம்
தூங்கானிலயீ மிசையாரு மிவனுணர்ந்துய வாழிபமுன், பன்ன
வண்புப் பவத்தவன்கண் படைகொள்வதுவன் கவித்தலமே.

இந்த நூலுக்கு நிறைந்த பயனுமிடர்வெம் பவத்தினுலையாமே, சிறப்பாக நேர்நுமற்றபற் சிவனவவிரிஞ்சிதேவரெலாம், துறத் துபாதிநாயாபாந துபான்விழிபாடியுற்றியுளம், மறநூலாடுப டாதேந்த குவனாடாடொடாந் கலிக் கலமே.

இந்தக் கொள்கை மானாகாதேகந்த விவியநருணையன்புடை
மை, உடற்கூறுவாய்மொ பொனாபுணாவ தியுறகுணனை
முக்கு, வகுத்தெழுமாணிப்பாடி வாடுவாய்தாங்க மைததெபுரு
நுகுருகமான, சிவதைதுயலொல்லென்னேசெயலுத்துயன் நெ
ரிக் கொழிமா.

(இ) அறிவுரை : கனரி எந்த வகையில் துபக்குக்குக்கியிடை, அவர் பா - சீ ரா முடையினமாகிறதனுமுமிதுமயச், தானதிமே
உவாயச நெட்டும் மல உசிரிலும் பொருளிடம், பெற்றின் பேறில்
ஒன்றாக குமாறு பாலி னாவ்வாய் வெரியல்பான்.

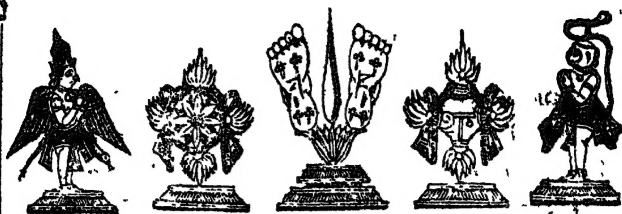
பொருள், ஈதும் புறச்சுயர்பொரு வெமழாட்கா
மதக்களி, பொருட்கண்டி வீதமுடையிரியல் போகவெகுண்
டடபு, பொருட்கி, தித்குறிதசியமுககொபாபகவவே தெ
ன்மை, எம் மபுடபா னுனையிள பிழிகையவொழுகும் பெற
பொருள்.

தென்னாற்காண்டி ஸ்வாமிநாதர் சுவரை நெருங்கிக் கொள்ளும்பூதி,
தனது தாய்மொழியைப் பேசும்படி தயார்ப்புணர்விவாய்மடுக்கிறான், பி
னாதினியைப் பார்த்து நின்றான். அப்போது நின்றான். அப்போது நின்றான். அப்போது நின்றான்.
மனம் அமைதியை அடைவதற்கு வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை.

எனக்குரிய தாய்மொத்தநீருநீரில்வாராயில், ம
ன் குழந்தை சென்றது உரு வகுத்துகருமமற்றிநீலை, இன்ன
புரிமன்ற பெனவியமபு சருடபுராணமுறை, தென்னன்செல்லு,
விறச்செய்துநின்று விறுவிசொல்லுதக தெரிபாங்குக.

ஸ்ரீ

ஸர்வம்விஷ்ணுமயம்ஜகத்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம:

ஸ்ரீமதேவெதாந்தகுரவேநம:

ஸ்ரீகருடபுராண வசனம்.

முதலாம் அத்தியாயம்.

பூன்முகம்.

அறுபத்திநான்கு ஸ்ரீயநிருத்தம்

திருவடிகள்

கைம்மமுமு விலைபெரிசன சந்நாநிலாச்செனா சடைகார்க்
களன்காந்நி. மைம்மனிகார்க் குழலியஞ்ஞா தேவீமந்நி வ்வி
நுவகத தோன்றல், தெவ்நி நுடபுரமெரித்த செயலெற்றெனீ
நும்பருமே செய்விவந்நித், விம்முறநீ எலங்கையிற்பல் புறமெ
ரித்த விதலொன்றாள் விருய்வாழ்வாம்.

பேரியதிநவடிகள்.

வரியதிந வடிபுரையும் விழியுடைய விர்தையணி வயிறுவந்
து, கரியதிந வடிபுடைய மறைமுதலி யிவருமவா கனமதா
யோன், உரியதிந வடியவன்ற ளங்கணவன கோத்தியென வுரை
த்தேனெஞ்சே, பெரியதிந வடியையினிப பேணுதியேற் பிறவா
த பேறுற்றயே.

ஸ்ரீமத் வேதாந்தாசாரியார்,

திருமான்மெய்ப் பரணேனோர் திறனிலா வுபிர்களைச்
செய்யவேதம், ஒருவாம லுனாசெயவு மஃதுணரா திமுதையர்
செய் குறுவாதகதய், பெருவாத முணபமொ நியற்றிவயம பெ
றுங்கள் பிரானொப்பில்லாக், கருமாதவன சமயங் கழுமவரு
ணபபுலமமாற் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் பாஷியகாரர்

முதுமறைநீ னெறியோடு முரணியிகள் மொய்ச்சமய மு
ரணீத்தேக, மதுவிரிபைந் துழாயலககன மணிவண்ணன் சம
யகேறி மலிகதிட்டோங்க, எதுபொருளு முணராருஞ் செம்பொ
ருளை யினிதினுணர்ந் துயயயாணாப, புதுவெயில்குழ் மணிமா
டப பூதபுரி புறகவனாள் போற்றிசெய்வாடி.

ஸ்ரீமத் பராங்குசர்.

விண்ணவர்க்குஞ் செவியூற நாலூற விரிதமிழ்மா மறைவி
ரித்து, மண்ணவர்க்கு வகுதவமமான் மவிபொருநம் நிருக்குந
காவகதவள்ளல், எண்ணவற்குந் தகதுபிற பெண்ணைத்து மி
ழுக்குமவா னிமையோர்க்குந்தீக், கண்ணவற்கு மெட்டாத கதி
பெறவா மவன் கழல்கள் கருதிவாழ்வாம்.

ஸ்ரீமத் தேய்வநாயகியார்.

நய்யாத நான்மறைக ணவிற்துமொரு செழுமுதனன் னி
றத்துவைகி, மெமயாய தவம்புரிந்தோர் விதுவணிவோன் விரிம
லரோன் விண்ணோராகப், பொய்யாது புரிந்தவரைப் புரத்தனிக்
குங் கடைக்கணருள் பொழிந்ததுபுண்கள், செய்யாணெயழில்
யிரதிரபுரத்தி லமா செய்யாணைச் சிந்தித்துய்வாம்.

ஸ்ரீமத் தேய்வநாயகப்பெருமான்.

நயநதரிக்கும படைக்குமனிக் குந்தொழில்பூ ணற்குணக்
குக் கடலாய்நல்கு, வியந்தரிக்கு முக்கணெண்க ணையிரங்க ண
டையார்க்கும விபுதாக்குநதன், சயநதரிக்குந திகிரிசிரம் பொறி
க்கிமயிர் திரபுரத்துக் தலத்தின்மேய, வயநதரிக்குந தெய்வநாய
கப் பெருமான் மாணடியை வழுத்தல்செய்வாம்.

பெரியார் அருளிச்செயல்.

வாணிவாமுறுவற் சிறுததற்பெருந்தோண் மாதரார்வண
முலைப்பயனே, பேணினேனதனைப் பிழையெனக்கருதிப் பே
தையேன்பிறவி நோயறுப்பான், ஏணிலேனிருந்தே னெண்ணி
னேனெண்ணி யினையவாகலவியின் றிறத்தை, நாணினேன்வந்து
ன் றிருவடியடைந்தே னைமிசாரணியத்தி லெனதாய.

ஏதமவநதணுகா வண்ணநாமெண்ணி யெழுமினோ தொழு
துமென றிமையோர், நாதன்வநதிறைஞ்சு னைமிசாரணியத
தெநதையைச் சிந்தையுள்வைத்துக், காதுகேமிருத்த கலியன்வா
யொலிசெய மாலேதான் கற்றுவல்லார்சன், ஓதநீவைய மாண்டு
வெண் குடைக்கீ முமுபருமாகுவர்தாமே.

நூல்.

—*—

திருவுறையும் திருமார்பனாகிய திருமாவிலைநா உந்தியில்
தோன்றியுள்ளான்முகக் கடவுள் படைத்த இடம் அகன்ற இடப்பு
வியின் கண்ணே தவம்புரிவதற்குத் தகுந்த தானமாய், புராணங்
க ளென்னும் பைங்கூழ் வினையும் நல்ல செங்கிலினாய், அடவ்
களுக் கெல்லாம் அரசெனற பாலதாய், விளங்காநிறை + நயம்
காண்பயத்தில் வசிகுன்றவாகளும், வேதவேதாந்தவாகை ஐயந
திற உணர்ந்தவாகளும், பிரம ருத்திரேந்திராந்தேவர்களைப்
புராணங்களும், சொரூபத் தியானம் செய்கின்றவர்களும், ஸ்ரீ அரி
கதா சயகோத்தன சிலாகளும், ஆகிய செளனகாதி மகருவிகளைச்
சேவிகை விருமபிபுராணம் புரல்வோரில் தலைமை பெற்றவ
ராகிய சூதமாமுனிவர் அகையிச வனமவந்த அச் செளனகா
தி அருந்தவர்களைக் கண்டு தண்டஞ்சமாப்பிடுதல், அமமா முனி
வர்கள் உவந்தார்கள் ஆனந்தத்தில் வீரத்தோடு வீரநிபுந்தனார்.

பின்னா ஆகாந்ருத் ருவிகளெல்லாம் சூத புராணிகளா
யபாத்து அஞ்சலிபயது சூதமாமுனிவரை தேவரீர் முகமா
ய்வைணவ, வைவ புராணங்களைக் கேட்டு மிகக் களித்தோம். பி
ராமனைக் குறிப்பிடுவது இராசத் புராணமாகலாலும், சிவனைக் கு
றிப்பிடுவது புராணமாகலாலும், முதற்கடவுளைக் குறித்த
வை சாத்துவிக புராணமாகலாலும் அவ்விஷ்ணு புராணம் த
தும் செல்லுமாகலாலும், விஷ்ணுபுராணம் ஒன்றனை இன்
னும் கேட்டு விருமபுகின்றோம். தேவரீரோ பகவதமிசராகிய
வேதவியாச பகவாதுடைய மாணக்கராயினீர் அல்லது உங்
அபகவான் யாவற்றையும் ஒதுவித்தருளத் தெளிந்திராயினீர்.
நீ அழிபாதது ஒன்றும் இல்லை. தாமாத்தகாம மோகங்களைக்
கொடுப்பதாகிய ஒரு சாத்தனவிகபுராணத்தை எங்கடஞ்சுச் சொல்
லும்படி கருணைகடிகா சிலமாய் எழுந்தருளி யிராவின்ற தேவரீ
ரைப் பிரார்த்திக்கின்றோம். ஒ சூதமாமுனிவரை உலகில் ஜீவாக
ருக்குச் ஜனனமும மாணமுமென்கூரணத்தால் உண்டாகின்றன

* கையிசாரணிடம் நூற்றெட்டுத் திருப்பதியில் ஒன்று.

எந்தச் செய்கையால் நரகம் சுவாக்கமும் வருகின்றன ! எக்கா
ரணத்தால் தீராப்பிணிவரும் ! எப்போது * பிரேதசன்மம்வரும்!
எதனால் அச்சன்மம் நீங்கும் ! எதனால் முத்தி கிடைக்கும் ! இ
வற்றை எல்லாம் எங்கட்குத் தெளிவுறச் சாற்றவேண்டுமென என்
று வேண்டினர்.

உடனே சூதமாமுனிவர் விடாச பகவானுடைய சீர்பாதங்
களைத் திருவுளத்தில் தியானித்து உச்சிமேல் கரங்குவித்துச்
சர்வ ஜகத்காரணனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைத் தொழுது சென்ன
காதி முனிவர்களை நோக்கி அநுதனாகவே ! யாவற்றையும் முற்
றும் உணர்நத நீ நனகு வினவினீர், உங்களுடைய வினாவிற்கு
விடையாக ஒரு நல்லகதை சொல்லுகின்றேன். மனத்தை ஒரு
வழிப்படுத்திக் கேட்பீராக. ஒ மகா ருஷிகளே ! அய நானாதி
தேவர்கட்கும் தேவனும, சாவாநதாயாமியும், சிருஷ்டி ஸ்திதி
சங்கராங்களை லீலையாகச் செய்கின்றவனும, புருஷோத்தமனும,
பரமபதவாசியும் ஆகிய ஸ்ரீமந் நாராயணனை முன்னொருகாலத்
தில் கருடபகவான் பணிந்து நீ இப்போது வினவியது போல
வே உலக நன்மையின் பொருட்டு வினவி விடை பெற்றதன்.
அவற்றைச் சொல்லுகின்றேன கேணமின். அகநருடபகவான்
பரமனேனோக்கி ஏ ஜநநா ! பரநாமா ! எளரினுள எண்ணெ
ய்போல எங்கும் நீசுற்றுவனே ! அய நானாதியரும் இன்ன த
ன்மையனென்ப அநியாத ஸ்ரீஹரியே ! ஜீவா உலகியானது கார
ணத்தால்பிறந்து பிறந்து சுவாசக பரப்புகளை அடைகின்றனா !
எந்தப் பாபத்தால் பிரேத சன்மம் அடைந்து எந்தப் புண்ணியத்
தால் அது நீங்குகின்றனா ! எக்கருமத்தால் நிரதிசய இன்பவிடா
கிய நினைது உலகை எய்துவா ! முனசெய்த பாபங்களை மாண
காலத்தில் எதனால் நீக்கி நல்லுலகுபெருவா. பாபங்களெல்லாம்
எக்கருமத்தால் நிவர்த்தியாகும் ! ஓ பரநாமனே ! மரிக்குங்கா
லத்தில் உவரை நிலைத்தால் நற்கதி கிடைக்கும். இவற்றையெ
ல்லாம் அடியேனுக்குச் சாற்றி யருளவேண்டுமென்று பிராரத்
திக்க, பிரபுவும், நாரத்தில் அயனம் செய்கின்றவனும, நாரசுமு
கம் கொள்கின்றவனும, எல்லாருடைய மனதிலும் உறைந்து

* பிரேதசன்மம் புகப்பிராத பைசாச்சாதிசன்மங்களினொன்று

யாவற்றையும் பார்க்கின்றவனும், சகல செயல்களுக்கும் காரணமாகியவனும் ஆகிய அவ்வரிபகவான் கருணை புரிந்து வைனதே யனைப்பாத்து மகா பராக்ரமசாலியாகிய கருடா ! நன்கு கேட்டனை. நீகேட்டவைமெல்லாம் உலகில் இரகசியமாயுள்ளன. அவற்றைக் கூறுகின்றோம் கேண்மோ. பலநாள் வாழ்ந்தாலும் ஒருநாளில் இறப்பது சத்தியம் எனபதை ஒரு சேதனனாயினும் நினைக்கின்றான் இலன். பிறத்தலுற்ற பின்பு இறத்தல் உண்மை என்று நினைக்கின்றவனு கோடியில் ஒருவன் உளனோ ! இலனோ ! உயிரகவரும கூற்றுவன் ஒருவனுளன். இறுதிக் காலத்தில் அவன்கையில் அகபாடவே வேண்மென்று அடுத்தடுத்து நினைத்துத் திடுக்கிடுகின்றவன் யாவனோ அவன் ஒருவனே யின்றுபோயிற்று நானிடோயிற்று என்று வாணாள் வீணாளாய்க் கழிக்கின்றதே, மன வந்து விடுவனே. ஐயோ என்செய்வோம் என்று அஞ்சி நல்லறம் செய்வான். ஒருவன் தனக்கு உரியகருமங்களைச் செய்வானேல் அக்கருமங்களே அவனைக் காப்பாற்றும். இன்ன மரபில் பிறந்தவனுக்கு இன்ன கருமங்கள் தாம் உள்வென்று வேதநாஸ்திகங்கள் கூறுகின்றன. கலுழனே ! அவற்றையுணர்த்து தான் பிறந்த குலத்திற்கு ஏற்பனவாகிய கருமங்களைத் தவிர்த்து மேலிலும் கீழிலும் செல்லாமல் உரிய கருமங்களையே யாவன் புரிகின்றானோ அவனே எவ்விடத்திலும் மேனமை பெறுவன்.

பிரம் ஷுத்திரிய வைசிய சூத்திரர் என்று நான்கு வருணத்தாரா உளர். அவர்களில் பிராமணருக்குத் தானம்கொடுத்தலும், வாங்கலும், யாகம்செய்தலும், செய்ய உரியவாகடகுச் செய்வித்தலும், வேதமாதலும், ஓத உரியவர்களுக்கு ஓதுவித்தலும், ஆகிய ஆறுகருமங்கள் உளவாம், ஷுத்திரியருக்கும், வைசியருக்கும், தானம் கொடுத்தலும், யாகம் செய்தலும் வேதம் ஓதலும் ஆகிய மூன்றுகருமங்கள் உரியவாம். சூத்திரருக்கு முதல் வருணத்தோரையும் தொழில்களைப்பண்ணித் செய்தலே உரியதாகும் ஓ கருடா ! அவரவா மரபிற்குரிய ஒழுக்கத்தில் நின்றலே அவரவருக்குப் பெரிய தவமாகும். அத்தவத்தில் வழாது ஒழுகுவாராயவரோ அவரே போகமும் யோகமும் ஒருங்கெய்தி நெடுநாள் வாழ்ந்து இறுதியில் நல்லுல கடைவர். ஆகையால் யாவரும்

தத்தமக் குறிய ஒழுக்கத்தில், நிற்பதுவே சிறப்பாகும். யானா யினும் எப்பொருளையும் விழையலாகாது. எத்தன்மைத்தாய மா தவத்தையும் அநத இச்சை கெடுத்து விடே அவாவை யொழித் தவரே பேரறிஞ்சராகுவா என்றருளிப் பின்னும் அருளிச் செய் கின்றனன்.

முதலாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளேசரணம்.

இரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூத மகாமுனிவர் கைமிசாரணிய வாசினே! பின்னர் வா சுதேவன் பறவைக் கரசே! உலகில் எண்ணத்துநாலு லட்சம் யோனிடேதங்களுண்டு. அவை அண்டசம, உறபிசம, சராபிச ம, சுவேதசம, எனற நான்கு பிரகாரமாயின. அந்த நான்கு வகு ப்பில் முட்டையினின்று இருபத்தொன்று லட்சம் பறவை முத லியவைகளும், பூமியினின்று இருபத்தொன்று லட்சம் மம முத லியவைகளும், கருப்பையினின்று இருபத்தொன்று லட்சம் மனித ர் முதலானவர்களும், வோவையினின்று மூன்று லட்சம் கொசுகு முதலியவைகளுந் தேரன் றுவனவாகும். உலகுனே! ச ன்மங்களில் மானிட சன்மம் கிடைப்பது அரிது நம அரிது. அச் சன்மமே புண்ணிய சன்மமாம். ஒரு பொருளைப்பாரக் கக் கண் ணும், கேட்கச் செவிபும, இனிமையை யுணரநாவும், நாறறமறிய நாசியும், காம விற்பத்துக்கு மெய்யும், நன்மை தீமைகளைப் பகு ததுணர உணரவு முளவாயின்படியால், மானிட சன்மமே சிறப் புடையதாகும். அம்மானிட சன்மத்தில் பிராமணா க்ஷத்திரியர் வைசியா சூத்திரா என்று நான்கு சாதியாருளா. ஆடையொலிக் கும, வண்ணாரும் தோல் தைப்போரும் நாட்டிய மாடுவோரும் ஓடம் விடுவோரும் கம்மாளரும் * நுளையரும் வேடரும் ஆகிய வி வர்கள் அச்சூத்திர சாதியாரினும் தாழ்த்த சாதியாராவா. உணவு

* நுளையர் - வெய்தனிலமாக்கள்.

ம் உறக்கமும் அச்சமும் புண்ணியமாகிய விவைகள் எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இயற்கையாயுள்ளனவாகும் ஞானமாத்நிரம எல்லாயிர்களுக்கும் பொதுவன்று. சில தேசங்களில் மானிடர் ஒரே காலுடையவராயும், இரண்டு கால்களுடையவராயும், அநேக கால்க ளுடையவராயும் இருக்கின்றனர். கிருஷ்ணசாரமென்ற மான் எந்தப்பூமியி லிருக்கின்றதோ அப்பூமியே புண்ணிய பூமியாகும். அப்பூமியில் தேவர்களையும், மகருஷிகளையும், பிதிராகளையும் பூசிப்போருக்கு அதிக நன்மையுண்டாகும், அப்புண்ணிய பூமியில் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் எப்போதும் சந்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

கலுழனே ! பூதப் பிரேதபைசாசாதியுள் தேகம்பெற்ற சிவாசிரேஷ்டர், அச்சிவருள் பசுபட்சி சன்மமடைந்து சித்தி அறிவினால் சிவப்போர் சிரேஷ்டர். அவருள் மனிதர் சிரேஷ்டர். அமமானிடருள் பிராமணர் மிகச் சிரேஷ்டர்; அப்பிராமணருள் வேதசாஸ்திர முணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். அவருள் அப்படியே இப்படியோவென றையபபடாது உபசாரவழக்கை நீக்கி வேதாதததங்களை உள்ளபடி உணர்ந்தவர் சிரேஷ்டர். உணர்ந்த வழியிலேயே நிற்பவர் உணர்ந்தவரினும் சிரேஷ்டர். அவருள் பிரம்மஞான மடைந்தவரோ மிகச் சிரேஷ்டராவார். ஓகருடா ! அநேக கோடி சன்மங்களாலே பெறப்படவெனவாகிய சுவாசுக்மோட்சங்களை அடைவதாக்கு மானிட சன்மமே காரணமாகியது அச்சன்மத்தை அடைந்தும் நல்வினை செய்து நல்லுக்குபெறாமல் நரகம் புகத் தீவினையே புரிந்து அச்சன்மத்தை வியாப்த மாக்குவோரே உலகில் பலருளா. புண்ணியந்தா லடைந்த அமமானிடசன்மத்தால் பேசுபொருதோ தமக்குத்தாமே வஞ்சனை புரிவோராவார். மண்ணை, பெண்ணை, பொருளாகையாகிய இவற்றிலேயே தலைபட்டித் தன்மங்களையுடையது உழல்பவன் யாவனோ அவன் மிருகங்களோ டொர்ப்பாவினேயன்றி நன்மக்களோடு சேரான் அவனுநதீயன் ஒருவனு மிலை ஆசைப்பெருக்கத்தினாலே பிணிக்கப்பட்ட மனமுடையான் இவ்வளவு அவ்வளவு வென்பது இல்லாமல் யாவும் நிரம்பக் கிடைத்தாலும் இன்னும் வேண்டும் வேண்டு மென்றே அல்லானே யல்லாமல் கிடைத்தமட்டில் சாது

மென்று நிர்ந்தியடையான். நூறு பொன்பெற்றானேல் அவன் திருப்தியடையாது ஆயிரம் பொன்னை யிச்சிக்கின்றான். ஆயிரம் பொன்னடைந்தவன் லட்சம் பொன்னை யிச்சிக்கின்றான். லட்சம் பொன்னடைந்தவன் கோடி பொன்னை விரும்புகிறான். கோடிப் பொன்னை யடைந்தவன் ஒருதேயத்தை விரும்புகிறான். தேச மடைந்து அரசனாயினவன் புவிமுழுதுக்கும் சக்கரவாத்தியாக விரும்புகின்றான். சக்கரவாத்தி தேவனாகவிழைகின்றான். தேவர்களோ இரதிராக விரும்புகின்றார்கள். அவவிதம் இச்சை மேல் மேல் பெருகுமே யன்றி ஒருவாக்கும் அது ஒழியாது. இந்த இச்சையை யொழிக்காதவன் கண்டவரை யெல்லாங் கரங்குவித்து இரந்து அவாசுளால் இசைப்பட்டு நரகத்துக்கே ஆளாவன். கொடுங்கேடு யாவும் ஒருங் கெய்துவதற்கு அவாவே காரணமென்று அதனை வேரறுத்த மகான்கள் யாவராலும் போற்றப்பட்டு ஆதியநாலத்தில் சுவாக்கலோகம் சராவாகள். புலன் சென்ற வழி மனத்தை விடாது அடக்கிச் சுதந்திரனாய் யாவன் இருக்கிறானே அவனை எல்லா நலங்களுக்கும் உரியனாவன். சுதந்தர மில்லான் பாலிய பாபத்தில் தந்தை தாயாது சொற்கேட்பான் யெளவன பருவத்தி னோகை ஸ்ரீக்கு மூலேவியாகிய தன் தேவியினது கட்டளைபிடுகலை பணிந்ததலைமேற் கொள்வான். விராந்த விய பருவத்தில் புத்திரபெளந்திரா சினந்து கிழப்பிணமே! வா ய்ப்புதைத்து வெறுமனெ கிடட்டாயெனது அகட்டிச் சொல்லு மொழியைக்கேட்டுப் பொருமிக கிடப்பான். ஆதலால் கற்றுணர்ந்த ஞானமில்லான் பெண்களைப் போலவே எனதுஞ் சுதந்தர மில்லாதவனை யாவன்.

கலுமுனே ' கலைமான் புல்லாங் குழலின் இரையைக்கேட்டு இருபபிடம் விட்டுப் போய், ஒரு வேடனும் பிடிக்கப்படாதலால் அககலைமான் மார்பு அகத்தவதாகும், யானே புணர்ச்சியை விழைந்து பெண்யானையைத் தொடரந்து சென்று யானேப்பாசுகள் தோண்டிய குழியில் விழுதலால் அவயானே பரிசு இனபத்தால் கெடுவதாகும் விட்டிற் பூச்சி விளககைக்கண்ணில் கல்ல கனி யென்று நினைத்து வீழ்ந்து அவவிளக்கில் சாகின்றமையால், அப்பூச்சி கண்ணால் கெடுவதாகும். வண்டு உண்ணக்கருதி இறவியால்

தேனைச் சோத்து அதி விருக்குமபோது நறுநதேன்கொள்பவன் தீயால் கொளுத்துகின்றமையால் அவ்வண்டு நாவால் கெடுவதாகும். மீன் தூண்டிலின் முனையில் தீகாத இறைச்சியின் நாத்மத்தைவிருமபி உயிரிப்பதால் அம்மீன் நாசியால் கெடுவதாகும். ஓ கருடனே ! அங்ஙனம் ஓர் இநதிரியத்தாலேயே அவைகள் நாசமடையுமேல் பஞ்சேந்திரிய வாஞ்சைகளையு முடைய மனிதன் அருங்கேடுற் றுயமுளதோ. இவ்வாழ்க்கையில் சுகதுக்கங்களில் எது மிகுதியானாலும், பெண்டு பிள்ளைகளாகிய வன்கயிறால் கட்டுண்ட மனிதன் என்றும் நறகதியடையான், பாவிய னாபிலும் யுவாவாயினும், விருத, ஸுயினும் நாள் கழிதலை என்னும் மிருத்தியு ஒருவன் உளவென்றுணர்ந்து நடப்பானிலன். உலகில் பிறந்து பிறந்தே இறக்கின்றான். மேளாதே வந்து பிறப்பது போலவே பெண்டு பிள்ளை மனைகளைவிட்டு யாவரும் பாரதநாட்டில் சொல்லாமல் போகின்றான், தாய் தந்தையாபெண்டு பிள்ளைகள் ஒருவரும் துணையின்றித் தானொருவனாகவே எட்டா வந்தாலே அபாடி அவன் மாததிரம் ஒரு தனியே போகின்றான். ஒருவன் மரித்தவுடனே அவன் தேயத்தைக் காஷ்டம் போலப் புவிபில் கிடத்தி உறவின சொல்லாரும ஆ ! ஆவென்று அறறுகின்றனா. அவரழகின்றமையால் இறந்தவ னடையும் பயன் யாதுளது ! பொய்ப்பதந் மெழுதுதல் பொய்க்கரி கூறுதல் வழிப்பரிததல் கொலைபுரிதல் முதலிய தீதொழில்களைப் புரிந்து ஒருவன் பொருள் சமராதிக் அபவொருளை, அவனைச் சாவு, எல்லாரும அனுபவிப்பார, பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய அதரீய வினைகளைச் செபத்தால் வரும் கொடிய பாபத்தில் அபவொருளை யனுவிக்கிறவர்களுக்கும் பங்குண்டோர்வெனில் ஒருசிறிதும் அவர்களுக்கில்லை; அப்பாபசெயலைச் செய்து சிறி பொருளைக் கவாந்தவன் யாவனோ அவனொருவனோ பாவம் முழுதுக்கும் பாத்தியனாகித் தீவாய் நரகமெய்துவன், அங்ஙனம் தீதொழில் புரிந்து ஈட்டியபொருள் இறந்தபின் அவனோடு செல்லுமோ வென்றால் ஒரு சிறிதுஞ் செல்லாமல் அவனை விட்டு மனைகண்ணே யிருப்பதாகும் உறவினர் முதலியோரே சுவததோடு மயானம் வரையிலே சென்று உடனே மீளுவா. இறக்கு முன்னமே அவன்செய்த ஷப புண்ணியங்

களே அவனுடன் செல்வனவாகும், எந்தப் பொறுளானது எமக்குத் தொண்டனாகிய ஒருபிராமணன் கையில் கொடுக்கப்படவில்லையோ அப்பொருள் உடையவனது பொருளன்று. உலோபனிடத்தி லிருப்பதாகிய பெறுமபொருள், ஐயோ நாம பிராமணர் கையில் கொடுக்கப்பட வில்லையே திருவணை முதலிய யாத்திரைகளிலும் செலவு செய்யப்பட வில்லையே, புழுவலங்கூடாகிய தேகம் அரித்தியமாயிற்றே ! எம்மை யுடையான அதனை யறிவானிலனே ! அவனிற்செய்தபின்பு நமமையாவன் கவர்ந்து கொள்வனே ! ஒருங்குகவர்ந்து அவன எந்தவிலைமகள் கையில்கொடுப்பானேவென்று கதறுவதாகும். பூவ சன்மத்தில் நான்காமங்கள் செய்தவனே மறு சன்மத்தில் மக பாக்கியவ னாகின்றமையால் அச்சன்மத்திலும் அப்படியே செய்தால் மறுசன்மத்தில் அதிக தனவானாவான் ! யாவன் அத்தான நருமங்களைப் பத்திசிரத்தையோடு செய்கின்றானே அவனே தர்மரத்த காமமொகூங்களைப் பெறுவான். பத்தி சிரத்தையின்றி அவற்றைச் செய்தவன செய்யாதவனே யாவன், நாம தானங்களைச் செய்கின்றமையாலே எண்ணியவற்றை யெல்லாம் எண்ணியபடிப் பெறலாகும். அரும் பெறலாகிய மோகூமுங் கிடைக்கும் மத்தியோடு செய்யுந் நருமம் தனையினுஞ் சிறிதாயினும் மலையினும் வரிதாகும். ஒரு பொருள் மில்லாத ருஷிகளெல்லாம் தமமனசு செய்கையாலேயே விநிசி வேந்திராதியருக்கும் அரிய நிரதசய இன்பவீடாகிய எமமுலகுபெறுகின்றனா ஆதலால் மனததாய்மையும் பத்தியும் இல்லாமல் தானம் நருமம் தவமமுதலிய வற்றைச் செய்தால் அவை சிறிதும் பயனதாரா. முத்திசாதனாகளாகிய பத்தியேனும் பிரபத்தியேனும் செய்தலும் பத்தியோடு நரும தானங்களைச் செய்தலுமே உத்தமமான என்னொதியருளினன்.

இரண்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசிகள்திருவடிகளேசரணம்,

மு ன் று ம் அ த் தி யா ய ம்.

சூடபுராணிகர் மாமுனிவர்களை ! பின்னர்ப் பெரிய திருவடி ஸ்ரீமநாராயணனைத் தொழுது ஏகாதா ! மனிதர்களுக்கு மகாகொடியதாகிய பிரேச சன்மம் எதனால் வராமல் ஒழியும், அதனை அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், சர்வநாசரியாமியாகிய பகவான் ஓகருடா ! மனிதா இறந்தவுடனே செய்யவேண்டிய கருமங்களைச் சிறிது கவில்கின்றும், கேண்மோ பிரேத சன்மத்தை நிவர்த்திக்க விருமபிய யாவரும் இறக்கு முன்னமே தமது கரத்தாலே விருஷோச்சகம் செய்தல்வேண்டுமென்திரி குத்திரராயினும் தவிராது அதனைச்செய்தல் வேண்டும். ஐந்து வயதுக்கு மேற்பட்ட வயதுடையாரிஸ் ஆண், பெண் யார் மரித்தாலும் அவருக்குப் பிரேதசன்மம் வராமையின் பொருட்டுக் கருமம் செய்கின்றவன் விருஷோச்சகம் செய்தல்வேண்டும். பிரேதசன்மம் அடையாமைக்கு விருஷோச்சகம் செய்யவேண்டிய தன்றி வேறொன்று மில்லை. உயிரோடிருக்கும் காலையாயினும் இறந்தபின் பாரியும் யாவனுக்கு விருஷோச்சகம் செய்யப்பட்டதோ அவனுக்குப் பிரேத சன்மம் வருவதில்லை. இந்த விருஷோச்சகம் செய்யாமலே வேறு எவ்வித தானம் கொடுத்தாலும் வீரதங்கள் செய்தாலும், யாகம் இயற்றினாலும் அப்பிரேதசன்மமபிடியாமல் ஓடியாது என்று திருவாயமலாந்ருளினன்.

பெரியதிருவடி சாவேசனை வணங்கி ஒதேவதேவே ! விருஷோச்சகம், இறங்காத முன்னர் எககாலத்தில் செய்யவேண்டியது ! இறந்த பின்னா எச்சமயத்தில் செய்யவேண்டியது ! அதற்கு இன்னும் பலன் யாது; அவற்றைக் கூறி யருளவேண்டுமெனலும், அயனரனாதியாக்கு அரியனும், நம்போவிய அடியாருக்கு எளியனும் ஆகிய கருணையங்கடவுள், கலுழனே ! இறந்தவனைக்குறித்து விருஷோச்சகம் செய்யாமல் சிரார்த்த முதலிய யாவும் செய்தாலும் சிறிதும் அவனுக்குப் பயனில்லை. மரித்த பதினொன்று நாள் எவனுக்கு விருஷோச்சகம் செய்யப்பட வில்லை யோ அவனுக்குப் பிரேத சன்மம் உறுதியாகும். விருஷோச்சகம்

செய்யப்பட்டால் இறந்தவன் பிரேதசன்மம் அடையாது பெரியோர்கள்சேரும் உலோகமசோவன், முத்திசேத்திரங்களில் மாயந்தவன் எமனால் பீடிக்கப்படாமல் நல்லுலகுசேர்வன். விருஷோச்சுரம் யாவனுக்குச் செய்யப்பட்டதோ. அவனும் அவ்வுலகுசோவன். புத்திரனாயினும், மனைவியாயினும், பெண்வயிற்றுப் பிள்ளையாயினும், பெண்ணாயினும், விருஷோச்சுரம் செய்யலாம். புத்திரன் இருப்பானால் வேறுயாரும் செய்யலாகாது என்றருளினன். வேத வுருவனாகிய பறவைக்கரசன் ஓ வாகுதேவா! புத்திரன் முகவிய ஒருவரும் இல்லாதவனும், இல்லாதவனும், இறப்பின் அவாகளுக்கு உத்தரகிரியை யாவர் செய்யவேண்டியது. அருளுகவெனலும், எம்பெருமான் ஓ கருடா ! பிள்ளை யில்லாதவன் நரஃமன்றி நல்லுலகடையான், ஆகவின் எவவித அரிதாகிய கருமம் செய்தேனும் ஆண்மகவு பெறுதல்வேண்டும, ஒருவன் தனக்கு நல்வினை ஒன்றும் செய்துகொள்ளாமல் இறந்தாலும் அப்படி மரித்தவனுக்கு அவனுடைய புத்திரா கிருத்தியம் செய்யாவிட்டாலும், அவன் இராப்பகல் பசிதாகத்தோடு ஐய்யோ ! ஐய்யோ ! என்று இரைந்து உலகெங்கும் நெடுங்காலம் அலைந்து பின்பு புழுமுதலிய சன்மமெடுத்தது மீண்டு மனிதருள் கடையோன் வயிற்றில் பிறந்து பிறந்துமறிப்பன். ஆதலால் ரோகத்தால் பீடிக்கப்படுவதற்கு முன்னரும், வயோதிகம் வருவதற்கு முன்னரும், செயல் ஒடுங்குவதற்கு முன்னரும், ஆயுசு குறைவதற்கு முன்னரும், தெரிந்தவன்தான் அநதியகாலத்தில் நல்லுலகு அடைய வேண்டியதற்கு நல்வினைகளைச் செய்யக் கடவன் அப்படிச் செய்யாமல் பின்னிட்டுச் செய்வோமென்று ஆலோசிப்பது தீபபற்றி இல்லம் எரியும் காலே அதனை அவிப்பதற்குக் கூடாமதோண்ட எத்தனிப்பதை ஒப்பாகு மென்றருளினன்.

மூன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்களிருவழிகளேசரணம்,

நா ன் கா ம் அ த் தி ய ர் ய ம்.

சூதா, அருந்தவர்களே! வேதவுருவனாகிய கருடன் சர்வ
 லோகநாதனை வணங்கி, ஏ பரநதாமா ! தானதருமங்களை ஒருவ
 ன் மனதனுய்மையோடு தன் கையாலே செய்யின் பயன் யாது;
 அவனுக்காக அவன் புத்திரன் முதலியோர் செய்யின் பலன் எ
 ன்னை ! செய்யும் முறை பிறழ்நது செய்யின் பலன் என்னை இவ
 ற்றை மொழிந்தருளுக எனலும், பாப்பனைப் பரமன் கலுழனே,
 மனதனுய்மையின்மையிலாமலும் உறுதியில்லாமலும் செய்யப்படும,
 தூறு கோதானங்கட்கு எவ்வளவு பலனுளதோ அவ்வளவு பல
 ன சித்தபரிசுத்தத்தோடு சாஸ்திரத்தில் விதித்த வண்ணம் ஒரு
 கோதானஞ்செய்யின் அதற்குளதாகும். ஒருவன் மரித்தபின்பு
 அவனைக் குறித்துச் செய்யும் லட்சம் கோதானங்கட்கு எவ்வள
 வு பலனோ அவ்வளவு பலன அவன் இறக்குங்காலத்தில் ஆயிரங்
 கோதானஞ்செய்யின் உளதாகும். கலுழனே அங்ஙனமாதலால்,
 மரணகாலத்திலேயே கோதானம் முதலிய யாவற்றும் செய்தல்
 மிக நன்மென்று தெனிக. நல்ல தானமும் நல்ல பாததிரமும் ந
 ல்ல கேஷத்திரமும் கொடுப்போனுடைய தூய்மையும ஒருவரு
 றின் ஒன்று கோடியாகும். கற்றுணர்ந்த பெரியோர்களிடத்தில்
 கொடுக்கப்படும் தானம் நாள்தோறும் விருத்தியடையும். வாங்
 குவோர் உத்தமரானால் கொடுப்போனுக்கு அதிக புண்ணிய மு
 ளது விஷத்தைப்போக்கும் மந்திரமும், குளிரைப்போக்கும், அ
 க்கினியும் தம சத்தியினின்று குறைவுபடாத வாறுபோலத் தா
 னம் வாங்கும் அவ்வுத்தமரும், அவருடைய நற்கருமத்தால் குற்
 ரமிலராவா. உத்தமபலனை யடைய வேண்டுமென்று விரும்பு
 வோன் கோதானமுதலியவற்றை வேத சாஸ்திரங்களை யுணர்ந்த
 உத்தம பிராமணனுக்குக் கொடுத்தல்வேண்டும். அவ்வேத சாஸ்
 திரங்களை ஓதாமலும் ! ஒழுக்கத்தில் நில்லாமலும் பிராமணன்
 என்ற பெயரைமாதிரம்! உடையவனுக்குக் கொடுத்தால் அக்
 கோதானமே கொடுத்தவனுக்கு நாகம் கொடுக்கும். அன்றியும்
 தகுதியில்லான வாங்குவானேன் அவன் இருபத்தொரு தலைமு

ஹையுள்ளவர்களோடு நிரயம் புகுவன். ஒரு கோவை ஒருவனுக்கே கொடுத்தல் வேண்டும், எக்காலத்திலும் ஓராவியைப் பலருக்குக் கொடுக்கலாகாது, அப்படிக்கொடுத்துத் தானம் வாங்கினோர் விற்றுத் தொகையைப்பங்கு செய்துக்கொண்டாலும், ஒருவர் ஒருமாதம், மற்றொருவர் ஒருமாதம் அதுபவித்துக் கொள்ளுகிறதென்று விதித்துக் கொண்டாலும் தாலம்கொடுத்தவன் அவனுடைய ஏழு நிலைமுறையோடு நெடுங்காலம் நரகவாசஞ் செய்வன. சாதுகர்கள் கரத்தில் பொருள் முதலியவற்றைப் பத்தி கிரத்தையோடு கொடுப்போன அசசனமத்திலேயோ மறுசன்மத்திலேயோ பயனை ஐயமின்றி அடைதலால் அவை பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிய பொருளையென்று நினைக்கத்தக்கது, அதிக தனமுடையோன் இறந்தபின்னா அவனுடைய மக்கள் அப்பனுக்கென்று பத்திசிரத்தையோடு செய்யும் கிருத்தியங்களால் அவன் அடையும் நல்லுலகினும் மேலாகிய உலகைப் புத்திரனில்லாதவனும தரிசுகிரம் சொற்ப தருமத்தை ஆர்த்தியோடு தமதுகரத்தால் செய்வாரானால் ஐயமின்றி யடைவர்.

கருடா! அயனுருக்குப் போவோன் கட்டமுதுகையிற் கொண்டு செல்வானேல் வழியில் வருததமின்றி இனிதாய்ச்செல்வானல்லனோ! அநவனம் உயிரே டுருக்குங்கால் அன்னதான முதலியவற்றைத் தனது கையால் செய்தவன் இறந்து செல்லும் போது பசி தாகத்தால் வருந்தாது நல்லுலகடைவன. கையில் கட்டமுது இனறி வழிசெல்லவோன பசி தாகத்தால் வருந்துவதுபோலத் தானதருமங்களைத் தானே செய்யாதவன் இறந்து செல்லும்போது அதிகமும் துன்பப்படுவன் புண்ணிய சேஷத்திரத்தில் புண்ணிய காலத்தில் செய்த நல்வினை செய்யினால் அநகி ஓங்குதல்போல வளாவதாகும். புண்ணிய சேஷத்திர மல்லாத உவவிடத்திலேனும் புண்ணிபகால மல்லாத எககாலத்திலேனும் விருஷோச்சம் செய்து நற்சீலனல்லாப் பாரப்பானுக்குத் தராம்கொடுப்பினும் அவ்விருஷோச்சாததின் மகிமையால் உத்தம சேஷத்திரத்தில் உத்தமகாலத்தில் உத்தம பிராமணனுக்குக்கொடுப்பின் எப்பலனோ அப்பலன் தவிராது கைகூடும். மானிடன் உத்தி யடைவதற்கு முதற்காரணம் விருஷோச்ச சமேயென்

முணர்க. கருடனே ! தேகம் அசித்திய மாதலால் கல்வினைகளை
தாளைச் செய்வாமென்று நினையாமல் நானும் ஒத்தும் கையா
லே செட்டல்வேண்டும். புத்திரனுடையோன தன்கையால் ஒரு
தருமமுஞ் செய்யாமல் இறப்பானேல நற்கதியடையான். புத்திர
னிலலாதவன் கல்வினைகளைச் செய்து மரித்தானேல நற்கதியை
அடைவான் மகம் இயற்றாதனினும், கோதான முதலிய மகாதா
னம் செய்தனினும் விருஷோச்சகம் செய்தல மிக உத்தமமாம்.
கார்த்திகைமாதத்தின பெளரணியிலாயினும் உத்தராயணத்தில்
சுகில படசத்திலாயினும் கிருஷ்ணபட்சத்திலாயினும் துவாதசி
யிலாயினும் மஹநெந்தப புண்ணிய தினத்திலாயினும் துயமனத
தோய உத்தமகேசத்திரகதி நல்ல கட்சத்திரத்தில நல்லிலக்கி
ளம் வேதசாஸ்திரங்களை யுணர்ந்து ஒரு க்கமுடையதெயவப பிர
மணர்களை உருத்தியுழத்ததுசபம் ஓமம் முதலியவை செய்து த
னனைப் பரிசுத்த னுகுகிக்கொண்டு கவககிரக பூசைபொதுமாது
பிரேதகைகளை அருகுகிததுபபூரணவதிசெய்து மகாவிஷ்ணுவை
மருந்ததுச நிராததமசெய்து மகதிரநீரால் இடபக்கனதை ம
ருசனமாடடி மணதிரம் சந்தனம் புஷ்பம் ஆபரணம் ஆகிய இவ
ற்றால் அலமகிந்து நான்கு ஆண்டுகளுக்கொரு முறை அக்கனை
கண்ணை அக்கனைய வலமலர்ச் செய்து வடகருடொக்கி நன்று
அவ்விடபக் கண்ணைப் பார்த்து, தருமமே யிடபமாயினே, பிரம
னமே ஆகியிலே டைக்கப்பட்டனை என்று சொல்லி உத்தம
துக்குச் சொல்லி அவனைக்குறித்தும், சொப்பவன் தனக்கே செ
ய்து உளவாளுயின களைக் குந்ததும் அகன வானில புலவ
விகை அகலாம் சரநதிநெகதிச் சிசில் புரோகூத்துக் கொ
ண்டு நான் டைக்கொடு அவ்விடபக் கண்ணை விடுதல்வேண்டும்.

கருடனே ! விருஷோச்சகம் உத்தமவனை குருந்திடுகசெய்
யபபட்டினம், உடனே எகோதந்த சிராததம் பரிதல்வேண
கம். தீரவதிருப்பிபான் தனக்குத் தனே செய்துகொள்வா
னெல் தனக்கு அதுகுணம் அவற்றைப் பிராமணர்களுக்குத் த
ல்வேண்டும். விருஷோச்சகம் செய்யுமா யிதன் பிரேதசன்மபு
புறதொழியா காதலால் அவ்விருஷோச்சகம் செய்யாமலென்ற
த கல்வினை கீழ்த்தாமன தனக்குச் செய்துகொள்ளினும்மாக்க

பின்பு பத்திரா முதலியோர் பல கல்வினைகளை மாத்திரம் செய்யி
 னும் அவைகளால் பயனிலதென் றுணர்க, மரித்த பதிகொன்று
 காளிலேனும் பன்னிரண்டா காளிலேனும், ஷோடச சிராத்தம்
 சபிண்டி கரணத்திற்கு முன்னமேசெய்து சத, பிராமணர்களை
 எழுந்தருளச் செய்து ததிராத்தனஞ்செய்து பஸ்தானம் கொடு
 தது வேண்மும். பருதநீன்மேல் செம்பின் வட்டிலில் சாளம்
 கிராமம் வைத்து வஸ்தி முதலியவற்றால் அங்குசமும, ஆர
 தனமும செய்து, சத பிராமணனுக்குக் கொடுத்தலவேண்மும்
 வைதரணி எனது மதியை இனிது கடந்தும் பொருட்டுக் கரும
 பினால் ஓடாருசெய்து, படடினால் அதனை சுற்றி கெய்வராதத
 வெண்கலப்பாதத்தினை அதனுள் மவத்து, புரியாநாராயணனை
 அருச்சித்து, அவலோடகஸ்தப பிராமணனுக்குத் தானம் கொடு
 த்தலவேண்மும். சதுரமுன் எளறும் இராமபும கொன்னுமு பரு
 ததியும் உபபும சபத தானியங்களும் தபும திராமணருக்குக்
 கொடுத்தலவேண்மும். செய்வான வரிசையுள் அவற்றில் ஒன்று
 து பிம்பாபினும் அமைவதும், சகதிரை யறுசரிப்ப பி
 ருளகொடுத்தது தபுதாபும, சபுதாபும செய்தலவன்
 மும், இவ்விரய்குதானங்களுக்கும் தட சினை மி ததிராந் கொடு
 ததலால் பிராமணரை உபதருளச் செய்கலவேண்மும். சப்யா
 தானம் வாங்கிய பிராமணனை அது உபகாரி விருதகரசெய்து
 தானம் செய்தல் பிதவி பிடமாம புருதானி உபபிதாப வஸ்து
 கருப பெளததிரன் முதலியதாபாபினும் உபவிதம் செய்கின்
 றாகதியுளதாகும். தன சகதிமை யறுசரித்து திரதயதானம் செ
 ய்கின்றவன யாபினே! அவன் இறுதியில் தகதி உபவாச
 சாரம் திடமா பிருதருக சபததலே திருவணை யாசுரையு,
 சங்காயாததிரையும் செய்தல்வேண்மும். தபுதாபும பருத
 பின்பு ஆண்டசன் தோதும் அவாகளுகருசு கொதாபிதில்
 வேண்மும். மாதா பிதா குருகருளுக்குத் தஞ்ஞா இபவாபுண
 னையம்செய்து கொடுத்த வேண்மும். கதூர்தன! பரிதவயப
 குறித்துக் கிருதநயம் செய்யும்பொது பிராமணர் ஈக்கு யாவ
 னா புரி கொடுக்கொடு அலவ்வேண்டிய நல் லவையாபும பெறு
 வன். அவன் பிரேதசனமம் அலவ் பான், சகிசிகள் கொடு

ள் முதலியோர்கள் எந்தலோக மடைவாகளோ அப புண்ணிய
லோகம் அவன் கையதாகும். மரித்த பின்பு செய்யவேண்டியவற்
தை ஒருவறாய் நினைக்கு நவின்னோம என நருளினன்.

நான்காம் அகதியாயம் - முற்றிறம்.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ வியாசா மாணாக்கா கைமிசாரணிய வாசிகளைநோக்கி
ஓ குண மாணடோரே ! கருடபுரவா ன ஹ்ருமகன கேள்வினைப்
பணிந்து சாவலோக சரணியா' யமலோகம் எவ்வளவு தூரத்தி
விராஜிவறது, அதன் தன்மை யாது ! அவறதைப் புகன்றருள
வேண்டு மென லும், நகநகநுணையங்கடல் சதுழனே ! கேட்டி ம
னுஷ லோகத்தறது ம யமபுரத்தும் துண்டில் என்பத் தாழாயிர
காத வழியுளது. அப்பரிசு வாமுகின்ற கூறலுவன் சிவகால மு
டிந்த சிவனைப் பிடித்த வ நுமறு யாந்ரும அஞ்சத்தக்க உருவ
முடையவாகளும, கலையும காயும கின் முடையவாகளும, பா
சம் முதலம் உடையவாகளும, சாரணகருத்த ஆடைதரித்த
வாசுதேவ ஆஷா முன்னு னாதாகளை யாண்டும் ஏவிகின்றான். அ
மமுவரும் சொன்ன ஆயுத முடிந்த சிவனைப் பிடித்து, காற்றருவ
மாசிய தேதநிவ அடைத்துக் கொண்டேபோயயமபுரிக்கு நாயக
னாகிய காசுறுகரு முன்னே நிறுத்தி ஓ தருமராஜரே ! தாம் கட்
டனாய் 'நகரு வாணுளறறவினைத் தமது சகலிதி முன்னர்க்
கொண்டு வந்தோம். இனி யாகுகள் செயபவேண்டிய என்னை கட
டனை யிடுகிறோரின் பாணிகள செய்கின்றோமென்பா. மகிதவாக
கால் அடிவாதனைப் பாகது ஓ கிய எரீரே; நன்று அச் சிவனை மீ
ண்டுக் கொண்டோய் அவன் மனையின மாட்டே விடுத்தாய்
மேலிரண்டாகா கழிந்தபின்னாக கிரமமாய் அவனை மகக்குரு
ள் கொண்டுவருக என்பன். தூதா ஆகளைக்கேட்டு கொடிக்கு

சுந்தரபாஹுவனம்

சுந்தரபாஹுவனம்

முன்னரே அச்சிவனைக் கொண்டு என்பத்தாராயிர காதவழிகட
 நது வந்து சேருவா. இறந்தவுடனே சீவன யமபுரிசென்று மீண்
 டி வருகின்றமையால், சரீரத்தை உடனே தகனம் செய்யாமல்
 சிறிதுபொழுது கழிந்த பின்னரே செய்தல்வேண்டும். யமனா
 கள் அடைந்த வாடி தேகமுடைய அச்சிவன சிதைக்குப பதது
 முழுதது கருமேலே நின்று தீபறறிகொழுது விட்டெடுகின்ற
 தனது மெய்யைய பாராதது ஐயோ! ஐயோ! என்று ஒலமிடுவன்.
 அச்சிவன் புண்ணியஞ்செய்தவனாயின் இவ்வுடல் கழிந்ததே நன்
 மென்றுவப்பன். கலுமுனே. தலைவேருகுகாரும சிவனுக்கு அச
 சரீரத்தில் ஆரையொழியாது சிசுமுதலிய தேகமெல்லாம் வெ
 நது சாமபராபினவுடனே சிவனுக்குப் பிண்டத்தால் தேகமுண்
 டாகும புத்திரன் முதல் நாளில் பெரிமபிண்டத்தால் சிசும,
 இரண்டாநாட் பிண்டத்தால் கழுத்தாக் கோலமும், மூன்றாநாட் பி
 ண்டத்தால் மூம், எண்காநாட் பிண்டத்தால் வயிறும், ஐந்
 தாநாட் பிண்டத்தால் உருத்தும், ஆறாநாட் பிண்டத்தால் பிட்ட
 மும, ஏழாநாட் பிண்டத்தால் குதிரைமும், எட்டாநாட் பிண்டத்
 தால் தொட்டையும், ஒன்பதாநாட் பிண்டத்தால் காலமுண்டாகி
 ப பததாநாட் பிண்டத்தால் சரீர முடிந்தும் பூரணமாகும். சீவன்
 இறக்கமுன்னமே மனைவிமகனோடு வாழுகதனைக்கண்வந்து
 உள்ளே செல்லாமலே பசிதாகத்தால் ஆ ஆ' என்றதறி பொ
 வோ வந்தவோ போப பார்த்துக்கொண்டு அவ்விடனை வாயி
 னிலே சிற்பான். போப அச்சிவன பிறிடுஞ்ஞ நாளிலும் பன்னி
 ரண்டாநாடும் புத்திரனும் பிராமணமுக்கமாய்க் கொடுக்கப்படு
 வன வறறையுண்டு, பதினமூன்றாநாட் பார்ப்பாள் பாசத்தால்
 பிணித்திருக்க ஊட்டைத் திருமபிதிரமுபிப பார்த்துக்கொண்
 டி கதறிய வண்ணமே யமலிலாகமசார எஞ்சுவா கருடனே! அ
 ககிபகரா பிளாடி காசென்றுக்கு இருதாறறு நாற்பத்திந்தா
 தவழி இரவிலும் பசலிலும் நடப்பன. அவன்செல்லும் நெறியி
 ல் சாவாள்போனது இலைகளை யுடையதால் உடல் அசிபத்தி வ
 னமென்று காமமுள்ள ஓர் நானும் இருக்கின்றது. ஓ கருடா!
 மரங்கள் பெருங்கிய வனத்திற் செல்வது யாக்கோம் அரிதாகும்
 னரே? சூரிசில்களாகிய வனத்தில் எவ்வனஞ் செல்வது அல்ல

னுமம் அக்காட்டினுந் நடக்குங்கால் பசிதாகத்தாலும் மிகவு
 ந்துவன் மார்க்கத்தில் சீவன படுதனன்மை யாவா சொல்லவ
 லா? அஃது நீற்க வைவசவப்பட்டனம் உயாதத மாளிகைகள
 ல் நெருங்கியதாகும், யார்க்கும் அச்சநதரும் கோரூபமுடை
 அநேக பிராணிகளும் இருப்பிடமானதாயும், துக்கத்தை
 கொடுப்பது புமிருபினேறது. பரபருசெய்தோ அநேகா அவச
 ருநது அண்டமுக்கெழிய எப்போதும் ஆ ஆ! வென்று ஒலம்
 கின்றனா. வொப்பாதால் உளதாகிய பேய்த்தோ புனலுளது
 ல ஆவருககாடும் பருக ஒரு சிறுவிலையுங் கிடைக்காது. (க
 வகுகளெல்லாம் அருநத அருமறற இரததமமுதலியவற்றை
 பெய்யாநிறகும், இறந்த சீவன பதினமுனருநான் புறாட்டு
 புரிக்குச் செலகின்றனென்று மேலேபுகன்றேமே. குறையை
 கயிறுறல்பட்டி சாததுசெலவதுபோலக் கிங்கா பசதாநாட்
 ண்டத்தால் தேகமபெறற சீவனைப் பாதததாற பிணிதது இ
 துககொண்டு செலலுங்கால் அசசீவன தனது புருகிரனை நினை
 து ஐயோ அருமைமகனை ' கண்டபபதினேறேனை என
 கோ! என்செய்கோ ' ' சாவோன ஒருவனுளன். கல்வினை ந
 னையுள் சவாகககரகமுள். அவறபுறருச செல்லநாநெறி தீ
 யுள் என்று இவனுசொன்னவாகளோடு ஸ்ரியடபதியென்றும் ச
 வனுளனோ? மறறவைபுமுளவோ? பிராந்தியாலபிதறறுகின
 என்று வனகண்ணம்பிச சாதுககியேயி பரிசாசம புரிந
 னே அவறறின்பலனை உபபொது அனுவிக்கிள்ளேன. மல்ல
 ருமத்திகையால் கிங்கா இரகக மின்றிப்புடைசொறறறே
 நதேதா பெரியோகளுக்கு ஓர் உதவியுஞ் செயதேனல்லேன்.
 கமுதலிய செயதேனல்லேன். செய்வோர்கு உதவினே
 வேன். தீரததயாநதிறை செய்தேனல்லேன். செய்வோரை
 கழநதேனல்லேன். மாதவமபுரிநதேனல்லேன். புரிவோ
 போற்றினேனல்லேன். நீரிவலா இடநதனில தண்ணீரப
 உண்டாக்கினேனல்லேன். ஒருகுளநதோண்டினேனல்லேன்
 ருகிணறு கட்டினேனல்லேன் கோககளமேய்வதறகுப பசு
 ல் வனரப் பயிரிடாமல் பூமியை வைத்திருநதேனல்லேன்.
 ன்றமட்டில் கிததயசானஞ் செயதேனல்லேன். வேத சா
 ங்களைக் கற்றேனல்லேன். கறபோர்க்குக் கல்விச்சாலை

பிரேமபந்திரம்

புத்தகம்-பதினாதி

வா.வி.தேவம்

டாக்கினேனல்லேன், ஸ்ரீமத் ராமாயண பாரத பாக்வதங்களைக் கையாலெழுதியேனும், எழுதச்செய்தேனும், விலக்கு வாங்கியேனும் படிக்க விரும்புவோர்க்குக் கொடுத்தேனல்லேன். அவற்றைப் படனஞ் செய்தேனல்லேன். ஒரு பெரியவர் முகமாய்க் கேட்டேனல்லேன். படிக்கவைத்துச் சாவ ஜனங்களையும் கேட்டித்தேனல்லேன். ஸ்ரீஹரிதினமாகிய ஏகாதசியில் உபவாசமிருந்தேனல்லேன். இன்னன நல்வினை ஒன்றையும்கனவிலும்கினைத்தேனல்லேன். தீவினைகளிலோ ஒன்றும் ஒழியாமல் யாவன செய்தேனே, இப்போது என்.செய்வேன் என்றழுது செல்வன். என்று பின்னும் அருளுகின்றான்.

ஐந்தாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசா கந்தருவடிகளேசரணம்.

ஆறாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சொன்னகாதி ருஷிகளைக் கண்ணுற்றாக் திருமா ஸ்ரீ யாகளை ! பிளவாச்ச சாவேசன படசி ராஜனே ! யாது நாகளால் கட்டுண்டு உதையுண்டு செல்லும் சேதனா மனைவி மகளை முவாழ்ந்த இனபை நினைத்து துன்பமுட பசித்த தால் வருத்தி மெவித்து தினசரத்தொடு ஐயோ ! நம்முடைய மனைவி மகள் எங்கே; உறறா மற்றோ எங்கே; வயலாள எங்கே; எல்லாரும் நம்மைத் தனியே விட்டனோ. பொய்யோலை யெழுதுதல் முதலிய தீத்கொழில் புரித்து * கவர்ந்த பொருள் இப்போது நமதுகையிலிருக்கின்றதோ, அப்பொருளை அதுபவிக்கின்ற நம்முடைய மனைவிமக்கள் சுறத்தாறில் யாரேனும் ஒருவா தனியே வந்த நமமோடு வந்தனரா, நம்மைத்தனியே விடுத்த அவர்கள் மனைக்கணிந்து சுகமனுபவிக்க யாம் ஏதுக்குப் பிறா

* கவர்ந்த கொள்ளியிடல், திருடல், வாருதல்.

பொருளை வெளவினோம்! நாம் செய்த வஞ்சனையைச் சிரிதும் அறியாமல் நமமை நமபிச் சீவாதாரமாகிய!-பொருளை இழித் தோருடைய வயிறுபோல நமவயிறு எரிகின்றதே என் செய்வோ மென்று தான முன்னமேசெய்த தீவினைகளை எண்ணி ஓலமிடுவ ன். அப்போது யமபடர் அவனுடைய கன்னத்தில் புடைத்து அடாமுடா! இப்போதுதான் புத்தி வந்ததோ! மனைவி மக்களே கதியென்று அறம் செய்யாது பாபம் செய்து வாழ்வதனை யே; அவர்கள் நினக்கு இப்போது செய்யும் உதவியாதா! நீ செய்த புண்ணிய பாபமே நினக்கு இன்பையும் துன்பையும் கொடுக்கி னறன். சிறிதொருளை அபகரித்தன முதலிய அதருமம் செய்யா து, நருமஞ்செய்தவனாயின நினக்கேன் இக்கேடு வருகின்றது. எங்கள் கையில்கொண்டு என்விழிக்கிறாய் என்று கோடையிடி போல உரறி மீண்டுமபாசத்தால் விசித்துப் புடைபுடை எ ன்று முசுந்தகம் புடைப்பா. ஓ கருடா! தீதொழில் புரிந் தென அடக்கின்ற கதியை நோக்காய் பின்னா அசேதநன் சி ரித்து தூரம் வாயு மாகக்கதிலும், சிரிதும் தூரம் புவி வழியிலும் யாபுது, மாகுடாடு சென்று ஓறிடத்திற் தங்கி இறந்த இருபுத மெட்டா நாளில் புத்திரனால் செய்யப்படும். ஊணமாகிச் சிரிந் து, பிண்டத்தை உண்டு முப்பத்தாறா யாமிய மென்ற நாகம் சேர்வன. அபாட்டணத்தில் பிறைக்கூட்டங்கள் மிகுதியாய் இருக்கின்றன. புண்ணிய பதத்தை என்ற நதியும், வடவிரகை மொனறும் இருக்கின்றன. சிரிது சிரமபரி காரத்தின் பொருட்டு யம கிங்கரது உத்தரவால் அவயாமியமென்ற நாகத்தில் தங்கி இரண்டா மாசுகபிண்டத்தை அருநதி, இரவினும் பகலினும் தூத ர்களாலே இழுக்கப்பட்டு, யாக்கும் அச்சம் தருவதாகிய அர ணியத்தினாடு சென்று, வழிநடக்கும் வருத்தத்தால் ஓவென்று ஓலமிட்டுத் தூதர்கள் செய்யும் கொடுமையால் துன்பமுற்றுச் செல்லும மாக்கத்தில் நினை பகலிகமாகி பிண்டத்தை அயி ன்று, சங்கமனென்றும் கால் தூஷகனென்றும் பெயருடைய ஓ ராசனுக்கும் சௌரி என்ற நாகம் சார்ந்து, அப்பட்டினத்தில் மூன்றாமாசிக பிண்டத்தையுண்டு அப்புறம் சென்று, கந்தருவ

* உரற்றல் பேரொலி செய்தல்.

சென்னை-26-வது பக்கம்.

சென்னை-26-வது பக்கம்.

சென்னை-26-வது பக்கம்.

நகர்மென்னும் பட்டினம் சாந்து அப்பிரிவில் நான்கா மாசில் பிண்டத்தை யுண்டு, அப்படி நடந்து மார்க்கத்திலே பொருக்க வொன்றாக குளிரினால் அதிகமும் வருந்துவான். ஆங்கு யமது தங்கள் அநேகாகூடி வருதும் அசசீவன்மேலே மேகம்போலக் கூற்றுகூப்பெய்வர். சீவன் அக்கல் மழையினால் வருந்த முற்றுக் குரூரனென்ற நாமமுடையவேந்தன் புர்க்கும் குரூரபுரமென்னு ம பட்டினம் புருத்து, அவ்விடத்தில் ஐந்தாமாசில் பிண்டத்தை உண்டு, அப்பால் நடந்து கிரௌஞ்சமென்னும் புரிக்கண் செலுது, அந்நகரத்தில் ஆறமாசிக் பிண்டத்தை அயின்னு, அரை முகாத்தால் அவணிநுநது சிறிது சிரம நிகார மடைந்து, பின் பு எழுகது யாவரும் அஞ்சமாடியாகிய மார்க்கத்தில் செல்வன் வறியில் செல்லுமடோது முன்னே தான் வாழ்க்கதை சீரேதது வாயாற் புலம்புவன், யாமிடா சிவந்து அவவாயின்புடைபட்டா. அடுத்தடுத்து யாமிடா காணா சீவன் துன்பாபட்டு வருத்தி செல்லும் போது மார்க்கத்தில் நடமா விடுவோரன் ஆயிடம், பத்தொயிரம் போகன் கூட்டங்கூட்டமாய் அஞ்ச தற்குக குரூரர்களாய் அச சீவன் முன் ஓடிவந்து தீயெய் விழிந்து ஏ சீவனே ! வைதரணி கோதானம் நினனைக் குறித்துச் செய்யப்பட்டதாரின், இவ்வாவ தரணி உதியை நீ இனிதுகடக்க உதவியெய்வோம், இல்லாவிடின் அந்நதியில் நினனைக் குளிர்ப்பாநாளம் வரையிலும் அந்நதித் துன்பம் படுதது போம். ஒ சீவனே ! அவ வைதரணி என்ற நதி நூறுயோசனை அநல் முள்ளதா ரிருக்கின்றது. நீ ஹஸி ர சீ ஹிததவகளையே நில்லாந் நிருக்கின்றது. அந்நது பாத் திமை புரியும் துஷ்டப் பிராணிகளுக்கும் தானாயிருக்கின்றது. உற்றம் அறியும் நாகிவில்லாப் பிராணியும் அந்நதியின் தூக்கம் தத்தைப் பொறுப்பது அரிது. ஏ சீவனே ! நினது கையாமை நீ கோதானம் செய்தவனின் ஒரு கோவநது நினனை இந்நதிக்கப் புரம் சோததுவிடும். நீ செய்யாதவனின், ஆன வரமாட்டாது, நீ இவ்வாற்றிலே விழுந்து நெடுங்காலம் மூழ்கிக் கிடத்தல் வேண்மம் எனபா.

ஓ வைனதேயனே ! வைதரணி உதியை இனிதாய்க் கடக்கும் பொருட்டு யாவரும் தவிராது கோதானம் செய்தல் வேண்

மும். சீவன அவ்வைதாணி கோதானம் செய்தவனாயினும், அவ
கோமுகுலித்துப் புத்திரரால் செய்யப்பட்டதாயினும், அச்சீவன்
அவ்விதையக் கடைநது நமனுக்கு இனையவனாகிய விசித்திரனென்
போன பரிபாலனம் செய்யும் விசித்திரமென்ற பட்டணத்தைச்
சாராநது, ஊலாஷாண்ட்மாசிக பிண்டத்தை உண்டு சென்று, ஏழா
மாசிக பிண்டத்தை உண்ணுங்காலே சில பிசாசுகள் வந்து அச்
சீவனைப் பார்த்து அடா மூடா! நீ புவியில் வாழ்ந்தபோது நின்
மாட்டு வந்து சின்னை யாசித்தவர்களை ஒன்றும் கொடே நென்
று துறந்தினை இப்போது இப்பிண்டத்தைக் கொடுவென்று
பலவருமாயப் பிரயுகி கொள்ளும். புள்ளரசே! ஒருபொருளு
மில்லா வற்றொனாயினும், தனனை இரந்தவர்க்கு இல்லை என்று
சொல்லாது ஞாயறமட்டில் ஏதேனும் கொடுத்தலே வேண்டும்
கொடுக்காவிடின் புத்திரன் கொடுக்கும் பிண்டம் பிராசுக்கைய
தாகும். நின்னா அச்சீவன் வருநதி அபபேய் பிடுங்கியபோது
தனது கையிற சிதரிய பிண்ட சேஷத்தை உண்டு, ஐயோ கேட்
டவாகுநருக்கு யாசகம் கொடாமல் மறுத்த பாபநதின் பயனே,
இங். வாரிடைநது வாடுதென வயிறு பசிக்கினறேன் என்றவருக்கு
அரை வயிறு அன்வமேனும் கொடுதேதேனோ? சாக்காடென்பது
ஒன்று நிச்சயமாய ளளது என்று நினைத்தேதேனோ? என்று துக்கப்
படுவார். அப்போது யமதுதா சீவனைக் கண்ணுற்று முழுமுகனே
மானிட சன்மத்தைச் சீவனுக்கு வேண்டிய வறவறயெல்லாம த
ருவதாகிய கற்பக விருகநென்ற சொல்லத்தக்கது. மானிடச
ன்மம் உடற்ற சீவனுக்கு அரிது யாதளது? வேண்டிய நலவினை
களைப் பெல்லாம அசன்மத்தால் புவியில்கொள்ளை யடிக்கலாமே
அகளை அநியாது கேடுறறையே. மானிடசன்மத்தால் புவியில்
செய்த நலவினை நினைகனின் பசுனை மறற உலகங்களில் அனு
பவிக்கலாமே யலது, அவவுலகங்களில் ஒன்றும் செய்யக்கூடா
து. உத்தம உலகடைத்து இன்பம் அனுபவித்தலும் அதம உல
கடைநது துன்பம் அனுபவித்தலும், மண்ணுலகில் சிவிகை ஊ
ர்தலும், அச்சிவிகை சுமத்தலும் அபபூவுலகில் செய்த புண்ணிய
பாபங்களின் பயனாலே யென்றுணாக. அவற்றை இப்போது
உணர்நது என்செய்குவை என்பர், கருடனே! உதக சூமப

அகஸ்யமூர்த்தி

அகஸ்யமூர்த்திபெரியநிலை

அகஸ்யமூர்த்திபெரியநிலை

தானம் செய்யப்பட்டதாயின் சீவன் அவ்வுத்தகத்தைப் பருகிச் சிறிது விடாய் தவிர்ந்து ஏழாமாதத்தில் அபபுறம் நடப்பன். ஏட்டிராஜனே ! சீவன் பாதிவழி சென்றானாகையால் அம்மாதத்தில் பிராமணர்களுக்கு அன்னதானம் செய்தல்வேண்டும். பின்பு அச்சீவன் பக்வாபதம் என்னும் பட்டணத்தைச் சார்ந்து எட்டாமாசிக கிராத்த பிண்டத்தை உண்டு, அதனினின்று நடந்து துக்கதம் என்னும் நகரணைந்து மகாதுக்க மடைந்து ஒன்பதாமாசிக பிண்டத்தை ஆங்கு அயின்று, அதனைநீங்கி நாராக் கிராதமென்னும் பட்டணமண்ணி, பத்தாமாசிக பிண்டத்தை உண்பன், விருஷோச்சநம் செய்யாமையால் அநேக சீவா பிரேத சன்மத்தோடு கூட்டங் கூட்டமாய் அப்படினத்தில் எப்போதும் ஒவென்று கதறிக்கொண்டிருப்பா. அவாகளைப்பார்த்து அச்சீவனும் கதறி அப்பால்நடந்து சுதபதமென்னும் புரியைச் சார்ந்து, பதினொன்று மாசிக பிண்டத்தை அவவிடத்தில் அயின்று சென்று, சீதாபரம் என்னும் நகரணைந்து, ஆங்குச்சீதத்தால் வருந்தி, புன்னிரண்டா மாசிக பிண்டத்தையுண்டு அதனினின்று பத்தாமாசிகச் சென்று துக்கத்தோடு நான்கு திகையும யமதுநாகையும பார்த்தும் கிங்கராகளே ! என மனைவி மககன ஒருவரையும் காணேன், ஏழையேன என்றெய்வன் என்பன். காணாதா சீவனை நோக்கி முழுமகனே ! மனைவி மககன எங்குமுள்ளீர் ? அவாமே லாசை இன்னும் ஒழிய வில்லையோ ! நீ செய்த புண்ணிய பாபங்களின் பயனையே இங்குக்காண்பாயென்று அழைக்குவா, சீவன அநனைக்கெட்டு ஐயோ முன்னே வினாமை மட்டாகையா லன்றோ இதைத் துன்பத்துக்குள்ளானே நென்று மனம் புழங்கிநடந்து, வைவசுவத பட்டினம் செழும முன்னரே ஊனுபதிக பிண்டத்தை அருந்தி அபபட்டினம் சராவன. அவ யமபுரி நூற்று நாற்பத்து நான்கு காதவழி அகலமுள்ளதாய், கந்தருவாப சரசுகளோடு கூடியதாய், எண்பத்து நான்காயிரம் பிராணிகள் ஒரு நகுற்றதாய் விளங்கா நிற்கும், சீவாகள் செய்யும் பாபபுண்ணியங்களினை தெரிந்து நமனுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்யச் சிரவனாரென்போ பன்னிருவர் அநேகரிவ இருக்கின்றனர். சீவொல்லாரும் அப்பன்னிருவரையும் ஆராதித்தல்வேண்டும். அச்சிரவணரை

ஆராதிததீவன் இறுதிக்காலத்தில் யமபுரி சேருமபோது அவன் செய்த பாபங்க ளெல்லாவற்றையும் எடுத்துச் சொலவாமல் புண்ணியங்களுையே அச்சிரவணர் வெளிப்படுத்துவர். ஆதலால் சிரவணரை ஆராதித்தல் மிக நன்மையென்று உணாக என்றருளினன்.

ஆறாம் அதிகரியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாக்ந்திருவடிகளேசரணம்,

ஏழாம் அதிகரியாயம்.

சூதபுராணி உரைகளிற் பார்த்து மகருவிகளே! கேளிர். பின்னா இருக்கு. எசு, சாமவேதங்கள் அவயவங்களாகிய கருடன் பரம காருண்ணியனாகிய எம்பெருமானைத் திருவடி நெட்டிது எகையே! முன்னமேபுகன்றருளிய சிரவணா பன்னிரவரும் யாருடைய புத்திரா? வைவசுவதட்டினததில் அன்னவா நெடுபடங்காரணம் யாகு! மானிடாரெய்யும் பாப புண்ணியங்களை அச்சிவணா எய்யடி யறிகின்றனர். அவற்றை அடியேனுடைய வினாறநூற்கெவனாவேண்டலும், ஆதிபகவன் நன்றென்று மகிழ்ந்து புள்ளரசே! கேண்மோ இறுதியுற்ற ஞானநுதன்னகரணியனாகிய மகாவிஷ்ணு அபரணாதி தேவரோடு யாருமயாவும் தன்னுள்ளே ஒடுங்க நெடுமபுனலில் பள்ளிகொண்டருளினன். அவ்விஷ்ணுவின் உத்தியினின்று நான்முகன தோன்றி அவ்வரியைக்குறித்து நெடுங்காலம் மாதவம் புரிந்து வேதத்தையும், படைப்புக்கொழிலையும், உணர்தது யாறையும் யாவற்றையும் படைத்தான் படைத்தவுடனே உருத்திரன் முதலிய கேவரெல்லாரும் அவரவாக்கொழிலில் தலைப்பட்டனர். யாவரினும் வலியாகிய தருமராஜனும் சையமினி என்னும் கரமடைந்து ஆசன

த்தில் உட்காந்து ஜீவர்கள் செய்யும் பாப புண்ணியங்களை யறி
யத் தொடங்கினன். தொடங்கிய அவனுக்குச் சேதனங்கள் செய்
யும் பாப புண்ணியம் தெரியாமையால் அவன் வருந்திய மனத்
தோடு சதுமுகனைக்கண்டு வணங்கி ஓ மகாதேவனே ! அடியேன்
சையமினு நகரடைந்து ஜீவர்களது புண்ணிய பாபங்களை யுண
ர்த்து சிஷை நகைச்செய்ய எத்தனித்தேன். அசஜீவர்கள் செய்
யும் பாபபுண்ணியங்கள் இன்னவென எனக்குத் தெரியவில்லை.
அவற்றை யறிந்தல்லவோ ஜீவரைக் கண்டித்தலும் காத்தலும்
செய்தல் வேண்டும்.

ஆகலால் அவற்றை யான் உணரும்படி அடியேனுக்கு அ
ருள் புரிக என்பனன். பதுமாசனன் அதனைக்கேட்டுத் தருப்பை
எடுத்தெறித்து தேக்காரத்தி யுடையாரும், நீண்ட கண்ணுடையா
ரும், மனக்கண்ணிலே யாவற்றையும் அறிகின்றருமாகிய பன்னி
ரண்டு புத்திரரைப்படைத்து, மனைப்பார்த்து ஓ தருமா ! ஜீவ
ரெல்லாரும் நினைப்பதையும், பேசுவதையும், நடத்து வதையும்
ஒக்க நிராகின்றவாபோல இப்பானிருவரும் உணர்த்து நன்கு
வெளிப்படுத்துவா, அவரால் நியணர்த்து, சிஷை நகைச்செய்து
வென்று விடுதகனன். காரன் பிரமனைத் தொழுது அசிராவண
ரைடு நென்புடைய சார்த்து சேதனாகளது புண்ணிய பாபங்களை
அறித்து தக்கவாறு புரிவானாயினன், பக்கிபாஜனே ! இவ்
தடையுடனே அககுஷ்ட பரிமிதமான வாயுநுபபாகிய பரினை
த்தூதராய்மபுரிகொண்டு செல்வா தருமாகத்தகாமமோட சகலன்
என்றவற்றில் தருமமெய்த உத்தமரெல்லாரும் தரும மாயாக
மாக அநுகரம் செல்வர். பொருள் முதலியவற்றைப் பொரிப்பா
ரகற்புகுக் கொடுதவா விமானங்களினமீது செல்வா பெறியோ
ரகள் விருமபியவற்றை அவாகளுக்குக் கொடுதவா கொடியான
குதிரைமேலேறிச் செல்வர் மோகஷ ஓசசைகொண்டு வேதசாஸ்
திரங்களை யறித்து பத்திபுரிந்தவா அமிசங்கள் பொருந்திய விமா
னத்தின் பேசில் செல்வா. இன்னான்கு விதத்தினும் சம்பந்தப் ப
டாத பாபிகள் காலால் நடந்துசெல்வா. அவவழியில் மரத்தின்
இலைகளெல்லாம் உடைவானை ஒத்தனவாயிருக்கும். மணல்களெ
ல்லாம் வறுத்து விததிய பரலபோலக் கிடக்கும். அம் மார்க்கத்

செய்தவன் வாயால் கேட்கின்றான். புண்ணிய தீர்த்தமாடல் பாகவதமருத்தண்டம் சமாப்பித்தல் முதலிய நல்லனை புரிந்தோன் நல்லதகணமுடைய சரீரம்பெருவன், பாஸ்திரீ கமனமசெய்தல், பிரவரீரை வருத்துதல் முதலியவற்றைப் புரிந்தவன் குருபமான தேக மடைவன் ஆதி பகவானுடைய நித்திய திவ்விய மங்கள விகிரகத்தைத் தியானித்தல், யாவருக்கும் இதத்தையே நினைத்தல் முதலியவற்றைச் செய்தவன் என்றும் உவப்புடைய மனமுடையோனாவன். எப்போதும் யாவருக்கும் அதி தத்தையே நினைத்தவன் வருத்தும் மனமுடையோனாவன். ஏ கருடரயம்புரியின் தன்மையையும் அப்புரிக்குச்செல்லும் மார்க்கத்திலுள்ள இன்ப துன்பங்களையும் நினைக்குச் சொன்னேம்: இறந்தவனைக் குறித்து அன்னதானம் முதலியவைகள் செய்தல் வேண்டும். அத்தானபலனாவ், இறந்தா செல்லும் ஜீவன் மார்க்கத்தில் வருந்தாது செல்வன். தீபதானம் செய்யின் ஜீவன் இருள்மார்க்கத்தில் வழிதெளிராது இனிதாட்ச் செல்வன், கார்த்திகை மாதத்தில் சுக்ல பட்சத்தில் சதுர்த்தசியில் தீபதானம் செய்யின் அதனாலும் விருஷோற்சர்க்கம் செய்யின் அதனாலும் ஜீவன் நல்லுலகடைவன். பதினொன்றாளுள் செய்யும் பிண்டசதால சிவசு உரோம முதலியவற்றோடு நன்கு அமைவதாகும். தண்ணீர் குடம் தானம்செய்யின் யமதுதர்கள் திருபதிபடைந்து ஜீவனை வருத்தார். சைவாதானம் செய்யின் ஜீவன் விமானத்தினமேலே நல்லுலகுசேர்வன். இறந்தவன் பசிதாகத்தோடு மனைக்கு முன்னே வருந்தி நிற்பானாகையால் பதினொன்றா நாளிலேனும் னன்றிண்டாநாளிலேனும் அவனைக் குறித்துத் தானதருமங்கள் செய்கல் வேண்டும் என்றருளினன்.

பெரியதிருவடி பத்தவற்சலனைத் தொழுது ஏ ஆதிபரமா! பததானம் செய்யவேண்டுமென்று புகன்றருளக் கேட்டேனே. பததானமாவது என்னை! அதனை எவ்விதம் கொடுத்தல் வேண்டுமெனின்றருளக் வென்தனும், கண்ணன் கலுழனே! குடையும் மராமும், தண்டமும், வஸ்திரமும், மோதிரமும், உதக குமபமும், ஆசனப்பலகையும், அன்னமும், பூசாதிரவியமும், பூனாவும், தாமிரச்செம்பும், அரிசியும் ஆகியவற்றைச் சம்பிரமாண

ருக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும. குடைதானம் செய்யின் ஜீவன் யமபுரிக்குச் செல்லுங்கால் குளிர்ந்த நிலம்மார்க்கத்திலே செல்வன். மராடி தானம் செய்யின் பரிமேல் இவாந்துசெல்வன். அங்ஙனமே செய்யும் தானங்களின்பலனை நடக்கும்வழியில் அதுபவித்து, இனிதாய்ச் செல்வன் அவற்றில் சிலதானங்களால் யம தூதர்களை சந்தோஷித்துச் சீவனை வருத்தாமல் ஆதரவோடு அழைத்துப்போவர் என்றருளினன். ஓ நைமிசாரணிய வாசிகளே பின்னாபபறவைக்கரசன் சர்வலோக சரணியனைச் சரணம்செய்து கருணாநீதியே! நாகங்கள் எத்தனை இருக்கின்றன? அவற்றின்பெற்றிமையாது? அடியேனுக்குக் கூறியருள வேண்டும எனலும், பாபபணிப்பரமன், கலுழனை! பாவம்செய்வோர புகும தீவாய் நாகம், ஆயிரம் பதினாயிரமல்ல. என்பத்து நான்குலட்ச மிருக்கின்றன. அவற்றில், தாமிசபாரம், செளகசம், கிரௌஞசம், மகாசிவம், சால்மலி, ரௌரவம், குட்மளம், பூதி மிருதகம், காலகுத்திரகம், சங்காதம், லோகதுநதம், சமவிஷம், சம்பிரதாபனம், மகாநாகம், காசோளம், சஞ்சீவனம், மகாபதம், ஆவிததியம், அநததாமிசிரம், குமபீபாகம், அசிபத்திரவனம், ஆகிய இருபத்தொரு நாகங்களும் மிகக்கொடுமைய வாகும். மரித்தவனைக் குறித்துத் தினந்தோறும் கொடுக்கப்படும் உத்க குமபததைத் தூதர்கள் பெற்றுத் திருப்தி அடைவர். மாசிகமுதலியவற்றைச் சீவன் அடைந்து திருப்தனான் தூதரும் அவற்றால் உவப்படைவர், ஓ கருடா! வருஷமுடிவில் சீவன் பிண்டத்தாலாகிய சரீரத்தோடு யமபுரியடைவான் என்றோமே, அச்சீவன் யமபுரியடையுமுன் அபிபிண்ட சரீரத்தைத் தவிர்த்து அங்குஷ்டபரிமாணமாய் ஒரு வன்னிமரத்தில் சிறிதுகாலமிருந்து பின்னாக் கருமத்தாலாகிய சரீரம்பெற்று யமனிடம் சார்வன் என்றருளினன்.

எட்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்க்கந்திருவழிகளேசரணம்,

ஒன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுரணிகர் கைமிசாரணிய வாசிகளே ! வாகதேவன் கருடபகவானைப்பார்த்துப் பறவை வேந்தே ! அங்குஷ்ட பரிமாணமா புள்ள சீவன் கருமத்தால் உளதாகிய சரீரமபெற்று, வன்னிமரத்தைவிட்டு யமதூதரோடு இருபதுகாதவழி விஸ்தாரமுள்ள சித்திரகுப்தனது பட்டணத்தாடு சென்று யமபுரிசார்வன் அந்த நமன்பட்டணம் புண்ணியம் செய்தோருடைய கண்ணுக்கு மிகவும் ரம்பியமாய் விளங்கும், இராமபாலாகிய ஊனறுகோலும் உபபும், பருத்தியும், எள்ளோடு பாததிரமும். ஆகிய இவற்றைத் தானம்செய்தல் வேண்டும். இந்தத் தானங்களால் யமபரிசாராருள் அதிகம் சந்தோஷமடைந்து சீவன் அங்குப் போனவுடனே ராமதப படுத்தாமல் தருமராஜனுக்குத் தெரிவிப்பா. தருமதருவசன் என்றுபெயருடைய ஒருவன் சாவகாலமும் யமனுடைய அரண்மனையி லிருப்பான். கோதுமையும், கடலையும், மொசசையும், எள்ளும், கொள்ளும், பாயும், துவரையும் ஆகிய இந்த முத்தானியங்களைப் பாத்திரங்களில் வைத்துத் தானஞ் செய்வின் அந்தத் தருமத்துவசன் திருபதனாகி இந்தச் சீவன் நல்லவன், புண்ணியம் செய்தவனென்று யமனுக்கு விண்ணாயம் செய்வன் வைனதேயனே ! பாவம்செய்த சீவனுக்குத் தருமராஜன் யாவரும் அஞ்சத்தக்க ரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்சீவனும் அவனைக்கண்டு அச்சங்கொண்டு நடுக்கமுற்று ஓடமிடுவன். புண்ணியம் செய்த சேதரனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடு தோன்றுவன். அச்சீவன் அஞ்சாது அவனைப்பார்த்து களிகொள்வன். தருமராஜன் ஒருவனே பாபிக்குக் கெடடரூபத்தோடும், புண்ணியனுக்கு நல்ல ரூபத்தோடும், தோன்றுவன் புண்ணியம் செய்தஜீவன் சோவானாயின் இச்சீவன் மகாபுண்ணியம் செய்தமையால் குரியமண்டல மரக்கமாய்ப் பிரமமலோக மடையத் தக்கவனென்று யமன் தான் வீற்றிருந்த ஸ்தானத்தினின்று பொருக்கென எழுந்து நிற்பன். யமலோகத்தில் கிங்கர ரெல்லாரும் பாசம், உலக்கை

முதலியவற்றைக கரத்திற் கொண்டு உலாவியிற்பார். மரித்தஜீவனுக்கு மூசிகவிசாத சூமபு முதலாகியவும், பத்தாணமும் செய்யப்படாவாயின், அச்சீவன் வருத்தமுற்றுக் கிங்கரா கயிற்றினால் கட்டி, உலக்கையாலோசசி ஆடு மாடுபோல இழுக்கக் காலன் சமீபம் சோநது பூவ சன்மத்தில்செய்த புண்ணிய பாபங்களை அதுசரித்து ஒருசன்மம் அடைவன். அதிக புண்ணியம் செய்த ஜீவனுயின் தூதர்களாலே துன்பப்படாமல் யமன்முன்சென்று தேவனாவன், பாவம்செய்தவனுயின் துன்பப்பட்டு கடுக்கத்தோடு சென்று நரகத்தில் வீழ்ந்து பின்பு கிருமிமுதலிய சன்மமடைவன். பாவபுண்ணியம் மிதமாயிருக்குமாயின் முன்மானிட சன்மம் பெறுவன். தான தருமம்செய்தவன் எக்காரணத்தினாலேனும எச்சன்மம் பெறும அத்தான தருமத்தின் பலனை அசன்மத்தில் அடைவன். சீவன் நீங்கியவுடனே சரீரத்தைக் குழியிற் புதைப்பின் மண்ணோடு மண்ணாகும். கண்டம்செய்து எறியின நரி முதலியவைதன்று பவ்வீருபமாகும், தகனம்செய்யின் சாம பராகும மெய்யின் தன்மை அகவனமாயினும் சீவனுக்கு மானிட தேகம் கிடைப்பது அரிது. மானிடதேகம் கிடைத்தாலும் பிரம குலத்தில் சனரிப்பது அரிது. பிரமகுலத்தில் சனித்தும் ஒழுக்கத்தற்றின்று பெற வைண்டிய வீடுபெற்றனில் தவம் முதலியவை செயது வருத்தித் தான கரத்திலடைந்த அமிர்தம் கிறைந்த பொற மலசத்தைச் சித்தக்கெடுதியால் புவியில் கழித்தவனை ஒப்பாவன எனொருது யருளினன்.

ஒன்பதாம் அததியாயம்- முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்க்குருவழக்கேசரணம்.

பத்தாம் அத்தியாயம்,

சூதர் செளனகாதி மகருஷிகளே! கருடபகவான் கேசவனைத் தொழுது என்றன் சுவாமியே! எவ்வித பாபஞ்செய்தவன் பிரேதசன்ம மடைகின்றான்? அப்பிரேத சன்மத்தினின்று எப்படி நீங்குகின்றான்! பிரேதசன்மத்தோடு உலகில் சஞ்சரிப்பானோ? அல்லது யமனுடைய காவலிற் கிடப்பானோ? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவேண்டுமென்று வேண்டலும், நமமாதியங்கடவுள் புள்ளரசே! பிறனுடைய பொருளையும், மனைவியையும் அபகரிக்கின்றவன் யாவனோ? அவனே சரீரமடையாமல் காற்று ரூபமான பிரேத சன்ம மடைந்து பசிதாகத்தோடு வருகிற யமனுடைய காவலினின்று நீங்கியாண்டும் திரிதருவன், ஒருவன் மரித்துச் சரீரமவிட்டிற் கிடக்குமபோதே அவன் இறந்தமைகுறித்துத் துக்கப்படாமல் உற்றவர் மற்றவரெல்லாரையும் வருசிகது அவனுடைய பொருள்களை அபகரித்தவன் யாவனோ! அபகரிக்க இச்சித்தவன் யாவனோ! அவனே தீவாய நுகங்களை எல்லாம் அனுபவிப்பன். மரித்தவன் பொருளை அவனாவியிருப்பான் னோர் அடையாமல் மோசஞ்செய்து அபகரித்த பூவியினுள் கொடுமபாவி ஒருவனும் இவன் இவ்வித பாபஞ் செய்தவனே! பிரேதசன்மமடைந்து தன்னுடைய குடுமபுகிறுள்ளவர்களுக்கும் பாதுகாணையும், துன்பப்படுத்துவன். பித்திரிதனத்தில் வந்தவன் பித்திராகளை விட்டினுள்ளே விடாமல் வாசலில்லின்று தடுத்தவன். பித்திரர்களுக்குக் கொடுக்கின்ற அவிமுத்தலுற்றறை அவனே தின்பான். மனையிலிருக்கின்ற பொருள் முதலியவற்றைக் குடுமபஸ்தாகள் அறுபவிக்காமலும் பிறருக்குக் கொடுக்காமலும், ஸ்ரீணைகிடக்கச்செய்வான். தன்னுடைய புத்திரானமுதலியோருக்குச் சந்தி உண்டாகாமல் வரிசாசமடையும்படி செய்வான். சிதசுரம், தாபசுரம், வைகுரி முதலிய கோகங்களை யும் அப்புத்திரன் முதலியோருக்கு உண்டாக்கி வருத்துவன் புத்திரன் முதலியோராயினின்று உமிழ்த எச்சில் நீரையே

உண்பான் என்றருளினான். பறவை வேந்தன் ஆதிமுாத்தி ! பிரேத சன்மமடைந்தவன் இன்னும் என்னச் செய்வான். எவ்விதமாகத் தோன்றுவான். குலத்தில் ஒருவன் பிரேதசன்ம மடைந்திருக்கின்ற னென்பதை எப்படி அறியலாகும். நவன்றருளுக வெனலும் நம் பகவான் வைனதேயா ! பிரேதசன்ம மடைந்தவன் தனது குலத்தையே அதிகம் பிடிப்பன். தரும் செய்பவனுக்கும், அரிநாமசங்கோத்தனஞ் செய்பவனுக்கும், பிதிராகளை உத்தேசித்துச் சிராத்தாதிகள் செய்பவனுக்கும், திருவணை முதலிய தீர்த்தயாத்திரை செய்பவனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனுல் துன்பம் நேராத நற்கருமம் ஒன்றும் செய்யாதவனுக்கும், பாகவதரை நிரூபிப்பவனுக்கும், தெய்வாபத்தி செய்பவனுக்கும், புலாலுண்போனுக்கும், மது பருகுவோனுக்கும், பொய் சொல்லுவோனுக்கும், பிரேதசன்ம மடைந்தவனுல் அதிகததுன்பம் வேரிடும். பாபங்களுையே செய்தலும், ஆண்மகவைப் பெறும்பொன்மகவையே பெறுதலும், ஆண் மகவுகளைப் பெற்றுப் பெற்று இழந்தலும், சுற்றத்தாரோடு ஒற்றுமையில்லாமல் வேற்றுமை யுறுதலும், பிச்சுக்கள் முதலியவை இல்லாம விருத்தலும், துண்ணெனத் துன்பங்களை உண்டாத்தலும், நண்பனோடு விரோதமேடாதலும், வைதிக உபவாசதினமாகிய எகாதசியில் உபவாச மில்லாமல் அன்னம் உண்ணுதலும், அரிபாததிசெய்யாமல் வாணா விண்ணாதலும், ஜப ஓமங்கள் செய்யாம விருத்தலும், தனக்குடிகழ்ப்பாட்ட குடிகளை நேசித்தலும், சுரரையும் பூசாரையும், தாய் நகரையையும, இகழ்தலும், அயலானைக் கொல்ல எதிர்த்தலும், பாயிகள் நல்லிருத்தி யடைந்தலும் பலன் கிடைக்காமல் அழித்தலும், தனக்குத் தாமதமரையில் பெண் கொள்ளலும், கொடுத்தலும், இழந்தவாசெய்யும் கருமத்தையே செய்தலும், எப்போதும் அதாமங்களுையே எண்ணுதலும், என்னும்தைனியமடைத்தலும், அக்கினியால் அரசனுல்பொருள் முதலியவை அழித்தலும், வழியில் திருநடகளால் துன்பப்படுதலும், வயிற்று வலி முதயமகா ரோகங்கள் வருதலும், சுருதி இழிகாச புராணங்களைப் பொய்யென்றலும், தெய்வபத்தி பிராமணபத்தி செய்யாம விருத்தலும், முகத்தில் நல்லோற்ற மில்லாமவிருத்தலும், பிதிராகருமங்கள், விக்கினத்தால் குறைவுபடுதலும், புத்திரன் பகை

வணைப் போலத் துவேலித்தலும், ஆமுடையானைச் சோதனா
தாம விருத்தலும், அடுத்தடுத்து அவரை முனிதலும், ஆகிய இ
வைகளெல்லாம் ஒருவனுக்குத் தனது குலத்திற் பிறந்து இறந்
து பிரேதசன்மமடைந்தவனாலேயே உண்டாகின்றன. ஓகருடா
எந்தக் குலத்திற் பிரேதசன்மதோஷம் நேரிட்டிருக்கின்றதோ
அந்தக் குலத்திற்குத் துக்கமேயிக்குதியாயிருக்கும் பிரேதசன்ம
மடைந்தவன் பயங்கரமான முகத்தோடும் வாள்போன்ற எயிற்
றோடும் தன்குலத்தோரிடத்தில் சொப்பனத்தில்தோன்றி ஐயோ
என்னைக் காப்பாற்றுகின்றவன் ஒருவனுமில்லை ! பசிதாகத்
தோலி வருந்துகின்றேனே, பிரேதசன்மம் நீங்கவில்லையே என்
று கதறுவன் என்றருளிப் பின்னுமொழிந்தருளு கின்றனன்.

பத்காம் அத்தியாயம்:- முற்றிற்று.

மீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா ஸ்மிசாரணியவாசிகளே ! பின்னாக் கருட
பகவான முருகதிராணைத் தொழுது ஏ சகநாதா ! பிரேதசன்
ம மடைந்தவன் அதனினின்று எப்படி நீங்குவன் எவ்வளவு கா
லம் ஒருவனைப் பிரேதசனம்ம பீடியானிறகும் மொழிந்தருள
வேண்டுமெனலும். மெய்ததேவன ஓ பட்சிராஜனே ! பிரேத ச
ன்ம மடைந்தவன் தன்குலத்தானுக்குச் சொப்பனத்தில் நோன
றினும தோன்றுவான் தோன்றாமலே குலத்துள்ளுள்ளோருக்குத்
துன்பங்களைமாத்திரம் விளைப்பினும் விளைப்பான. சொப்பனத்
தில் தோன்றினனாயினும், துன்பமபுரிந்தானாயினும், பெரியோர்
கருக்குத் தெரிவித்து, அவர்கள் விதித்தபடி தருமத்திலே சித்த
மவைத்து. தேமா, நெய்கு, சண்பகம், அரசமுதலிய விருகூங்

களை வைத்துப் பழப்பாதிபதி உண்டாக்கவேண்டும். பிராம
ணருக்குப் பூதான முதலியவை கொடுத்தலவேண்டும் பகவின்
ட்டங்கள் வயிற்றுமேயும் பொருட்பே பசும்புல் வளருமபடி நில
ம் விடவேண்டும். தண்ணீர் நுண்ணு குளம் அமைத்தல் வேண்டும்
பகவத்கைங்கரியம். பாகவத கைங்கரியம் செய்தல் வேண்டும்.
கங்கைமுதலிய தீர்த்தங்க ளினோ நீராடித் தானதருமம் செய்தல்
வேண்டும் துன்பங்கள் எப்போது நேரிடுகின்றனவோ அப்போ
து அவசியம் இவற்றை யெல்லாம் செய்தல்வேண்டும் செய்யுபாதி
பதி துன்பம் விருத்தியாகும். பிரேதசன்மதேரஷத்தால் அத்த
ருமச் செயல்களில் புத்திராடாது. பத்தியும்வாராது புத்திராடா
விடினும், பத்திவாராவிடினும், எவன் முயன்று அவ்வறச் செய
ல்களைச் செய்கின்றானோ! அவன் இன்ப மடைவான். பிரேத சன்
ம மடைந்தலானும் இன்பமடைந்த பூலோகம் விட்டு யமலோகம்
சாராது அசான்மம் நீங்குவான். தனது குலம் விருத்தியடையும
படி புத்திரனுண்டாகச் செய்வனென் றருளினான். கருடபகவா
ன ஓ ஆராவமுதே! குலத்தில் பிரேத சன்மமடைந்தவன் ஒரு
வனுள்ளொன்று தெரியவில்லை. அப்பிரேதசன்ம மடைந்தவன்
சொப்பானத்தில் வருது சொல்லவு மில்லை. அநீதனமாகக் குலத்
திறகுத் துன்பமாத்திரம் உண்டாகின்றது. பெரியோரைக் கேட்
பின் பிரேதசன்ம தோஷத்தால் துன்பம் யறுகின்றது என்கின்
றனா. அப்போது ஒருவன் செய்யத்தக்கவை என்னை, சொல்லி
யருளுக வேனதும், ஆதிபகவன் ஒ புள்ளரசே! பெரியோ
சொல்வதைச் சத்தியமென்றே உறுதிக்கொள்ள வேண்டும். ஸ்
நாம், ஜாம், ஓமம், தானம் முதலியவைகளால் ஒருவன் த
னது பாவநிவாத்தி செய்துகொண்டு நாராயணபரி செய்தல்
வேண்டும். பாபநிவாத்தி செய்துகொள்ளாமல் நாராயணபரி
செய்தலுக்கு எத்தனித்தால் அது நிறைவேறு மையின் பொ
ருட்டு பூதபிரேதபைசாசர் பெரியதடையுண்டாக்குவர். ஆ
கையால் முதலில் பாபநிவாத்தி செய்துகொண்டு, மற்றதுசெய்
தல்வேண்டும். புண்ணிய தாலங்களில் புண்ணியக்ஷேத்திரங்களி
ல் பிதிராகளை யுத்தேசித்து யாவன் தானதருமம்செய்கின்றானோ
அவன் பூதபிரேத பைசாசர்களால் ஒருசிறிதும் துன்பமடையா

ன. மானிடனுக்குத் தந்தை தாய் குழந்தைகளை முதலிறையவ மாவா. சரீரத்தை யுண்டாக்கக் காலமும், உன்னெற்றியைக் காட்டலாலும், அமழுவதும் முதலாமையாவா. எதற்காகத்திலும் அவர்களைப் பூசித்தல் வேண்டும். அவர்கள் சொற்படி நடக்கவேண்டும். தாய் தந்தையரைப் பூசித்து நடக்கின்ற ஒராவன தேவதாராதனம் பிராமணபக்தி, தீர்த்தயாத்திரை, தவவித்தேசயாதந்தை முதலிய ஒன்றுமெய்யாய் விடினும் பெருநகுதமமன்று தாய் தந்தையரைப் பூசிக்காமல் அவர்கள் சொற்படி நடக்காமல் அதற்குமேயாக னையெல்லாம் தவறாது செய்கின்றும் வியாதாரகுமேயானறி அவதாரஸி கிறீதம் பட்டிலை. தாய் தந்தையர் மரித்தபின்னர் அவர்களைக் குறித்துத் தானார் மங்களம் உவனசெய்கின்ற ஓர் அவதாரஸினை அவனோடே கனறன்ன. புகளென்ற நாகத்திலின்று தாய் தந்தையரைக் கரைமேற்றுகின்றபாம்பால, மதுவாக்குபுத்திரன் என்று பெயறுண்டாயிற்று. யாவன் தாய் தந்தையர் சொற்படி நடவாமல், பெண்ணினைச் சொற்படி நடக்கின்ற ஓர் அவன் பூசியென்னும் பூசியெனான. ஓர் கூடா கபத்தி லும், தந்தையினும் விழுந்து பரிசு, அவனாகும், வாளினால் வெட்டிவிட்டுத் தவணுகும், தற்கொலை செய்கின்றபாண்டவனாகும். ஓர் வாதாரம் வறையினும் கிணியிட்டு உதவி கருமம் செயலாற்றுகின்ற கணியாணபும், தீர்த்தயாதாரபும். விசேஷ தாரமங்கலம், செய்யலாகாது. கருஷபுரில் கருமம்செய்தபின் பாயும் செய்யலாம் என்ற துணியின்.

புத்திரனாகும் அபாயம் பற்றியும்.

ஸ்ரீமாதாசர்க்களிருவரும் உபாசகம்.

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம்.

வியாச மாரபுத்திர: ஸ்ரீ வைஷ்ணவாபா மகாபுத்திர: பிணபு கருடபகவான சுருதி நாயகனைத் தம வடிவெதார்த்தம். உலகத்தையுடையவர்களை நிலையனே ! சிவன எப்பாபங்களால் பிழைச்சான்

மம அடைகின்றனன். அப்பிரேதசன்மம அடைந்தவன் யாதை யுண்ணுவன்? எங்கேவிசிப்பான்? அடியேனுக்குப் புகன்றருளவே ண்டுமெனலும்? பாம்பதகாதன வைன தெயா ! பூவசன்மத்தில் மடபாபமெய்தவ்வே பிரேதசன்மமடைவன். ஒருவன் கண மும், கூடவாயியும், குளமும், பூஞ்சோலையும், தண்ணீர்ப் பச தரும், சத்திரமும், தேவாலயமும், உண்டாக்கிப் பலருக்கும் உபயோகமாய், நருமெய்ய அவினுடைய குலத்தில் தோன் றினவன், சினை அஹதை விலைக்கு விற்பானாயின அவன் மரி ததவுடனே பிரேதசன்மம அடைவன். செய்தவன் தானே அவ ற்றை விற்பானேல் அவனும் பிரேதசன்மம் பெறுவன். பிராபூ மியை அபரிதகவாயும், கிராமத்தின எல்லையையும் வயலின எல் லையையும் பூங்காவின் எல்லையையும், அரணியத்தின எல்லையை யும், புட்டித் தன்னிலைத் தோடு அகிலத்தைச் சேர்த்தவனும், குளத்தை, தூதகநிலம், சோங்கவனும், சண்டாளனும் அடிப் புட்டி நகவனும், சலங்கில் மாயவனும் பாம்பினும், நாயே னும், கழித்தாந்தகவனும், இடிவிழுந்து மாண்டவனும், பெரு பால் துஞ்சினவனும், மாடுபுட்டி மரித்தவனும், கழுததில் சு ருக்கிட்டு வளறு மாண்டவனும், பாஷாணத்தினு உயிற் றற நகவனும், ஆயுதத்தால் மாய்வனும், சமஸ்காரம் செய்யாத ந ன்குலத்தில் ஁ருவனும் பிள்ளை இறந்தவனும் பிரேதசன்மா களில் ஒருவனும் அறியாமல் துஞ்சினவனும். குஷ்டமுதலிய மகாரோகங்ளால் இறந்தவனும், திரட்டு மாயத்தவனும் வீ ருஷோதசம் செய்யாமல் மாண்டவனும், தாய் நகந்தயருக்குச் சிராததம் செய்யாம ளிருந்து இறந்தவனும். பிரேதசன்மம அடை வா. ஓ கருடா ! பிராமணன் உயிரமாய்வனேல், அவன் கிரியை யின் பொருட்டு யாவும் பிராமணனே செய்தல்வேண்டும். சூத் திரன் இறப்பினேல் யாவும் சூத்திரனே செய்தல்வேண்டும், அவ் விதமன்றி இறந்த பிராமணனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட் டு நெருப்பு, எருமுட்டை, வைக்கோல், அரிசி முதலியவற்றைச் சுகொட்டுக்குச் சூத்திரன் கொண்டு செல்வனோல், இரத அப் பிராமணனும், கொண்டுபோகும் அச்சூத்திரனும் பிரேதசன்ம மடைவர் இறந்த சூத்திரனுடைய சமஸ்காரத்தின் பொருட்டு மேற்சொல்லிய நெருப்பு முதலியவற்றைப் பிராமணன் கொண்

மெசல்வனெல், இறங்க அஞ்சுத்திறனும் கொண்டுபோகும், அப் பிராமணனும் பிரேதசனம் மடைவா, பருவத்தி னினது விழுவது மரித்தவனும், சுவரிடத்து விழுவது இறந்தவனும், கட்டிலிலே படுக்கதிருக்கப்படுபவன் துஞ்சினவனும், மெல் வீட்டில் உயிரிழந்தவனும், இராம கிருஷ்ணாதி நிருபாமங்களை உச்சரியாமல் மாய்த்தவனும் ரசஸ்வலைபெண் சண்டாளன் முதலியோரைத் தீண்டி, ஸ்காந்தமெய்யாமல் சூதகத்தில் இறந்தவனும், ரசஸ்வலையா யிருக்குமோது மரித்தவனும், பிரேதசனம்மடைவா. தாய், மனைவி, பெண், மருமகள், முருகனவாகுருடைய சரீரத்தோ ஷ்டகநகக் கண்ணாம்பாராமலே பிரா வாத்ஸ்யையக கேட்டு அவர்களைச் சாதிப்பிரக்டம் செய்பவனும், மனு நூலுக்கு விடாதபாயத் தீரமானம் செய்வனும், சினேகிதனுக்குத் துரோகம் செய்பவனும், பிராமணனையும் டகாககளையும் கொல்பவனும், கட்டுமுட்பாவனும், குருடத்தினிமைக் கூடுபவனும், வெண்பட்டையும் சொன்னதையும் சிதும்பவனும், பிரேதசனம் மடைவா. பிரேதசனம் மடைந்தவ வெவலாநா, பாலேவனத்தில்; மடம்போதும் சஞ்சரித்து வருவதுவா எனறநூலினன,

பன்னிரண்டாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசுக்காருவடி களேசரணம்.

பதின்மூன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா மீயிராணிய வாசிகளே ' பின்பு கருடா கவான அதிபகவனைத் தொழுது சாவோ ! பூவுலகில் பிரம் கூத்திரிய எவசிய சூதரர் என்று தான்குஞ்சுத்தரர் உளாலலரோ அவரல்லாமல் மிஸேச்சரென்று ஒரு வகுப்பாரும் உளாஸ்ஸோ அவர்களில் பாலியனாயினும், விருத்தனாயினும், தனவானாயினும், தரித்திரனாயினும், கருணையுடையோனாயினும், அஃதில்லா னாயினும், வித்துவானாயினும், அவித்துவானாயினும், ஞானியாயினும், ஞானகுனியாயினும், தருமனாயினும், அதருமனாயினும், தவர

தனையினும், அவததனையினும், தினமையனையினும், அஃதினமையனையினும், உலகாரும் அரசனையினும், உததம்பிராமணனையினும், பினனும் யாவரையினும், ஒவ்வொருகாலத்தில் இறக்கின்றனரே. இரத்தல் அடுக்கக் காரணம் எனனை ! நவீன்றருநக வெனலும், கிலங்கடந்த நெடுமுடி யண்ணல். ஓ வைனதேயா ! நன்கு விவானனை செபுகின்றும் மேட்டி. மரிகருங்காலத்தில் சீவனைக் கவருவதற்குக் காலனை நிபமிக்கப்பட்டு நுகுகின்ற சீவரது பலவிதமான தொஷியனரால் அச்சோ ஆபுகுறைதது மாய்கின்றனர. மரித்த விட்டில் போசனம் செய்கின்றவனும், பிறனமனை வினையபுணர இச்சிநகின்றவனும், தனக்குத் தகாத இழிவொழிவையபுகின்றவனும், வானொளிபுடையர். இவ்வாறுதற்கு உறுதியாய நவீனனைய ரெயயாகவனும், பெரியோர்களைப் புகியாதவனும், தூயலாமரி நலாதவனும், தெய்வபகதி யில்லாதவனும், பாவங்கள் யெ செய்கின்றவனும், யமலோகத்தில் எப்போதும் காணவாசம் செய்வா. பிறன் கெடு சூழ்கின்றவனும், பொய்சொலவனுகின்றவனும், சிவபுருஷின் யில்லாதவனும், சாஸ்திரபாடி நடவா வனும். தனக்குரிய கருமகருத தவிர்த்துப் பிறருக்குரிய கருமத்தைப் பரிசிலாறா வம் யமலோகத்தில் யாதனைப்படுவா பண்ணிய தீததமாடா களாரும் ஜப ஓமங்கள் செயயாத நிவசமும தேவகாமாதனம் செயயாத தினமும புனிதரை வழிபாடிய நறந்த பகலும் சாஸ்திர முணராநாரும் வீணொயாகும். சூத நிரமபில பிறந்தவன் பிராமணனை தெய்வமென்று நினைத்துப் பகதிலைசெயது அவரிடமிருந்தால் பரிந்து தாசனய ஒழுகுவனோல் அச்சுத நான் கருமதயலடவன் அவன் வெறுநு கருமமுர செயயவ்ணடுவ மிவிலை உயாகநு சாநியாரும்குரிய கருமங்களை அசமுதநால் செயவனைல், காதமேபொருவன். ஒகருடா ! சீரமோ கிசயமறறது கிரதாமா யுள்ளது கவ்வொண்ணியுகளால் உண்டாயது அன்னாநாதிக்களால் விநாசப்படுவது காலையி ன் னை அன்னம் சாயங்காலம் நகிக்கும் பின்பு பகிக்கும் பின்னும் உண்ணாவிழி நெம்பகுலையும ஆகலாசசுர அகிதகியமென்றும் அது கருமதனால் வருவதென்றும் எனச் சனமாமடையாமயின் பொருட்டு நுகருமம் செயதல்வேண்டும். ஓ வைனதேயா ! கருமத்தால் வந்த தேகத்தை யாருடைய

தெனலாம! அதனைவினோசமகது மெனிகின்றசீவனது எனலாமா; அன்னவஸ்திரம் கொடுக்கும் தலைவனது எனலாமா; கருப் பமுண்டிமண்டிம கருதாதினது எனலாமா; பத்துமாநிம் கரு து பெற்றதாயினது எனலாமா; தாண்டிப் பெற்றவனாகிய மந்திர மகனது எனலாமா; பிதாமகனது எனலாமா; விலைகொடுத்தது அடிமைகொண்டவனது எனலாமா; சாமியா செய்யும் அங்கியின து எனலாமா; அல்லது பார்த்து அயிலும் நரியினது எனலாமா; சீவன போயினபின் புழுவாகவும் விஷ்டையாகவும் சாமியாக வும் அழியும் சரீரம் ஒருவாகும் அனறொன்று நிறறுறுதியு யாவரும் ஓங்கு சரீரத்தில் அனையவர்க்காமல் பாவத பாகவா சாரிய கைகரியாகவோ பரிசு வலையுமே. பரிசுகள் மனோவா க்கு காயககளால் செய்யப்படுகின்றன. அநிபாபம் செயதசீவன நாய நரி பூ, கலிய இழிந்தகனம் மடைவன. அங்கம் செய்வாநவ ன பூவாநமமே பெறுவன. சீவனகருபாவாநறொடியும்கூலை தாயினுடைய மல முகத்திராதுகளாலே அநிபம் உன்புறுவன் ிறத்தாலும் பிறந்தால் உளைய துன்புறு தாயும் தருமாநுயய யும் எண்ணி நல்லாதல் லெழுந்தல் வலையுமே தாய அழிந்து வி ன்று பிறந்தவன பாலியுந்தல் வலையுமே வீலையா உயர்கலாந க னக்கு உறுதியாயதை அறிக்கின்றாரினால் பிளவன, நதில் பரிமா தசேஷ்டையா லறிக்கின்றாரினால் நதது நமபாநுலந்தில் சேரா வாலும் கிடைத்தாலும் பூவாநமமே உணர்வென்றாரினால் உ யனமே உறுதியுனாமல் ஓடிப் போதே பரிசுள பூவாநம ப ண்ணியந்தல் உறுதியாயதை பரிசுள உ செய்கின்றவன யாவ னே; அவனே கிழ்ச்சியாயினப ஷ்டாகிய கா பரிசு சாவன. பரி ம, பரிசுளேயே சீவன பிறந்தபிறந்தா பிறக்கின்றான் பிறந்த அநி க வயதி நாமல் ஐந்து வருட, கந்திருள் மரி, கரு மகா பரிசுக்கு லெனறிக, கொடுமபரிசு செயதவனே பிறந்த உடனே பரிசு கு பீண்டும பிறந்து மரிககின்றான் அவன் பிறத்தலுக்கும் பிறந்த லுக்கும் கணக்கிலது. பூவாநமததில் கனவாரியிலே ஓடிக்கொ ன தருமங்கள் செய்த சேகனன புவிசில சேனாநினைவ கெடுப காலம் மனைவிமக்களோடு ககமாய வாழ்ந்து இறுதியில் காலு கடைவான்.

ஓ கருடா ! கருப்பம் தரித்து ஆறுமாதத்திற்குட்பட்டு எ
 கதமாதத்திலேனும் அந்தக் கருப்பம் கரைந்து விழுந்ததாயின்
 விழுந்தமாதம் ஒன்றாயி ஒருநாளும் இரண்டாயின் இரண்டினாளு
 ம் மூன்றாயின் மூன்றுநாளும் நான்காயின் நான்குநாளும் ஐந்
 தாயின் ஐந்துநாளும் ஆறாயின் ஆறுநாளும் கருவுற்ற மாதாவுக்
 கு மாததிரும்புதகம் உளதாகும் பிதாவுக்கு சூதகமில்லை அவ
 ன் செயயவேண்டிய கருமமும் ஒன்றுமில்லை கருவழியாமல்பிற
 ந்து மூன்று வயதிற்குள் மாண்டால் மாண்ட அகதுந்தையை
 உத்தேசித்து பாறசேதும் தயிற்சேதும் குழந்தைகளுக்குக்
 கொடுத்தல் வேண்டும் மூன்று வயதிற்குமேல் ஐந்துவயதிற்குள்
 இறந்தால் மெற்சொன்னபடியே பாலாகருககு அன்னங்கொடு
 த்தல் வேண்டும் இங்ஙனமன்றிப் பிறந்து ஒரு மாதத்திற்குள்ளே
 மரையதால் அந்தக் கருணத்திற்குச் சொல்லியாடிச் செய்து தீர
 தருமும் பாலும் பாயாதிருளும் குழந்தைகளுக்குக் கொடுத்தல்
 வேண்டும் உலகில் பிறந்தவன் இறப்பதும் இறந்தவன் பிறப்பது
 ம் நின்று மாகுதல் இறந்து பின்பு மீண்டும் பிறக்காமல் மீளா
 வுமென்பத முயலுதல் வேண்டும் அங்ஙனம் முயலாமலும் தான
 தருமங்ஙன செய்யாமலும் வானுனை வீணுளாடிக் கிராமத்தினை
 பிரம்மை தந்திரிய வைசிய குத்திப் புகழ்களில் எங்குந் திற்பேறு
 னவீனானும் ஒருநாளில் ஒருவேளையேனும் வயிற்று உண்ணக் க
 ணியற்ற தரித்திரியாகுதல் துன்பு தோன்றிக் கூழ்க்கும் வருந்
 தி சிவகிரிநிலை மரித்து மீண்டும் பிறப்பான. ஓ வைனகேயா !
 உருசனமதில் உயராக குலத்தல் பிறந்தல்வேண்டும் உலகமு
 லாமயுமானவேண்டும். அகல சாஸ்திர சம்பன்ன னாகவேண்டும்
 எனவென ஒருவன் அவற்றிற்குரிய கருமங்களைச் செயவதி
 லும் சனமமே வாராமைக்குரிய கருமம் செயவது மிகநன்றும்.
 தீர்ப்பாத்திரம் செய்பவன் மரத்தினாய்மையானான். பெரியபுணா
 யாமல், பாழமையாய் இனசொல் போகின்றவன் சகல சாஸ்திர
 சம்பன்னனானான். அப்பாதி நுதும் தான தருமம் செய்யாதவன்
 மறுசன்மத்தில் தரித்திரனாகப் பரிபாபன் அததரித்திரத்தால் ம
 காபாபம் செய்வான் அப்பாபத்தால் இறுதியில் ரகமெய்துவா
 ன் பின்பு இவனினும் தரித்திரன் ஒருவனும் இல்லென்று சொ

ல்லும்படி மீண்டுமே பிறப்பான் ஆகலால் ஒருவன் அவனுக்கு உ-
ள்ளசமர்த்துக்குத் தக்கபடி தான தருமம் செய்தலே வேண்டுமெ-
ன்றருளிப் பின்னும அருளுகின்றன.

பதினான்காம் அத்தியாயம் - முடிபற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

பதினான்காம் அத்தியாயம்.

சூதமகா முனிவா மகாருஷிகளே ! பின்னா ஸ்ரீமாதபதியாகி-
ய எம்பெருமான கருடபகவானே கோகுகி ஓ 'காசியபதியாய்'
மேற்சொன்னவற்றைக் குறித்தே இன்றாம் சில ஆறுகிளாறும்
கேண்மோ பூர்வசனமத்தில்தெய்த பாபநதினாலேயோ சீவன மரி-
க்கின்றான், கருப்பததிலேயோ கருக்கழிந்தான் ல, கிரியையும்
செய்ய வேண்டுவதில்லை ஐதவயத்திற குடபடம் நிறத்தால் பா-
ஸ்திரத்திற்சொல்லியபடிசெய்து குழந்தைகளு ருப்பான், பாய-
சம், பொசனமமுதலிய கொடுத்தல் வேண்டும பதினான்கு னா-
னும் பன்னிரண்டானும் காஸ்திரத்தில சொல்லியபடி சிலருந்
மக்கள செய்யலாம் விருஷோதசகமும் விசேஷமான நாம்
செய்யவேண்டுவதில்லை மரித்தவன் பாலாருயினும், அவராயி-
னும், விருத்தானயினும், உதசகுமபநானம் அவசியம் செய்யத்
வேண்டும. மூன்றாமவயது பிறப்பாதற்குள் மரிக்கும் குழந்தை-
களைப் புவிமீல் புதைத்தல்வேண்டும டிரபத்து கானகா மாத-
ம் நிரமபி இருபத்தைந்தாமாடும் பிறத்தவுட்கினை நிறத்தகுழ-
தைகளை அககினியில் தருனமேசெய்தல்வேண்டும. பிறத்த பூறு-
மாதம் வரையில் சுகவென்றும் மூன்று வயதுவரையில் பார-
ன்றும் ஆறு வயதுவரையில் குமரனென்றும் சொல்ல வேண்டிய
தென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகின்றது. ஓ கருடா ! பிறத்தபதினா-
று மாதம்வரையில் சுகவென்றும், இருபத்தேழு மாதவரையில்

பாலனென்றும், ஐந்து வயதுவயையில் குமரனென்றும், ஒன்பது வயதுவயையில் பெண்டகனென்றும், பதினாறு வயதுவயையில் கைசோரனென்றும், சொல்வதும் உண்டு சூத்திரகுலத்தில் பிறந்த எச்சாதிபாரும், பூணூல் பூணலாகாது. பிரம்ம க்ஷத்திரிய வைசியே பூணூலணிதல்வேண்டும். ஐந்துவயது கிராமபிப் பூணூல் பூண்டேனும், பூணாமலேனும் இறப்பாலே அவனை உருபித்து அதிகமந்திரஞ் சொல்லாமல் படுத்துள்ள பிண்டம்போட வேண்டும். அப்படி இறப்பவனுக்கு உடலோடு கூடிய வாழ்வும், தாய்ந்தையரோடு சிடுகமும், விஷயங்களில் உடனடாடும், மறறவையும் புறிய வாகையால், கிரியையும் சிறிதாபிற்று. ஐந்து வயதிற்குமே பன்னிரண்டு வயதிற்குள்ளேனும், அப்பன்னிரண்டு வயது கிராமபியேனும், மரித்தால் விருஷோதசம் முதலியவை செய்தல்வேண்டும். ஆனால் சபிமைகாரணம் செய்யலாகாது. பால் வெல்லம் முதலியவற்றைச் சோதனாபிண்டம்போடல வேண்டும். கடமும், குடையும், தீபமும், தானம் பெயதலவேண்டும். செய்வாசிரன் இறந்தவன் ஒரு வளத்தில் மராமாததோனாவான். அம்மரம் பெறகுததும் உலகைக்கே உரியதாகும், பூணூலை ஒட்டாபகதத்தில் நிரிததுக்கொண்டு, திலதருபபையாடு ஏகோதிஷ்டமுந்நிய பிராந்தங்கள் செய்யின், மரித்தவன் மறுசனமதத்தில் பலலகுலத்தில் பிறந்து தீயகாய்செயி வாழ்வான். கல்ல புத்திரனையும் பெறுவான். தனக்கு நன்வடைய அத்தாவே புத்திரனாச் சனிதநல் உண்மையால், புத்திரன் இறப்பினால் அப்புத்திரனுக்கு நன்வடையும், தனையாவனில் அவனுக்குப் புத்திரனும், தன்மம் செய்தல்வேண்டும். ஒருவன் தானே தனக்குப் புத்திரனொருவனை வோடுமெசொல்லுகின்றது. ஒருவனாகிய சூரியனும், சந்திரனும், புனல் நிறைந்த அநேக கடங்களில் தனித்தனியே பெரன்முமாயோல ஒருவனே தன குடபல புத்திரர்களாயப் பிறக்கின்றன. ஆதலால் பெருமபான்மை ஒருவனுடைய புத்திரன் அவனைப்போலவே ரூபமும், அறிவும், ஒழுக்கமும், உடையனாவன். ஆயின குருடனுக்குக் குருட்டுப் பிள்ளையும், ஊமைக்கு ஊமைப்பிள்ளையும், செவிடனுக்குச் செவிடும் பிள்ளையும், பிறத்தலென்பது இல்லை. தகைக்கு உள்ளவற்றில் ஏதேனும் தமயனுக்குப் பொருந்தியிருக்கும் எனறருளினன்.

பின்னாக் கருடபகவான பரமபதநாதனைத் தொழுது சகந
நாதா! உலகில் தன் புத்திரனென்றும், தன்னுடைய மனைவி வ
யிற்றில்பிறந்த புத்திரனென்றும், புத்திரா பததப பிரகாரமா
யுளரெனச் சாஸ்திரம் சாற்றுகின்றதே. ஒருவன விவேகனைப்
புணர்து புத்திரனைப்பெற்றானேல் அபபுத்திரன் அவனுக்குக்
கருமஞ்செய்யலாமா ' அபபுத்திரன் கருமம்செய்யின் அவனுக்
கு கல்லுக்கு கிடைக்கும்! ஒருவனுக்குப் பெண்ணிருக்கின்
றா. புத்திரன் இல்லை. அப்பெண் வயிற்றிற் புத்திரனும் இல்லை
அவன் மரித்தால் ய வனுல் ' கருமம் செய்யாட்ட வேண்டியது,
கூறியருள்க வெனலும், பத்தவறசென ஒ புள்ளரசே ' ஒருவன
தனக்கே தனது இல்லாள வயிற்றில் பிறந்த பிள்ளையின் முகத்
தைக் கண்ணிலேபார்த்தால் புத்திரனென மனத்ததை அச்சம்மத
தில்பாரா. மணமபுரிந்துகொண்ட ஒருவனுக்கும், ஒருத்திக்கு
மே புத்திரன் பிறந்தால் அவன் குந்தகப்பித்திரதேவா அதிகம்
உளமுடையா, மறற ஒளபது புத்திரரும் இகலாக சந்தனமாவ
ரோயனறிப பரமலோக சாட்சத்தததகு முறையும் உரியாரா. தன
சக்து தனது மனைவி வயிற்றில் பிறந்த புத்திரனே மரித்தால் த
நில் செய்குடன எல்லாமசெய்க்கு வன மறற புத்திரருளரோ
திறந்த தசபனைக்குறித்துக் சிறிது நாளா சிரத்தகாதிக்கொ
செய்யக்கடவா. ஒருவன தனக்குப் பெற்றொழிந்து அவனை
எடுத்துப் பார்த்துக்கொள்ளா நாயவனேல் இறுதிக் காலத்தில் அ
வன் கல்லுக்குக் கடைவன. கொள பெற்றோர்ப் பார்த்து மாண்டவ
ன் அதனிலும் கல்லுக்குக் கடைவன. பெண்ணைப் பெற்றவனுக்கு
பணமகன, பெண்ணுக்கு விவேகபரமம் திருத்ததாழாயோடு அ
வன கனனிகாசனம்மெய்ய, மணம புரிந்துகொண்டு அவனோ
டு வாழ்ந்து புத்திரனைப்பெறுவானேல், அபபுத்திரன் இருபத
தொரு தலைமுறையையும் கடைபெறுவன அபபுத்திரந்த பு
த்திரனை நாயதநையருளருக் கருமம்பெய்ய உரியவன். ஒருவ
ன் மரித்தால் அவனுடைய வையாடடி புத்திரன் சிறிது கரும
மாதிரம்செய்யலாம். சிறிதுசெய்யாமல் முறையும் செய்யிற்
செய்தவனும், மரித்தவனும், நாகம் சோவா. அனால் வேகிபததி
ரன் தன்னைப் பெற்றவனைக் குத்தித்தமாதிரம் வருஷந்தோறும்

சிராத்தம்செய்யலாம். பெற்றவனைக் குறித்தன்றி அவன் தலைமுறையில் உள்ளோனாயும் குறித்து ஒன்றும் செய்யலாகாது. வேசாபுத்திரனாயினும் அவனைப் பெற்றவன் இறப்பானேல் அவனைக் குறித்துத் தானங்களெல்லாம் பெய்யலாம். பிராமணருக்குப் போசனமுதலியவை செய்விக்கலாகாது. போசனத்தின் பொருட்டு அரிசுமுதலியவை கொடுக்கலாம். சிலா வைப்பாட்டிற்குப் பிறந்த புத்திரனைத் தாமடைவிக்கு. பிறந்த புத்திரன போலவே நினைத்துக்கொண்டிருக்கின்றனா. சதபுத்திரன தீததயாத்திரை செய்கால் தனது பித்திரைவரைக்குறித்து அன்னருபமாயும், ஆமநாமாயும், இரணியருபமாயும், சிராதம் செய்யலாம். வேகிப்புத்திரன தீததயாத்திரை செய்யின் அன்னருடம தவிர மற்ற இரண்டுபமாய சிராதம் செய்யலாம். குத்திரமரபிஸ் எசாதியா னேனும், அன்னருபமாயச் சிராதம்செய்யின், செய்தவனும், பாபிட்ட பிராமணனும், பித்திரைவரும் நரமடைதல்போல வேகிப்புத்திரன அன்னசிராதம் பெய்வானேல், அவனும், சாபிட்ட பிராமணனும், பித்திரைவரும், மீளாபகம் எயதுவா. ஸ கருடா ! ஒரு பாபபிணிகும பாபபிரசாதிக்குத் தாழ்ந்த சாதியான் ஒருத்தனுக்குப் பிறந்த புத்திரனும், பாபபனமக்குக் கும, பகியாசிக்கும் பிறந்தபுத்திரனும், பிரமகுல மாதுக்கும, குத்திரனுக்கு, பிறந்தபுத்திரனும், சகோதரத்தில், மணமசெய்துகொண்டவருக்குப் பிறந்த புத்திரனும் சண்டாளாவா. ஒரு வன தன்னுடைய சாதிரிலேயே ஒருபிணனை மணமுறித்துப் பெறுகின்ற புத்திரனே சிரேஷ்டனாவன். ஆதலால் யாவரும் சதபுத்திரனைப் பெறுதல் வேண்டுமென நாளினினை.

பதினான்காம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகன்றிருவழகனேசரணம்,

பதினேந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகர் வைதிகாசார கைமிசாணிய வாசிகளே
 கருடாகவான் அச்சதிரோணைத்தொழுது சிவசகந்தா ! மரி
 த்தவனைக்குறித்து எப்போது சபிண்ட நரணம் செய்தல்வேண்
 டும். சபிண்ட நரணம்செய்யின் இறந்தவன் எகத்தியடைவான்,
 அந்நிசெய்யாவிடின எகத்தியடைவான் மரித்தவனுக்கு ம, பரி
 த்தவனுக்கு , பிண்டம் ஒன்றுசேடப்படுகிறது எனும். ஒன்றுசே
 ததால் எகத்தியடைவான். ஆமுடையான் உயிரோடுருந்து ஆமு
 டையான் இறந்தால் அவர்களுக்கு சபிண்டம் நரணமெய்யது என
 வனம். இவற்றை யெல்லாம் உலக நரணமரின் பொருட்டு அடி
 யேனுக்கு சாதித்தருளவேண்டுமென்று நினைத்ததிடிலும், அ
 திமந்தியாகுகி, னாகிய கேசவிரானு விதைத்ததோர் உயி
 மாண்டவனுக்கு வருடம் முடியுங்காலே சாந்திரபாடிய யாழம் ப
 ரிந்து சபிண்ட நரணம்செய்து, அவனருந்தில் முள்ளம் மமா
 ய்க்கொருடைய பிண்டத்தோடு இறந்தவன் பிண்டத்தைபுரீசோ
 தந்தல்வேண்டுமே அநுநம் செய்தால் மாய்க்தவன் பிந்தத்தனவ
 மநீங்கி, பித்திரேவரோடு சேர்வான். இறந்த பன்னிரண்டா களி
 லும், மூன்றாம் பக்கத்திலும், அருமாத்திலும், சபிண்ட நரண
 ம் செய்வலாம். தந்தை இறந்தபித்திரன் அவனுக்கு நடுந
 மெல்லாம்செய்து சபிண்ட நரணமெய்யாமல் கிறத்தி வைத்தி
 ருந்த காலே கருடம்செய்து பத்திரனுக்கு உலியாண்ட நோத்தால்
 உடனே சபிண்ட நரணம் செய்து பின்பு மணவினைசெய்தல் வே
 ண்டும். சபிண்டகாண் செய்யு வவையிலும் மாய்க்தவன் பிந்த
 தசுவததோ டிருக்கின்றமையால் கருடம் செய்தவனுக்கு சி
 றிது அசத்தியுள் தாகலால் அவன் சாகாரியநாள் ஒன்றும் ரெ
 யயலாகாது. சகரியாகிநாளுக்குப் பிணையும் சொல்லலாகாது.
 பிண்டம் சோத்தபின்பு இறந்தவன் பிந்தத்தனவம் நீங்கி பிந்த
 த்தவம்பெற்று மகிழ்கலானும், தேகம் அநித்திய மாகலானும்,
 கிருக்கிருத்தியம் பலவித மாகலானும், பன்னிரண்டாநாளில் தா
 னே சபிண்டகாணம் செய்தலே உத்தமமாம். ஒன்பதானம் செ

யய விக்வினமகேரினும் பன்னிரண்டாநாளில் சபிண்டகரணமசெய்யலாம். சபிண்டகரணமசெய்த பின்னர்த் தாய்தகதையா குலத்தில் மூன்று தலைமுறையி லுள்ளவருக்கும் கிராத்தம் செய்தல் வேண்டும். ஒருவருக்கு மாததிரம் கிராத்தம் செய்யக்கூடாது. சோடசம சபிண்டகரணம் முதலிய செய்தால் இறந்தவன் பிரேதத்துவம் நீங்கிப் பிதிராகனோடுசோத்து இன்புறுவன். பெண்ணைப்பெற்றவன் பெருள கிறிதுமவாங்காமல் அவனைக் கன்னிகாதானம் செய்திருப்பானேல் பின்பு அவளிறுந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய ஆமுடையான கோத்திரஞ்சொல்லிச் சமஸ்த கிரியையுஞ் செய்தல்வேண்டும் மாமிச விறகிரயம் செய்தல்போலப் பெற்றவன் விலைவாறுபட்டபெண் கொடுத்திருப்பானேல் அவளிறுந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய பிதாவின் கோத்திரம் சொல்லிச் சமஸ்த செய்தல்வேண்டும். பிதாவுக்குப் புத்திரனை கருமமசெய்யல்வேண்டும். புத்திரனில்லாவிடின் இறந்தவனுடைய கனிஷ்ட ஸுயினும் சேஷ்டஸுயினும் அவரில் ஒருவனுடைய புத்திரனாயிற்றும கருமமசெய்தல்வேண்டும். மாயகதவனுடைய சகோதரராமாசுரித்ததுக கொண்டு தனியேவாழும் பட்டசத்தில் அவனுடைய ஆமுடையான கருடசெய்தல்வேண்டும். செத்தவனுக்குப் புத்திரனும் சகோதரரும் அவா புத்திரனும் மனைவியும் இல்லாவிடின் மரித்தவனுடைய தாயாத் செய்தல்வேண்டும். தாயாதிபு ம இல்லாவிடின், மாணுக்கனுள்ளேன், அவனசெய்தல் வேண்டும். மேற்சென்னவரில் ஒருவரு மஇல்லாவிடின் பிரேதிகளே கருமமசெய்யலாம். காலேத்துவோ சகோதரரிருந்து அவரில் ஒருவனுக்குமாததிரம் புத்திரம் இரத்தால் மற்றவரும்புத்திரனுடையாயாவா. அங்குன் மே ஒருவனுக்கு காலேத்துமனைவியரிருந்து அவரில் ஒருத்தருக்கும் ஒரும புத்திரனரிந்தால், மற்றமனைவியரும் புத்திரனுடையாயாவா. புத்திரன் பூணூல் அணிதலுக்கு முன்னமே தாய்தகதையா துஞ்சினால் அப்புத்திரனை கருமம் செய்தல்வேண்டும். புத்திரனைப் பெறாதவ னிறந்தால் அவளுக்கு அவளுடைய கணவன் கருமம் செய்தல்வேண்டும். சபிண்டகரணமசெய்த பின்னாத தெரியாமையா லாயினும் பிதிராதேவா எல்லாயும் குறித்தல்லாமல் இறந்தவனை மாததிரம் குறித்து

ச் சிரத்தம்செய்யின் இறந்தவனும் சிரத்தம் செய்கின்றவனும் செய்கின்ற புரோகிதனும் நிரயபுகுவா. மாண்டவனுக்குப் புத்திரா பலருளராயினும் ஓராண்வெனையிலும் கிரியையெல்லாம் ஒருவனே செயதல்வேண்டும். வருஷம் நிரம்புகாதும் சித்திய சிரத்தத்தோடு பெரிய கடத்தில் புனல்நிறைதது உட்கரும்பதா னமும் செய்தல்வேண்டும். சுருங்குநீத் தவிராதுசெய்யின் இறந்தவன் விமானத்தினமேவேறி கல்லுலகுசோவன். பாட்டன் உயிரோடிருக்குங்காலே தந்தை மாயந்தால் அவனுக்குச் சபின் டீசரணம் செய்யவாகாது. பாட்ட னிறந்த பின்னா அப்பாட்ட னுக்குச் சபின்டீசரணம்செயது பின்பு முன்பு இறந்ததந்தைக் குச் செய்தல்வேண்டும். பிதாவும் பிதாவைப்பெற்ற பாட்டியும் உயிரோ டிருக்குங்காலே தாய் மாயந்தால் அவளுக்குச் சபின் டீசரணம் செய்யக்கூடாது. அவ்விருவரும் மாண்டபின் அ வரு க்குச் சபின்டீசரணம்செயது பின்பு தாய்க்குப் புரிதல்வேண்டு ம. ஓகருடா! இவ்விதியே உறுதியன் னுது ஒருவா புகுமெ ன்னுணாக. யாவொர்ருத்தி தனது கொழுநனேநெய்வமெனநெ ண்ணப்பித்திமைசெயது அவன் மரிதாரிணப் பு அவனுடைய சரீ ரத்தோடு சிதைபில் உயிவிடுகின்றான் அகல எவரினும் நற்க றியடைவாள். அவன் மரபாபம்செய்தவளாயினும் கணவனோடு உயிர மாயந்தமையால் மகாபுண்ணியவதியாகிக் கணவன் பி யேல் அவனையும் புண்ணியவானுக்கிக் சுவாகமோகத்தால் நெ மிகாடும் சுகமாய அவனோடுவாழ்வான். அப்படி இறந்த தாய்க் கும தந்தைக்குப் புத்திரன் ஒளேசபின்டீசரணம்செய்தல்வேண் டும். விருஷோற் சாககமும் பிணங்குந் தனித்தனியே செய்த ல்வேண்டும். அவ்விருவருக்கும் தனித்தனியே பிராமணரோ வ ரிததுச் சிரத்தம் செயதல்வேண்டும். பாகமாதிரம் ஒன்றாகச் செய்யலாம். பின்டம் தனித்தனியே போடவேண்டும். ஓராண்டு காறும் யாவும் தனித்தனியேசெய்யின் அவ்விருவரும் ஸ்ருதிய டைவா. புண்ணிய கேஷத்திரங்கனிலும், கிரகணம் மரபாபம் மு தலிய புண்ணிய காலங்கனிலும் அவ்விருவருக்கும் சிரத்தம்செ ய்து வேறாயப் பின்டம் போடவேண்டும். மாசுமூடிய பொன்னை அக்கினி அமாமசைமாத்ந்திரம் போககி அப்பொன்னைக் கொடு

காமை போலக் கொழுநோடு உயிர்விடும் புண்ணியவதியின்
மேனியை மாத்திரம் அவவக்கினி தகிப்பானேயல்லாமல் அவனை
ச் சிறிதுமவருததான். காயதநதைமகன் மகள் பெயர் அண்ண
ன் தம்பி முதலியோலாயும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாராயும் மனை
முதலிய பொருள்களையும் உயிரையும் துறந்து கணவனே தெய்வ
ம் அவனைப் பிரிந்துவாழ அடுக்காதென்று ஆமுடையானோடு து
ஞ்சம் உத்தமியை யொப்பானவா உலகில் யாருளா. சககமனம்
செய்த புண்ணியவதி மூன்றைக்கோடி தேவவருஷகாலமும் சு
வாககத்தில் கணவனோடு இன்பம் ஆயப்பள. பின்பு ஒரு மகா
யோகியின் குலத்தில் கணவனும் மற்றொரு யோகியின் குலத்தில்
தானும் பிறந்து அவனையே மீண்டும் பாததாவாயடைந்து யோ
கமகிளையால் மேனமைபெறுவள நாயகனுடன் இறக்காத மகி
கை என்னாந்திலும் துகடீமையடைவள பிறனுக்கு உடன்பட
டு அவனுடைய இஷ்டப்படி நடந்து அவன் எவ்வாறு புருஷனை
றிகழ்ந்து பிறந்த குலத்துக்கும் புகுந்த குலத்துக்கும் தோஷம் உ
ண்டாகும் பெயர் என்னும் மீளாநாகம் எய்தும். மகிழ்கன்
புலவனாயினும் பெட்டவனாயினும் அறிந்தவனாயினும் அரியாத
வனாயினும் அவன் உயிரோடுருகுகும்போதும் அவனிறந்த பின்
புற அவனை தெய்வமென்று புகழிமைசெய்து ஒழுக்கத்தில் கிற்ப
வனே உத்தமியாவள. கொண்டநாயகனை மதியாமல் அலக்கியம்
செய்வள எஃ றுவனும் ஒருபொண்ணே? என்று பலாலும் ஏச
பாட்டு மறுசனமதில் புருடமதஷ்டனைக் கணவனுடைந
து அவனோடு அடிகாடுதது தண்டிக்கப்பட்டு அதிகம் துன்பப்
படுவள. கணவன் தேவதாராதனம் அதித யாராதனம் முதலிய
வை செய்வனேல மனைவியும் அவனுக்கு அனுகூலியாகவே யா
வும் சொத்தல்வேண்டும் பிராமண குலத்தாருக்கு எவல்செய்த
லே சூத்திரகுலத்தாருக்குத் தருமமா யதுபோல நாயகனுக்குப்
பணிசெய்வதே நாயகிகுத தருமமாம். இத்தருமம் எச்சாதியரு
க்கும் பொதுவாகும். ஆமுடையானே தெய்வமென் றெண்ணி
ட்டப்பவன் டுறுதியுறப்பின்பு உயர்ந்த குலத்தில் பிறந்து உத்த
மனைப் பதியாயடைந்து உன்மகனைப் பெற்றுக் குலவிருத்திசெ
ய்து துதைக்கும், கணவனுக்கும், புருஷன்டாக்கிச் சுமங்கள்

யாகவே மரித்து உத்தம லோக மடைவள். ஓ காசியபபுத்திரா! மரித்தவன் துன்பப்படாமல் இன்பமடையும்பொருட்டு இன்னும் ஒருவிசேஷம் சொல்லுகின்றோம். பன்னிரண்டாநாள் சாஸ்திர பபடி சபிண்டகரணம் செய்து ஒருவருஷம் வாயிலும் நித்திய சிராதம் செயதல்வேண்டும். நித்திய சிராதம் எவனைக்குறித்துச் செய்யப்படுகின்றதோ அவன் மாத்திரமல்லன் அச்சிராதம் செய்கின்றவனும் னன்மைபெறுவன என்றருளினன்.

பதினேகதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்களதருவடி களேசரமை

பதினொரும் அத்தியாயம்.

நித்தமா முனிவா அநுநாகளே 'பின்னராவன தேவன பரிபாதிமை, உதொழுது, பரிபுருஷா' பிறோதசனம், உதைக குறித்து முன்னமே அருளிச்செய்யக் கேட்டோன 'பிவிதசனம் மடைந்தவனுக்குறித்து ஏதேனும் சரித்திர முளவதல் அநுநாக கூறி யருளவேண்டுமெனலும், அநுநாகன பரிபுருஷா' நன குவீனவீனே. ஒரு காதையுளது பரிபுருஷிய நினக்கு அநுநேச செபாபுகின்றும் கேண்மே! நனோ, நாயுநகதல் பரிபுருஷா உன னை ஒரு அரசன தாமிஷ்டனாயும், பெரியோர்களால் பெண்டிடத் தக்கவனாயும், மகோதயமென்ற நகரத்திலே வீற்றிருந்து உலகாண்டான் ஒருகாலத்தில அவன்மொடையாட இசைக்க அரணியத்தினுடு சென்று ஒருமானைக்கண்டு, அநுநே அமரால் அடித்தான். அநுநமான அடிபட்டு அந்தாரிதத்துக்காற்றம் ஒழிந்து வேதன அதுகண்டு, மீண்டும் அமரனை எய்வான் முன் எய்தவாளி தைத்த புண்வழியொழுகிய அநுநை கிதநிய வரிபுடு நடந்து, தான் ஒருவனாகவே மற்றொருவனம் சார்த்தி, கலை யைக்காணமையாலும், வழிநடந்தமையாலும், மிகச்சோவடைந்து உண்ணீர நசையுற்று வனமுழுதும் தேடி ஒரு தாயைப் பொய்கை கண்டு அதனுளிறங்கி நீராடி, நனிர்ப்புட்பருகி, அக்

குளங்கையி லுள்ளதாகிய ஒரு ஆலின்புடையமாகது கம்பரிவா. ர சனம வருங்காறும் இன்னுன் சிறிது * பாணித்திருப்போம் என் றிருந்தான். அப்போது அவ்வரசன் எலும்பு நரம்புமன்றித் த சை சிறிதும் இல்லாச் சரீர முடையதும், கூடாமமும், பார்க்க அச்சநதருவதும், அநேக பிளோதங்களோடு இவருமங்கும் ஓடுவ தும், பசிதாங்கத்தால் வருந்துவதும் ஆகிய ஒரு பிளோதசனம் ம டைந்த உயிராக்கண்டு, அச்சமும் ஆச்சரியமும் எய்தினான். அப்பிளோதமும் நரபதியைக்கண்டு, உவந்து அணித்துவந்து ஓ ம காராஜனே ! நீன்னையான் தரிசிக்கப் பெற்றமையால், இப்பிளோத சன்மம் நீங்கி உத்தமகதியடைந்தேன். தன்னியானேன் என்று வணங்கிக்கூறிற்று. வேந்தன் அப்பிளோதத்தைப்பார்த்து நீ யா, யாரும் அஞ்சாதக்கரு பமுடைய பிளோதம்போலத் தோன்று கின்றனை, நினது விருத்தாந்தத்தைச் சலிஸ்தாரமாய்ச் சொல்லு தி யெனலும், பிளோதம் ஓ மகாராசனே ! அடியேன்சரிதையைச் சொல்லுகின்றேன். கருணையோடு கேட்டருள் வேண்டும். வை திசம் என்னும் ஒருபட்டணம் உளது. அப்பட்டணம் ரதகஜதூர க பதாதிகளாலே மிகப்பொலியுடையது. அடியேன் அப்பட்டி னத்தில் வைசிய குலத்தில் பிறந்தேன், எனக்குத்தேவனென்று நாமம், வாழ்நாலெல்லாம் தேவதாராதனம் செய்தேன். பிராமண ரையும், பெரியோரையும், எப்போதும்வழிபட்டேன். தேவாலய ம், பிரமாலயம் புதுக்கினைன். ஏழைகளையும், நாசனில்லாதவர் களையும் ரட்சித்தேன், சகல சீவருக்கும் இதமேசெய்தேன். வா னுள் முடிபுது மரித்தேன். எனக்கு புத்திரனிலன். சுற்றத்தாரு மிலா, மாய்ந்த எனக்கு ஒருவரும் கருமமெய்யாமையால், இப் பிளோத சனம்மடைந்தேன். இராஜசிரேஷ்டனே ! இப்பிளோதசன் மம் நானடைந்து நெடுங்கால மாயிற்று. மிகவுமவருந்துகின்றே ன். உயிராமாய்ந்தவனுக்குச் சமஸ்காரம், சஞ்சயனம், விருஷோற்சாக்கம், சோடசம், சபிண்டிகரணம், மாசுகம், சிராத்தம் முத லியவை புத்திரன் முதலியோர் செய்யாவிடின, அவன்பிளோதசன் மம் அடைவன். நீ உலகைக்காக்கும் அரசனாகலால் சீவாகளுக் குப் பகதுவாயினே. மாண்டபின் செய்யவேண்டிய காரியங்களை

அடியேனுக்கு நீயேசெய்து இப்பிரேத சன்மத்தைத் தவிர்த்தல் வேண்டியீ. என்கையிலுள்ள இது ஒருமணி சிவோஷ்டகி, இதைப் போன்ற தொன்று எங்கும்கிடைக்காது. பாதகாணிக்கையாக நினைக்கு இதனைக்கொடுக்கின்றேன் என்றுகொடுத்தது. அரிசன் ஏ பிரேதமே! நான் நினைக்கு எப்படிக்கருமமசெய்வேன்? இந்த அரத்தனத்தை நினைவிடத்தினின்று நான்வாங்கக்கூடுமா? கருமம் செய்யாமையால், பிரேதசன்மமவந்தது என்றனையே, பின்னும் எவற்றால் அச்சன்மமவரும், நவிலுதிடென்றனீன். பிரேதம் பூ பாலனைநோக்கிப் பார்ப்பாரதுபொருளையும், தெய்வசொத்தையு ம, ஸ்திரீ, பாலன், குருடன், செவீடன், ஊமை, முதலியோர் பொருளையும், மோசஞ்செய்து அபகரித்தவன் பிரேதசன்மமடை வன். தவமபுரிகின்ற மங்கையையும், தன் கோத்திரத்தில்பிறந்த பெண்ணையும், பிறனுக்குரியானையும், புணரவிரும்பினவன் பிரே தசன்மமடைவன். தாமனாமலாகளையும், நவரத்தினநகளையும், பொன்னையும், 0 கச்சையும் திருடினவன் பிரேதசன்மமடைவ ன். போரில்புறங்காட்டி யோடினவனும், செய்நகன்றி மறந்தவ னும், நன்றிசெய்தவனுக்கே தீருவெய்தவனும், பிரேதசன்மம டைவா என்றேதிற்று. ஏததல் அவற்றைக்கேட்டு ஏப்பிரேதசன் மமே! பிரேதசன்மமடைந்தவன் எங்ஙனம் நிவாததியடைவன்? அவனுக்கு எவ்விதம் கருமம் செய்வதல்வேண்டும். செப்புதி என லும், பிரேதம் ஓ வேந்தனே! சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகின்றேன் கேட்டி. நாராயணபவி அவசியம் செய்தல்வேண்டும். உயாந்த பொன்னுலே ஐதிமத்தியாந்த ரகிதனாகிய ஸ்ரீமநாராயணனைப் போலத் திவவிய மங்கள விக்ரகம் ஒன்றுசெய்து, சங்குககர பீதம்பாங்களோடு அலங்கரித்துக் கிழங்கில் ஸ்ரீதரனையும், தெற் கில் மதுகுதனையும், மேற்றில் வரமனையும், வடக்கில் கதா தரனையும், நடுவில் பிரம் ருத்திரேநதிரோடு ஸ்ரீமகாலிஷ்ணுவ யும், ஆராதித்து வலம்வந்து தண்டம் சமாரித்து அக்கினியிலே ஓமஞ்செய்து மீண்டும் நீராடி விருஷோற்சவம் செய்து, பதின் மூன்று பிராமணர்களுக்குக் குடை, மராடி, மோதிரம், பலகை வஸ்திரம், பொன் முதலியவற்றைக் கொடுத்து, மிருஷ்டான் ஓ

போசனம் செய்வித்துச், சய்யாதானம், கட்டானம், முதலியவை கொடுத்தால் மரித்தவன் பிளோத சன்மத்தினின்று நீங்குவான் என்றது. ஓ ஸ்ரீமதாசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்ப் பரமபதி யதிருவழியைநோக்கி ஏகாசியபதனயா! அப்பிளோதம் அங்ஙனம் சொல்லும் அம்மன்னனுடைய சேனையாக் கண்டது. பெருங்கூட்டத் தைக் கண்டவுடனே அப்பிளோதம் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் மறைநதுவிட்டது. அரசன் ஒழு சேனையைக் கண்டதும் பிளோதம் மறைநது போயிற்றே. அப்பிளோதம் புகன்றவாறு கருமம்செய்த ல்வேண்மிய எனறெண்ணி, வனத்தினின்றெழுந்து நகரணைநது அநதப பிளோதத்தை யுத்தேசித்துக் கருமம்செய்தனன். உடனே அப்பிளோதம் அச்சனமம் நீங்கித் துறக்கமுற்றது என்றருளின ன். வேதவுருவாய் எமமடிகள் சுகத்காரணனை நோக்கி ஏசாவ லோக சாரணியா! பின்னும் எதனால் பிளோதசன்மம் நிவர்த்தியா கும். அதனையும் நவின்றருளுகவெனலும், ஆதிபகவன் ஓ கரு டா! எண்ணெய் நிறைநத குடத்தைப் பெரியோராகளுக்குத் தா னம் கொடுத்தால சமஸ்த பாபமும் கெடுத்துப் பிளோதசன்மமும் நீங்கும். மரித்தவனுக்கு இன்பமும் உண்டாகும். பொன்னால் கு டங்கள்செய்து பாலும் நெய்யும் அவற்றில் நிறைபுவாத்துத் தி ப்பாலரோடு அஜசங்கரரையும், ஸ்ரீ ஹரிபகவானையும், ஆராதித் து அக்கடங்களை உததம் பிரமணாகளுக்குத் தானம் கொடுத் தால் மிகவிசேடமாம் என்றருளினன்.

பதினாரும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகன் திருவழிகளே சரணம்.

பதினேழாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா ஸ்ரீமதாசாரணிய வாசிகளே! பின்னர்க் கருடபகவான் ஸ்ரீதாமாத்தியைத்தொழுது சர்வேசா! இங்ஙனம் சுருக்கமாய்ச் சாதித்தருளியது போதாது. கருமங் கள் செய்யும்போது ஸ்தலத்தைக் கோமயத்தால் மெழுக்கிவொ

னேன்? பிதிர்க்கும் முதலியவை செய்யும்போது என்னையும் தரு
தல்பயையும் உபயோகப் படுத்துவானேன்? கட்டிலில் படுத்தப
டியே தஞ்சினவனும், உப்பரிக்கையில் மாய்ந்தவனும், நற்கதி ய
டையாரென்று முன்னாச் சாதிக்கமையால், இறப்போன் எந்த
இடத்தில் ஓப்படி இறத்தல்வேண்டும். தானங்களுல்லாம் எங்
ஙனம் செய்தல்வேண்டும். செய்யப்படுக தானங்களுக்குப் பயன்
யாது? இவற்றையெல்லாம் சலிஸ்தாரமாய்ச் கூறியருளவேண்
டும் என்று பிரார்த்தித்தலும், ஸ்ரீபுருஷோத்தமன் வைனதேயா
நன்கு வினவினே? மாயநதவனைக்குறித்துச் செய்யவேண்டிய வ
ற்றையெல்லாம் விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லுகின்றும் கேண்மோ,
புத்திரனைப் பெறுதவனுக்கு எவ்வுலகினும் இனபயில்லை. இகத
திலும், பரத்திலும், இனபய வேண்டினவன், தருமமும், தவமு
மசெய்து சற்புத்திரனைப் பெறுதல்வேண்டும். தருமமும் தவமு
மசெய்யாவின, மனைவிவரிற்றில் கருபமதரியாது. தரிபபி
னும் பத்துமாதம் நிரமபுமுன்னோ கரைநதுபோகும். கருக்கரை
தால் புருஷனுக்கு நற்கதிக்கிடையாது. சற்புத்திரனைப் பெற்ற
வனே எவ்வுலகினும் நன்மைபெறுவன். ஓ கருடா ! கருமங்கள்
செய்யத் தொடங்குமுன்னோ குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தைத் திருவ
லகால் துடைத்துக் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்டுப் பின்புஎக்கரு
மமும் செய்தல்வேண்டும். அந்நனம் சுததிசெய்யாமல் கிரியை
செய்யின் அரக்கரும் பூதப்பிரோதபைசாசரும். அவவிடமவநது
கருமம் முற்றுப் பெறுவண்ணம் விரோதம்செய்வார். சுத்திசெய்த
ஸ்தலத்தில் கருமம்செய்யின் தேவா களுல்லாரும் அங்கண்வந
து முற்றுவிப்பர். மரித்தவனுக்குத் தூயமைசெய்யாத இடனில்
கருமம்செய்யின், அது சிறிதும் பயன்புடாமல் அவன்நரகமேசே
ர்வன். எள்ளு எமது டி வேரினின்னு உண்டாண்மையால், மிகப்
பரிசுத்தமாயது, அதனைக் கண்டால் அசுரரும், பூதப்பிரோத பை
சாசர் முதலியோரும், வெருண்டோடுவர். அவ்வென் கருப்பும்,
வெளுப்பும் என இருவகைத்து எந்த நிறமுள்ள என்னையேனும்
தானங்களோடு சோத்துக்கொடுப்பின், அதிகம் பயனுளதாகும்
சிராத்தத்தில் கறுப்பு என்னைச் சேர்த்தால் பிதிந்தேவர் அதிக

முளமுல்பப். குசைப்புல் ஆகாயத்திலுண்டாயது. அத்தருப்
பையின் இருகடையிலும் பிரமனும், சிவனும், அதனடுவீல்
ஸ்ரீஹரியும் இருக்கின்றனர். தருப்பையில்லாமல் சிராத்த முத
லிய கருமங்களொன்றும் செய்யவாகாது. பிராமணருக்கும், ம
திரத்துக்கும், தருப்பைக்கும், அக்கினிக்கும், திருத்துழாய்க்கு
ம சின்மாலியதோஷமில்லை. உபயோகப்படுத்திய தருப்பையை
யே மீண்டும் உபயோகப்படுத்தலாம் ஏகாதசிவிரதமும், திருத்
துழாயும், பகவத்கீதையும், பசுவும், பிராமணபத்தியும், ஸ்ரீஹரி
சரணமும், சமசார சாகரத்தைக் கடப்பேரீருக்கு நல்ல தெப்ப
மாகும். மாய்வோன் கோமயத்தால் மெழுக்கிட்ட புனிதஸ்தலத்
தில் குசைப்புல் பரப்பி எள்ளிவற்றத்து அப்பள்ளியில் சயனம்
செய்து, தருப்பையையும், திருத்துழாயையும் கரத்தில்கொண்
டு, மெதுவாய்க்களைவாயாரப் புக்ன்றவாறே தஞ்சாவனேல் அ
யனராதையருக்கும் அரிய நிரதிகைய இன்பவீடாகிய சிமமலகுசா
ராவன். மாயகின்றவன் தருப்பசயனத்தில் குப்புறக் கிடக்கலா
காது. முதுகுநீழறவே பள்ளிகொள்ள வேண்டும். உயிரி நீங்கு
முன்னதோ திருத்தாய் யோடு தானங்களுல்லாம கொடுத்தல்வே
ண்டும். உபபுத்தானம் செய்யின் மிகவீசேடமாம். அவ்வுபபு வி
ஷ்ணுவிலோகத்தில் உலாடாமைமயால் அறற்கு அதிகம் மகிமை
யுண்டாயிற்று. மரித்தவன் உபபுத் தானத்தால் சுவாக்கலோகம்
சேவன். என்றருளிப் பின்னும் சாற்றுகின்றனன்.

பதினேழாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசுகந்தருவடிக்களேரணம்

பதினெட்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் ஓ அருந்தவாகளே ! பரமாந்துமன் வேதவுருவனை
ப்பார்த்து ஓ கருடா! தானங்கள் செய்யவேண்டிய விதத்தையு
ம், அத்தானங்களால் வரும்பயனையும், கூறுகின்றும் கேண்மோ
தானங்களிலெல்லாம் புருத்தித்தானம் மகாதானமாகும். அற
மேகறு எவ்வினையுடைய நான்கு வேதத்தினையுமுற்ற அந்நத

பார்ப்பார் பூணூலும் பூணூலுக்குப் பருத்தியேதுவர்னமையின், அதுமிக விசேடமாயிற்று. பருத்தித்தானமசெய்யின் மகருஷிகளும், பிரமருத்திரோத்திராதி தேவர்களும், உளமு வப்பார்கள். பருத்தித்தானமசெய்தவன் வாணன் முடிந்தகாலே சிவலோகம் சார்ந்து அங்கண்வசிகதுப் பின்பு சகலகுணசம்பன்னனாப், அழகிய மேனியுடையவனுப, மகாபலிஷ்டனும், உலகாளும் அரசனும், தீர்க்காயுளானாய், புனியிற்பிறநது யாரும்போற்ற ஓடுகொலம் வாழ்நது சுவாக்கலோகம் சோவன். திலதானமும், கோதானமும், பூதானமும், சுவாணதானமும், தானியதானமும், செய்யின் மகரீபாபங்களுல்லாம் உடனே நசிக்கும. திலதானமும் கோதானமும், மகாதானமாகும். அவ்விரண்டும் மகா பாவங்களுையெல்லாம் போக்கும். கோதானமும், திலதானமும், பூதானமும், சாமானிய பிராமணருக்குக் கொடுக்கலாகாது. உத்தம பிராமணருக்கே கொடுத்தல்வேண்டும். ஸ்திரீகளுக்கும், தாங்கு வேண்டியவர்களுக்கு, அரமுன்றையும், வெறுமனே உத்தேசமாய்க் கொடுக்கலாமெயலலது. தானமாய்க் கொடுக்கலாகாது. தானங்கள் செய்வதற்குச் சீவன் மரிக்கும்காலமும், கிரகணகாலமும், உத்தமகாலமாகும், ஓ வைனதேயா ! எத்தமனிதனும் தான் இனியனா வாழ்ந்தே தனக்காகத் தானநருமங்களைச் செய்துகொள்ளத் தல் வேண்டும். அநாநபசெய்ய விருமபுவோனுக்குப் புகழின் இருப்பினால், அவனுடைய சமமதம் பெற்றுக்கொண்டு தானம் செய்தலவேனாடும் மரிக்குங் காலத்தில் திலமும், இரும்பும், லவணமும், பருத்தியும், தானியமும், பொன்னும், பூமியும், கோவும், தானமசெய்யின் மிகவிசேடமாய், திலதமும், இரும்பும், தானமசெய்தால், யமன உவக்கினறான, லவணதானம் செய்தால் இறக்கின்றவனுக்கு நமனிடத்தில, அச்சமுண்டாகாது. பருத்தித்தானமசெய்தால் யமனதுதர்கனிடத்தில் பயமுண்டாகாது. பருத்தித்தானததுக்கு முன்னே சொன்னது தவிர இந்தப் பலனுமுண்டு. தானியதானம் செய்தால் கூறறுவனும், தூதாகளும், சந்தோஷித்துச் சீவனுக்கு வேண்டிய வற்றையெல்லாம் கொடுப்பார்கள். சுவர்ண தானத்துக்கும், பூதானத்துக்கும், கோதானத்துக்கும், பாபங்களுல்லாம் நசிக்கும் என்று முன்னமே ஓதினோம். மரிப்போன்-எம்மையே தியானிதன

எமது நாமத்தையே உச்சரிப்பனேல், அவன் நிரதிசய இன்பவீ
டாகிய நமமுலகுசரீர்வன். தருதை இந்நத பின்பு அவனுக்குப் ப
த்திரன் கயாசிராத்தம் செய்தலினும் தந்தை மரிக்கும்காலத்தில்
புத்திரன் ஒக்கவேயிருநது தான தருமங்கள் செய்வித்தலே உத்
தமமாகும். குடாரமும், முசலமும், சுரிகையும், இருப்புத்தன்
டமும், காலனுக்கு ஆயுதங்களாகும், பொதுவாய் இருமபு அவ
னுக்கு ஆயுதமாகும். அதனாலேதான் மரிக்கும் காலத்தில் இரு
மபுத்தானம் செயயின் யமன் உவப்பனென்று கூறினேம். அல்
லது உம யாவன் இறக்குமபோது எத்தக்கிருக்கதி இரும்புத் தா
னம் செய்யப்படுகின்றதோ அநதமனைக்கண் மமன் அடிவைக்க
வும் அஞ்சவன். இறப்பவன் யாவனாவினும், இரும்புத்தானம்செ
ய்கல்வேண்டுமே. அததானம்செய்தால், சண்டாமிருகன, ஒளது
ம்பரன், சமபரன், சாரததூலன் முதலிய யமதூதா திருபதியடை
வா. ஓ கருடா ! சீவருடைய கால்முதல் தலைபரியந்த முள்ள
அங்கங்களில் பிரம ருத்திரோருதிராதிதேவரும், ஸ்ரீவிண்ணுபகவா
னும், இருக்கின்றனா. தாயும்-தந்தையும்-குருவும்-சுற்றமும், சி
வருக்கு விஷ்ணுவேயனறி மறொருவரும் இலா. “ சாவம் வி
ஷ்ணுமயம் ஜகத் ” எனற வாக்கியத்தை நீ உணர்நதிருக்கின்ற
யே, பிரிதிவியும், அப்புவும், தேயுவும், வாயுவும், ஆகாசமும், சவ
ாணமும், தானியமும், தேனும், ரெய்யும், கோவும், யாகமும்,
பிராமணரும், அஜங்ககோருதிராதி தேவாகளும், ஒன்றனைக் கொ
டுக்கின்றவனும், வாகுகுகின்றவனும், பின்னும் யாவும், யாரும்,
யாமேயனறி மறொருவரும் அலர். பிரம ருத்திரோருதிராதியோர்
புரியும் கருமங்களுக்கும் பலதாதா தானமே. சீவன் பூர்வம்செ
ய்த கருமத்தை அதுசரித்துப் பாபபுண்ணியங்களில் புத்தியை
நாட்ட-செய்கின்றோம். புண்ணியஞ் செய்தவன் சுதர்க்கம் புகு
வான். பாபம்செய்தவன் நாகம் புகுவான் என்றருளி இன்னும்
நவின்றருளு கின்றனன.

பதினெட்டாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்க்கந்திருவடிகளேசரணம்,

பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்.

சூதமாமுனிவர் மாதவர்களே! பின்னாச சகத் காரணனாகிய பாகவான் கருடா! எமமை யாராதித்து எமது க்ஷேத்திரங்களில் தானதருமமசெய்வோன் அதிகபுண்ணியமடைவன். மாய்ந்த சிவனைக்குறித்துப் பூமிதானம் செய்வின், தானம் செய்யும் பூமி எதனை யடியுள்ளதோ! அத்தனை யாண்டுகள் அச்சிவன் சுவர்க்கத்தில் வசிப்பன். மராடி தானமசெய்யின் குதிராமீதேறி நல்லுலகு சேர்வோனென்பது மாத்திரமன்று மார்க்கத்தில் முள் முதலியவற்றால் துன்பமு மடையான். குடைத்தானம் செய்யின் நிழலுள்ள வழியில் செல்வோனாதல் மாததிரமோ மழையாலும் இன்னலுறான். தீபதானம் செய்யின் முன்னே புயன்றவாறு இருள்வழியில் பிரகாசத்தோடு செல்வன். ஐப்பசி, கார்த்திகை, மகி ஆகிய மூன்று மாதங்களிலேனும், சதுரதசியிலேனும், பொளணமியிலேனும், மரித்ததினத்திலேனும், தீபதானமசெய்தல் விசேடமாம். மரித்ததினமுதல் ஓராண்மவரையினும், நாளதோறும் தீபதானமசெய்யின், மாண்டவன் மேடுபாள மில்லா நல்லவெறியூடு யம்புரிசாராது, உவன் குலத்தோரா அபாரியில் இருப்பேரில் அவரையும் நல்லுலகுசோதகுத தானம் நுகரியடைவான். தீபதானத்தின மகிமை சிறிதன்று, பிரமாலயத்திலும், தேவாலயத்திலும், வடக்குமுகமாயேனும். கிழக்குமுசமாயேனும், தீபம் வைத்தல்வேண்டும. தீபதானம் செய்வோன் தனக்கு எதிர்முகமாயத் தீபத்தை வைத்துக் கொடுத்தல் வேண்டும. இறத்தலென்பது நிச்சயமாயுள தெனபதைக் கடைபிடித்தவன் மேற்சொன்ன தானங்களை யெல்லாம் தானே தனக்குச் செய்துகொள்வன். ஆசனப்பலகையும், செப்புஸ்தாலியும், சுயப்பா கப்பொருளும், தானமசெய்யின் மரித்தவன் மார்க்கத்தில் இனிதாய்ச்செல்வன். அரிசியும், திலதமும், பதின்மூன்று கடமும், மோதிரமும், குடையும், விசிறியும், பாநரகையும், அவசியம்

தானம் செய்தல்வேண்டும். கரியூர், பரியூர், தானம் கொடுப்பின், விசேட புண்ணிய முள்தாகும். எருமையேற்றை அதிகப் பொருளோடு தானம் கொடுப்பின் மிகவிசேடமாக. வெற்றிலை, பாக்கும், புஷ்பமும் தானம்செய்யின் யாதுதர் சந்ரோஷிததுச் சிவனைவருத்தார். வஸ்திரதானம் செய்யின் காரணக்கருத்த மேனியும், பிறையென இருகடையில் பிறக்கும் எவிறும், செமமயிரும, அச்சுதரு ரூபமுமுடைய யம்துதர் சிவனுக்குமுன் நல்லருடத்தோடு தேன்றுவா எனறருளினன். கருடபகவான் வைகுந்த நாதனைத்தொழுது, அயனரனுக் கரியோனே! அடிமராக் கெளரியோனே! சரீரத்தினின்று உயிர் எங்குநம் நீங்கும், திருவாய் மலர்க்கீருள வண்டுமெனலும், சரீவாதரி யாமிபாகிய பகவான் வைனதேயா! கண்வாயியாலேனும், காதுவாயியாலேனும், நாசிவாயியாலேனும், வாய்வாயியாலேனும், மயிர்க்கால்வாயியாலேனும், உயிர் நீங்கும். ஞானிகளுக்குக் கபாலம்விண்டு உயிரீங்குகும். பாபிகளுக்கு அபானமாக்கமாய்ச் செலலும், உயிர் நீங்கியவுடன காவ்ந்தமபோலச சரீரமகிடகரு. தேகம் பஞ்சபூதாதமக மாகலால், பிரிவினி மண்ணிலும், அடபுப் புனலிலும், தேயு அக்கினியிலும், வாயு காற்றிலும், ஆகாசம் ஆகாயத்திலும் வயமாகும். காமமும், குரோதமும், லோபமும், மோகமும், மதமும், மாச்சரியமும் கிய ஆறு, காமேந்திரியம் ஐந்தும், குணேந்திரியம் ஐந்தும் சரீரத்தில் திருடாபோல உறைகின்றன. உயிர் நீங்கும் போது அவ் விந்திரியங்கள் மனத்தோடு ஒன்று சேரும். தேகன கருமத்தாலேயே மறுசன்ம மடைகின்றனன் பழைய வீடுடையோன் பொருள் சம்பாதித்து வல்லபுதுமாடமகட்டி, அதில்குடிபுகுமாறுபோலப் புண்ணியம்செய்தசிவன் வாணன் முடிந்தபின் பு இரதிரியங்கள் ஐந்தும் அமைந்த ஒரு திவ்விரீதேக மடைகின்றன. மல முத்திரங்களும் கபி பித்தங்களும் ஊனும் வசாசலமும நரம்பும எனும்பும மெய்யோடு தகிககப்படுகின்றன. ஓகருடா! சிவன மரிகுருவிதம் இது. மீண்டுமபிறக்கும் விதத்தையும்புகல்கின்றோ கேண்மோ. பல நரம்புகளோடு ஸ்தம்பாகிருதி போல இராநின்ற ஒரு பெரிய நரம்புற்றதும் இரதிரியங்கள் பொருந்தியதும் காம-குரோத-லோப-மோக-மத மாச்சரிய

மாகிய உட்பகைகள் கூடியதும் காமக்குரோத ி ராகுத்துவேஷங்களால் வியாபிக்கப்பட்டதும் மாயையோடு கூடியதுமாகிய தேகம் எல்லாம் பிராணிகளுக்கும் உறுதியாய் உளதாகும், சமஸ்த லோகங்களும் சமஸ்த தேவர்களும் தேகத்தில் இருக்கின்றனா என்றருளினன.

பததொன்பதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள் திருவடிகளே சரணம்.

இருபதாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா கைமிசாரணிய வாசிகளே ' கருடபகவான் பரமபதாதனைத தொழுது, சாவலோக சரணியா! தோல, பரமபு, எலும்பு, இரத்தம், மாபசம், தலை, கை, கால், நா, நாசி, றைகசியப் பிரதேசம், நகம், மயிர, முதலியவைகளால் பரவப்பட்டு ிருதிரசாலம்போலத் தோன்றுகின்ற சரீரம் எயங்ன முண்டா கின்றது சாதித்தருளல்வென்டும் என லும், -உலகம் யாவையும படைத்தவனைப் படைத்த பரநதாமன காசியபதனயா நகராக ல் உாவினை விஸ்தாரமாய்ச் செபபுகின்றும் பரிஷ்டையான பெரு கள நான்கு தினவரையிலும், மனைக்குப் புறம்பே ிட, கதவவே ண்டும். முன்னொரு காலத்தில் தேவோபிதான விருத, தாசுரர் என்றவனைக் கொன்றமையால், அவனைப் பிரமசூததோஷமபி டித்தது அவவிரதிரன பிரமனைவணங்கி அடியேன் உறு துயலா ிக்குறி என்று இரத்தலும். அபிபிரமதேவன மகபதியைப் பிடி தத பிரமகததி தோஷத்தை நான்கு பாசமாய் பருப்பிசெய்து ஒரு பாசத்தை ஸ்திரீகளுக்குக் கொடுத்த ரசஸ்வலையாகும்போது அபபெண்கள் மாட்டு அத்தோஷம் அணுகுமாறு கியமித்தாரா. ஆதலால் பரிஷ்டையான ஸ்திரீயை நான்குதினவரையிலும், ஒரு வருடம் பாக்கவுமாசாது. பாரத்தால் மகாபாவம் வகையையும் பரிஷ்டையானவள் முதல்நாள் சண்டாளஸ்திரீயைப் போல்வா

ள். இரண்டாநாள் பிரமகத்தி செய்தவனை யொப்பாவாள். மூன் றாநாள் ஆடை ஒலிப்பாணைப் போல்வாள். நான்காநாள் புஷ்பா டிய பின்பு சிறிதுபரிசுத்தளாவள். ஐந்தாநாள் கிருக கிருத்தியங் களுக்கெல்லாம் உரியளாய்ச் சுததளாவள். பரிஷ்டையான ஆறா னாமுதல் பதினெட்டுநாள் வரையிலும் உள்ள இரட்டைநாள் ஏழில் இரவில் புணாநதால், புருஷப பூரணையுண்டாகும். ஐந துதினமுதல் பதினெட்டுத் தினமவரையிலுமுள்ள ஏழு ஒற்றை நாளில் புணாநதால், ஸ்திரீ பிரணை யுண்டாகும். ஆதலால் ஆண் மகவு பெறவிரும்பினவன் தன்மனைவியை இரட்டைநாளிலேயே சோததல்வேண்டும். நான்கு தினத்துக்குமேல் பதினெட்டு நா ல்வரையிலும், இராக்காலத்தில் இரட்டைநாளில் கருபபம் தரி ததால் குணவானாகவும், ஐசுவரியவானாகவும், சாமிஷ்டனாகவும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபத்தி யுடையவனாகவும், புத்திரன் பிறப்பான. பரிஷ டையான நான்கு திவசத்துக்குமேல் எட்டுநாட்களுள்ள பெரு மபான்மை கருபபம் தரிக்கும் ரசஸ்வலையான ஐந்தாநாள் ஸ்திரீ கள் பாயசம் முதலாகிய மதுர பதார்த்தங்களை யுண்ணுதல் வேண்டும். காரமான பதார்த்தங்களை அருந்தலாகாது. ஸ்திரீ பு ருஷாள் சந்தனம் புஷ்பம் தாமபூலமாகிய குளிர்ந்த வஸ்துகக் கை தாரணம்செய்து கொண்டு குளிர்ந்த மெய்யினாகளாய், சித் தத்தில் அதிகமோக முடையவாகளாய்ச் சோதல்வேண்டும். அ க்ஷணம் இருவரும்சேரின, சுக்கில சோணிதங்களால் ஸ்திரீவ யிற்றில் கருததறித்துச் சுக்கில பக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் அக் கரு விருத்தியாகும். மன்மதனும், மனமும், ஓததகாலத்தில் இ ருவராலும் விடப்படும். சுக்கில சோணிதங்களில், சுக்கிலம் அதி கமானால் ஆண்மகவும், சோணிதம் அதிகமானால் பெண்மகவும் பிலக்கும். சுக்கில சோணிதங்களிரண்டும், ஏறமககுறைவின் நிச் சமமான அஸிமகவு பிறக்கும். கருத்தரிக்குமாயின் புணாநத ஐந து திவசத்தில் கருப்பபபையுள் ஒருரூமிழி யுண்டாகின்றது. ப தினன்குளளில் அது சிறிது தசையால் பெருக்கின்றது. இருப தாநாளில் பின்னும் சிறிது தசை உண்டாகின்றது. இருபத்தை நதாநாளில் பின்னும் சிறிது புஷ்டியாகின்றது. ஒருமாத்தத்தில் பஞ்ச பூதங்களின் சேர்க்கை யுண்டாகின்றது. இரண்டா மாதத் தில் தோல் உண்டாகின்றது. மூன்றாமாதத்தில் நரம்பு உண்டா

கின்றது. நானகா மாதத்தில் மயிரும புறவடியும் உண்டாகின்ற
ன. ஐந்தாமாதத்தில் காதும, மூக்கும, மார்பும், உண்டாகின்ற
ன. ஆறாமாதத்தில் கழுத்தும், சிரசும், பல்லும் உண்டாகின்றன.
ஏழாமாதத்தில் ஆண்மகவாயின் ஆண்குறியும், பெண்மகவாயின்
பெண்குறியும் உண்டாகின்றன, எட்டாமாதத்தில் எல்லா அவ
யவங்களும், உண்டாக்கிச் சீவனும் பிரவேசிக்கின்றான். ஒன்பதா
மாதத்தில் சீவன்கழுமுனையென்னும் நாடியின் மூலத்திலிருந்து
பூவசனம் கருமயங்களைகிளைத்துச் சனமமவததைக் குறித்துத்
துககித்துப் பததாமாதத்தில் பிறக்கின்றான்.

கருடா ! பஞ்சபூதாத்மகமாகிய தேகம் பஞ்சேந்திரியங்க
ளுறையும், பத்துநாடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், பிராண, அ
பாண, வியான, உதான, சமான, நரக, கூரம், கிருகா, தேவாத
த, தனஞ்சய என்னுப பத்து வாய்க்களோடு கூடியும் இரா நின்
றது. அல்லது உம அசரீரம் சுக்கிலம், எலும்பு, நீர், மயிர், அ
ரத்தம் என்னும் ஆறுகோச முடையதாகியும் இராநின்றது. நர
மபுகளினால் கட்டப்பட்டிருக்கும் ஸ்தூலசரீரத்தில் தோலும்,
எலும்பும், மயிரும, மாமசுமும், உகிரும, பிரிதிவினது குணமா
கின்றன. வாயில் உண்டாகின்ற நீரும், மூத்திரமும், சுக்கிலமும்
ஊனீரும், புண்ணீரும், அபபுவியினது குணமாகின்றன. பசியு
ம-தாகமும-நித்தியமும்-சோமபலும்-காந்தியும் தேயுவினது
குணமாகின்றன. இச்சையும-கோபமும்-வெடகமும் - டாயமும
மோகமும-அகசுமிந்கு மோடுதலும்-சுழலுதலும்-கைகால் மட
க்குதலும்-நீட்டுதலும்-ஒருவினை செய்யாமலே யிருத்தலும் வா
யுவினது குணமாகின்றன. சபதமும-எண்ணமும் - கேள்வியும்
கம்பீரமும-சத்தியமும-ஆகாயத்தினது குணமாகின்றன. காது
ம-கண்ணும்-மூக்கும்-நாவும் தொககுமாகிய ஐந்தும் ஞானேந்தி
ரியங்களாகும், இடை-பிங்கலை-சுழுமுனை-என்னும் மூன்று பெ
ரியநாடிகளும், காந்தாரி-கஜசிமமை-பூழை-யசசு-அலாபு - குகு
விசாகினி என்னும் ஏழு நாடிகளும் சரீரத்தில் முக்கிய நாடிக
ளாகின்றன. சீவன் உண்ணும் சோறு முதலியவற்றை மேற்சொ
ன்ன வாயுவே அநந்த இடங்களில் சேர்க்கின்ற வயிற்றில்
அக்கினிக்கு மேல் புனலும், அப்புனலுக்குமேல் அன்னமும இ

ருக்கினறன. அவ்வக்கினியை வாயு ஊதி விருத்திசெய்யா நின்றது. சரீரமானது மூன்றனாக்கோடி ரோமங்களும் முப்பத்திரண்டு பற்களும், இருபஃது உகிரகளும், இருபத்தேழு கோடிக் கிலம்பிகளுடைய, ஆயிரம் பலம் தசையும், நூறுபலம் இரத்தமும், பதனப்பலம் மேதகம் பததுப்பலம்தொகையும், பன்னிரண்டுபலம் மசையும மூன்றுபலம் முக்கிய இரத்தமும் கபமும் மலமும் மூன்றுமும் கூடி முடிந்ததென்றது. அண்டத்தி லுள்ளவையெல்லாம் தேகத்தி லிருக்கின்றன. உள்ளங்கால் அதலமென்றும், கன்னங்கால் விதலமென்றும் முழந்தாள் சுதலமென்றும், அதற்கு மேல் நிதலமென்றும், ஊருதலாதலமென்றும், குக்யம் ரசாதலமென்றும், லைடபாதாளமென்றும், நாபி பூலோகமென்றும், வரிது புவலோகமென்றும், இருதயம் சவாலோகமென்றும், கோள மகோலோகமென்றும், முகமஜ்ஜோலோகமென்றும், நெற்றி நஜோலோகமென்றும், கிரக சத்தியலோகமென்றும், சொல்லப்படும். திரிகோணம் மேருகிரியென்றும் கீழ்க்கோணம் மந்தரபாலத்தீரமென்றும், அகமோணத்துக்கு வலப்பக்கம் கைலாயமென்றும், இடப்பக்கம் ஸுமாஸலமென்றும், மேற்பாகம் நிஷேதபருவமென்றும், தென்பாகம் கந்தமாதனமென்றும், இடது உள்ளங்கால் ஸிவலோகமென்றும் வரணபருவதமென்றும் சொல்லப்படும். எழிப்புரவலமதிவு எனன்றும், மேதக சாகத்திவு என்றும், தசை முகத்திவு என்றும், நரம்பு இரெளஞ்சத்திவு என்றும், தொககுசுலம்வித்திவு என்றும், மரீரத்திரள. பிலக்ஷத்திவு என்றும், உகிரபுத்திரத்திவு என்றும், சொல்லப்படும். மூத்திரம் உபபு வேலையென்றும், நீரபாறகடலென்றும், கபம்சுரா சித்ருவென்றும், மச்சக பெய்சமுத்திரமென்றும், வாய்நீர கருப்பங்கடலென்றும், துத்தம தபி வேலையென்றும், வாயிலுண்டாகும் மதுரப் புனல் சுந்தோதக கௌதுவென்றும் சொல்லப்படும். சரீரத்தில் இரண்டு சக்கரங்களுள்ள அவற்றில் நாதசக்கரத்தில் சூரியனும், பிந்த சக்கரத்தில் சந்திரனும், கேத்திரங்களில் அங்காரகனும், இருதயத்தி லுபயனும்; வாக்கில் சுர குருவும்; சுக்கிலத்தில் சுக்கிரனும்; நாபியில் சனியும்; முகத்தில் ராகுவும்; காலில் கேதுவும்; இருக்கின்றன. ஸகரடா! மனிதனுடைய சரீரத்திலே பதினான்குலோகங்களுள்; சபதகுலரசவங்களும்; தீவுகளும்; நவக்கிரகங்களும்; இரா

கின்ற வகையைச் சொன்னோம். சீவன் கருப்பவாசம் செய்யும் போது தானே அச்சீவனுக்கு ஆயுசு இவ்வளவென்றும்; இன்ன வித்தை இவ்வளவென்றும்; போகமும்; யோகமும் இவ்வளவென்றும்; இன்னகாலத்தில் இன்னவிதமாய் மரணமுண்டாகத் தக்கதென்றும்; பூாவகருமத்தை யனுசரித்தது பிரமன் விதிக்கின்றனன. ஆகையாலே தீர்க்காயுளும் உயாத வித்தையும் போகமும் யோகமும் மற்றயாவும்; மறுசன்மத்தில் ஒருங்கெய்தும் பொருட்டுச் சீவன் நற்கருமங்கள் செய்தல்வேண்டுமென்று சாஸ்திரம்சாற்றுகின்றது. சீவன் பூர்வசன்மத்தில் செய்த கருமபலனையே மறுசன்மத்தில் அடைகின்றனன் என்பதில் ஐயப்பாடு சிறிதும் இலது. கருடா! உலகநன்மையினொருநடு கினக்கு யாவும் புகனறோம். இன்னும் வினவுவதுளதேன் அதனையும் செபபுகின்றும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினன.

இருபதாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசுகந்திருகடிகளேரானம்,

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதர் சொன்னகாதிமகருஷிகளை நோக்கி ஸ்ரீநாரிதாசுகளே பகவான் அநாகனம் செபாலும்; லோகவுநவனுடைய கருடப்பலவான் கண்ணனைத்தொழிது; ஏசாய சுவாமி! யமபுரி யாண்டையது; அப்புரிக்குச் செல்லுமமாரக்கத்தை பெற்றிமைபை அடியேனுக்கு மீண்டும விஸ்காரமாபச சாதித்தருளல்வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தலும், அயனாவந்தரிப எம்பிரான் கனுநீனப்பார்த்து வைனதேயா! முன்னமே அதன் பெற்றிமைபை நவின்றிருக்கின்றோம். நீ வினவினமையால்; எஞ்சியவற்றை இப்போது புகலுகின்றோம் கேடடி. கமன் புரிக்குச் செல்லுமமார்க்கத்தினை விடாதம் உறுக்கிவிட்ட செம்புபோலக காந்திக்கொன் டிராசின்வன. சிலபாசம் இண்டை முட்களாலும்; தீக்கொள்ளிகளாலும்; நிகர கதிராகின்றன. சில பாகத்தில் பொறுக்க வொண்ணா குளிர இராகின்றது. பூலோகத்திற்கும் யமலோகத்திற்கும் என்பத தாறுயிரக காதவழியுளதென்று முன்னமே சொன்னோமே! அதனை காதவழியிலும்; பாபமசெய்த சீவனுக்கு மரத்தினிழுவார்;

பருகரிரும்; சிறிதும்கிடைக்கா. பாபிகளுக்கு யமலோகமும் அ
தற்குச் செல்லும் மார்க்கமும் மிக்க கொடுமையாகவே இராநி
ன்றன. ஓ கருடா! இனி யமலோகத்தின் தனமையைச் சொல்
லுகின்றும் தென்திசைக்கும்; நிருதி திசைக்கும்; நடுவில் யம
புரி வச்சிரமயமாயும்; தேவா அசுரர் முதலியோரால் சிதைக்கத்
தகாத தாயும் இராநின்றது. அபயட்டணத்து நடுசுதூரமாய நூ
றுயோசனை வில்தார முள்ளதாயும்; இருபத்தைநது யோசனை
யுயர முள்ளதாயும் அநேக சாளரங்கள் உடையதாயும்; துஷிற்
கொடிகளாலும்; முத்துக்கேடையங்களாலும்; தோரணங்களாலு
ம் அலங்கரிக்கப் பட்டதாயும்; கவர்ணமயமாயும்; தமராசனு
டைய அரண்மனை இருக்கின்றது. அந்த அரண்மனையுள் பத்து
யோசனை அகல நீளமுள்ளதாயும். அநேக ஆயிரம் வைரத்தாண்
கள் உற்றதாயும்; சைத்திய செளரபதியமுள்ளமென காற்று இ
யங்குவதாயும் எப்போதும் ஆடலும் பாடலும் உடையதாயும்
ஒரு திவ்வியமண்டபம் இராநின்றது. அம்மண்டபத்தில் நூதர்
கள் கரபகுவீதது ஓடிமற நிறகவும் ரோகங்கொல்லாம கோ
ர ரூபத்தோடு அவவாறே ஒருபுடை நிற்கவும் கண்டவா அஞ்ச
பபடி யாகிய ரூபத்தோடும உவர்போடும சமன் வீற்றிருக்கின்
றனன். அவன் வீற்றிருக்கும் அம்மண்டபத்தின் பக்கலில் இ
ருபத்தைநது யோசனை யகல நீளமும் பத்துயோசனை உயர
மும் உள்ளதாய் பலவித அலங்காரமுடையதாய் சித்திரகுப்த
னுடைய அரண்மனை பீருக்கின்றது. அந்த மனையில் ஒரு தி
வ்விய மண்டபத்தில் சித்திரகுப்தன் வீற்றிருந்து சமஸ்த சீவ
ராகளசெய்யும் பாபபுண்ணியங்களைச் சிறிதும் விடாமல் கணக்
கெழுது கின்றன. அவன் எழுதுவதில் சிறிது பிசகும் உண்
டாகாது அச் சித்திரகுப்தனுடைய அரண்மனைக்குக் கீழ்ப்புற
த்தில் சுரத்துக்கும்! தென்பக்கத்தில் சூலையோடு வசூரிக்கும்!
மேற்பக்கத்தில் காலபாசத்தோடு அசீர்ணத்துக்கும் அருசிக்கும்
வடபக்கத்தில் வயிற்றுவலிக்கும்! வட கீழ்க்கில் தலைவலிக்கும்!
தென்கீழ்க்கில் மயக்கத்துக்கும்! தென்மேற்கில் அதிசாரத்துக்
கும்! வடமேற்கில் சன்னிக்கும்! கிருகங்கள் இருக்கின்றன.
அந்த ரோகங்கொல்லாம் யமனுடைய உத்தரவை எதிர்பாரத்
துக்கொண்டு அம்மனைகளில் வசிக்கின்றன.

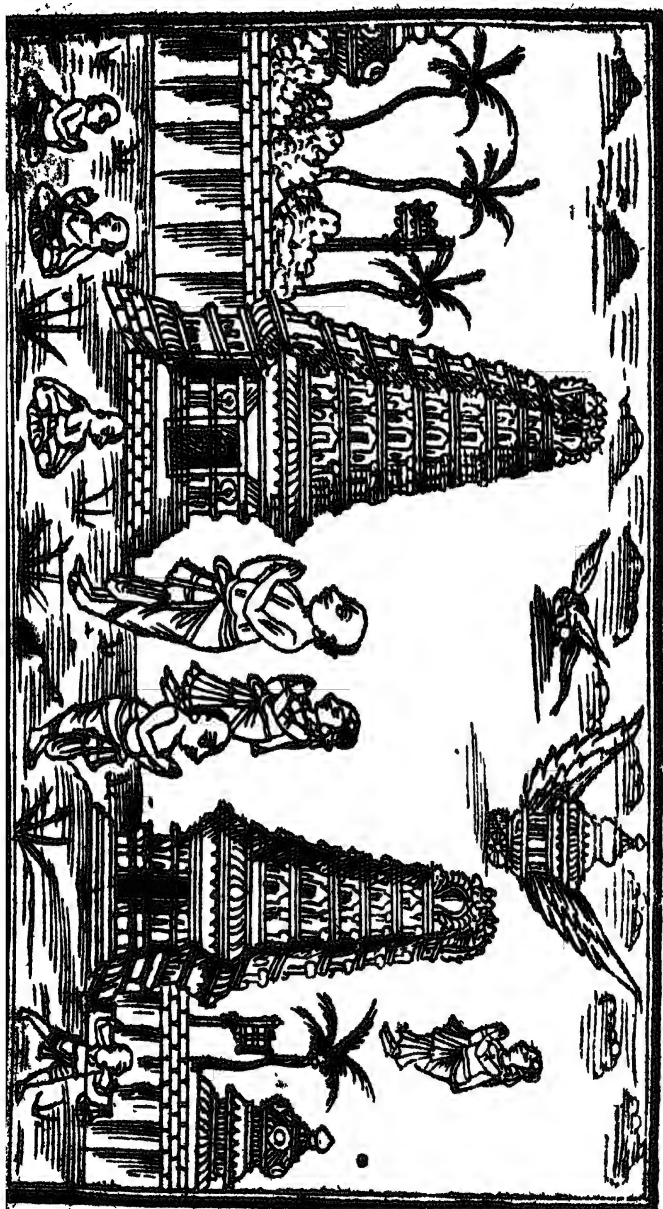
ஓ கருடா! அவ்யமனுடைய ஆர்ண்மணங்குத் தென்பக்கத் தில் பாபமசெய்த சேதநர்களைத் தூதர்கள் பலவிதமாய் இம்சிக் கின்றார்கள். சில சீவரை உலக்கையால் புடைக்கின்றனர். சில ரை ஆயுதங்களினால் சிதைக்கின்றனர். சிலரைச் சுரிகையால் சி வுக்கின்றனர். சிலரைச் செக்கில்லிப்பாட்டு அரைக்கின்றனர். சிலரை இருப்புச் சலாகையிற் போததுப பெருகதழலில் வாட்டுகின்ற னர். வைணவோ! ஒரு ஆண்பாவையும? ஒரு பெண்பாவையும? செம்பினால் செய்யப்பட்டு அக்கினியால் எப்போதும் தபதமாயி ருக்கின்றன. தூதர்கள் பரஸ்திரீ கமனமசெய்த சீவர்களைநோக் கிப் பாபிகளா! தருமமும் மானமும் பாராமல் பிறமனைவி ய ளைப் புணர்ந்ததற்கு வந்தபயன் இஃதென்று அத்தக்சுசொல்லி அபரொண் பாவையோடு ஒன்றுசோப்பா. பரபுருஷனோடு சோ ந்த ஸ்திரீகளையும் அவ்வாண்பாவையோடு அகமனமே சோப்பா. விநயந புத்திரா! புருஷன் தனதுஸ்திரீயை யன்றிப் பரஸ்திரீ யைப் புணர்வதற்கும் ஸ்திரீ தனது புருஷனையன்றிப் பரபுரு ஷனைக் கூடுவதற்கும் யமலோகத்திலு உளதாயித் தண்டனையை ப்பாரா. இங்ஙனம் கொடிய தண்டனையுள்ளதா யிருக்கவும். ஸ்திரீ புருஷர்களில் கல்லொழுக்கத்தில் கிறமோனைக் காண்டல் அரிதாயிருக்கின்றதே. சிலரைக் கருமநாபபோல ஆலையில் கொடுக்கின்றார்கள். சிலரை நரகங்களில் நள்ளிப் பாநாளங்கா ளும் அடித்துக்கொண்டார்கள். கடனவாங்கி மீண்டும் கொடாத சீவ னைக் கொடுத்தவனுக்குத் தண்டனைக்கொடாமல் வன்கண்ணைப் ப சினை என்று முனிந்து புடைக்கின்றனர். பாபிகள்படுவதுயரை விரித்துச்சொல்லுதலால் பயன் என்ன? இன்னுன தருமிஷ்டன இன்னுன் அதருமிஷ்டன்? இன்னுன் சுவாககம் புகுகின்றவன், இன்னுன் சீராயம்புகுகின்றவன என்று அவரவர் ஒழுக்கத்தாலே உணரலாகுமே. தருமம்செய்தவனைச் சுவாககம் புகுவானென்ப து திண்ணமாகலால் யாவரும் தருமமே செயதல் வேண்டும ன்னுகூறிப் பின்னும் அருளுகின்றனன்.

இருபத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்கள்திருவடிகளேசரணம்.

இருபத்திரண்டாம் அத்தியாயம்.

சூதர் மகர்முனிவாகளே! கேண்மின அகாரவாச்சியன் வே
தவுருளைப்பாந்துக் கருடா! சிலதருமங்களைச் சொல்லுகின
றும் கேண்மோ. மானிடர் கிருதயுகத்தில் மாதவம்செய்தல் உத்
தமமாயது திரேதாயுகத்தில் தியானம்செய்தல் உத்தமமாயது.
துவாபரயுகத்தில் யாகாதிகள்செய்தல் உத்தமமாயது. கலியுகத்
தில் தானம்செய்தலே உத்தமமாயது. இவ்வறத்தி லிருக்கின்ற
வனுக்கு எந்தயுகங்களிலும் யாகாதிகளும்வங்கன்செய்தலும், கோ
யில்-குளங்கள்-சத்திரம்-தோட்டமுதலியவற்றை உண்டாக்கித்
தருமம்செய்தலும் அதிதி யாராதனம் செய்தலும் உரியவாகும்
இவ்வறத்தி லிருக்கின்றவன் தனதுதாயாதிகளில் யாரேனும் மரி
த்தால் அவனாகுகுறித்துத் தருப்பணம் செய்தல்வேண்டும். மாய்
ந்தவன் அப்புணலைப்பெற்று மகிழ்கின்றான். மூன்று சிறுகற்க
ளை கயிற்றினுல்கட்டி நாம்சநதியில் இறந்த தினமுதல் மூன்று
நாள் இரவில் எரிதல்வேண்டும். சஞ்சயனம் செயதபின்பு தாய்
ததாரா எல்லாரும் மாண்டவனுக்குத் தருப்பணம் செய்தல்வே
ண்டும். முதல் மூன்று வருணத்தாராகிய பிரம-க்ஷத்திரிய-வை
சியருக்குச் சூத்திரன் தருப்பணம் செய்யலாம். பிரம-க்ஷத்திரிய
ருக்கு வைசியன் செய்யலாம். க்ஷத்திரியன் பிராமணனுக்குச் செ
ய்யலாம். பிராமணன் தன் மரபோககன், மற குலத்தாருக்கு
ஒன்றும் செய்யலாகாது. சூத்திர சுவத்தோடு பிராமணன்சுமிகா
ட்டுக்குப்போனால், அப்பாப்பா னுக்கு மூன்றுநாளைக்கு ஆசௌ
சமுண்டு. மூன்றுநாள் கழிந்தபின்னா அவ்விப்பிரன் காவேரி
ஸ்நானம்செய்து சுத்தனாதல்வேண்டும். மாய்ந்தவனுக்குக் கரு
மம் செய்கின்றவன் பஞ்சணையில் சயனிக்கலாகாது. இறந்தவ
னுடைய நற்குணங்களை எப்போதும் மிகுத்துனாதல்வேண்டும்
யமனைக்குறித்தும் ஸ்தோத்திரம் செய்தல்வேண்டும். பத்துநாட்
களிலிப்போடப்படும். பிண்டங்களாலே துஞ்சினவனுக்குச் சரீரமு
ண்டாகின்றமையால் பத்துநாட் கிரியையும் தவிராது செய்தல்
வேண்டும். பத்துநாட்கிரியை செய்யாவிடின் மாய்ந்தவன் சரீரம்

ருத்துவன். தனுவேத முணாகத ஒருவில்லாளன்
 வத்து வாளியெய்வானேல், அவ்வாளி அக்குறியில் பிலு
 யாது தைக்குமாறுபோலக் கலைகருணாரந்த சம்புத்திரன், மரித்
 த தாய்தந்தையரைக் குறித்துச் செய்யும் கருமபலன் அவரைத்
 தவிராமல் அடையும், மரித்தசீவன் மூன்றுநாள் நீரிலும், மூன்
 றுநாள் அக்கிரியிலும், மூன்றுநாள் ஆகாயத்திலும், ஒருநாள்
 கிருத்திலும், வசிப்பன். முதல் நாளிலும், மூன்று நாளிலும், ஐ
 நதா நாளிலும், ஏழா நாளிலும், ஒன்பதா நாளிலும், பதினொன்
 று நாளிலும், நவசிராததம் செய்தவ வேண்டும். முதல்நாளில் எ
 நத இடத்தில் தருப்பண முதலியவை செய்யப்பட்டனவோ அந
 த இடத்தில் தானே பத்துநாளும் செய்தல்வேண்டும். பிறம ஷ
 த்திரிய வைசிய சூத்திரரில் எக்குலத்தாருக்கு எத்தனைநாள் ஆ
 சௌசம விதிககப்பட்டதோ அத்தனைநாளும், பிண்ட தருப்ப
 ணம் அவசியம் செய்தல் வேண்டும். எந்தத் திதியில் மரிககின்ற
 னோ? அந்தத் திதியில் மாசிகம் செய்தல் வேண்டும். பதினொன்
 றுநாள் பலகாரத்தோடு சோறமைத்து நாம்சநதியில் கொட்டி
 ஸ்நானம் செய்தல் வேண்டும். அதிகவருத்தப்பட்டு ஒருவன் ம
 ரிப்பனேல் அவனைக் குறித்து ஏகோதிஷ்ட சிராததம் விசேஷ
 மாயச் செய்யப்படுமாயின் அவன் வருத்தம் நீங்கி இன்பருவன்
 அநத ஏகோதிஷ்ட சிராததம் ஷத்திரியன் பன்னிரண்டா நாளி
 லும், வைசியன் பதினைந்தா நாளிலும் செய்தல் வேண்டும். தாய்
 தந்தையா மரிப்பினும், மகவு பிறப்பினும், சூத்திர குலத்தாருக்
 கு ஒருமாதம் வலாயினும் ஆசௌசம் உண்டு அனாமாதம் உள
 தென்பதும் ஒருபட்சமுண்டு. சூத்திரன் பதினைந்தா நாளுக்கு
 ஷபுதம் ஏகோதிஷ்டம் செய்தல்வேண்டும். ஒருவன் மரித்தால்
 பத்துநாள் தீட்டிடைய அவனுடைய தாயத்தான் கருமம் முடிந
 தபின்பு மூன்று மாதத்திற் குட்பட்டு எப்போது கேட்பினும் அ
 த்தாயத்தானுக்கு மூன்றுதினம் சூககம் உண்டு. மூன்று மாதத்
 திற் குமேல் ஆறுமாதத்திற் குட்பட்டுக் கேட்பனேல் தொண்
 ணுரு நாழிகையுண்டு. ஆறுமாதத்திற்குமேல் ஒரு வருஷத்திற்
 குள் கேட்பனேல் ஒருதினமாதத்திரம் உண்டு. வருடம் முடிந்த
 பின்பு கேட்பனேல் கேட்ட உடனே ஸ்நானம் மாதத்திரம் செய்

தன்னைமே. இவ்விதி எல்லா வநுணங்களுக்கு
வந்தும்.

வீராயக! சம்பாநாந்மசெய்யவேண்டு மென்று, முன்ன
மே ஒத்தினேமே! எந்தபுருஷனும் அத்தானத்தந்த தனதுகை
யாலையெ செய்தல்வேண்டு. கலமரத்திற் கட்டிலசெயதுசொ
ன்னததானும், வெள்ளியாயும் பூணாளகட்டி, முகதுமாலைகளா
னும், கறுமலர் கொடையல்களாகவும், அக்கட்டிலை அலங்கரித்
து பபாபா வீரித்துத் தீட்டும், சந்தனட்டம் புஷ்பமும், தாமபூவ
மும், பின்னும் கறுநாறமுடைய மந்தைமயும், நீருடன் செம்
பு ஸ்காலியும், அலங்காராததம் மும், சீலாததமாயும், ஸ்திரீ
புருஷர்களுக்கு வேண்டியயும், அரக' டிலில வைத்து கவிக்கிர
ககசுளைய பூசித்தச் சிவனமுதலாகிய சேவாசுநம், பாவதிமுக
லாகிய தேவஸ்திரீகளும், லட்சுமி பாராயணம் நிகர சம்பாநா
னத்தால் நிரூபியதையே விவரிமென்று சொல்லி மாக்மிய
னாயும், குமெரியாயுமுள்ள உபாத்தாயனுக்குத் தாளமெய்து
அவனைவலமவதுதலாபசமாபித, அவெண்டுமென்ற நுளினா.

இருபத்திண்காட சகலாயம் புறந்தம்.

ஸ்ரீராமநாதசாஸ்திரருவ களேசரணம்

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதபுராணிகா மாசவாகளை நோக்கி முனிசிடுஷ்டாகளே!
கேள்மின வினாபபெரித நிருவடி பாரிவணங்கும் முராரி
ணாததொழுது ஸ்ரீசுவேசா! தாபைபபெற்றவாநும், அவனைப்
பெற்றவாநும், அவனைப் பெற்றவனும், தகைதையப பெற்றவனு
ம், அவனைப் பெற்றவனும், அவனைப் பெற்றவனும், உயிரோடி
ருக்குங்கால தாழ்புனும், கந்தையேனும் இறப்பின், புதநிரன் எ
ங்ஙனம் பின்னம் சோத்தல்வேண்டுமே, கவின்றருளுகவெனலும்,
ஸ்ரீ தாமர்த்தி வைத்தேயல் தாய் தலை முறைமயிலும், தந்தை
கைமுற்றையிலும், உயிரோடு நுட்பவர்களுக்கு மேலேமுன்று தலை

ஆம பதீரீமூன்றுபோ. தயா

யில் வருவான் ஒருவன். இவ்வண்ணிதச்சமயபில் பததப்போ
கனும், தாய்மரில் பத்தபிபாகனும் உள்ள ஒருவன் மரித்துப்
பிதிரோடு சோதனும், நான்காம் பாட்டன் முகல் தியாசகனாகி
ன்றான். மூன்றாம் தியாசகன், முகல் போக வுனின்றான். மூன்
றாம் லோகன், பகதியில் வருவோ வுனின்றான். பகதியில் வரு
வோன், வாராமல் ஓடினின்றான். பதநிபின்சிராத்தம் செய்யின
தந்தை சாதோலித்து அபபுத்திரனுக்கு. புதிரன் கொடுக்கின்
றான். பாட்டன் கொழுதல்ய பொருள்கள் கொடுக்கின்றான்.
சிராததம் செய்தலில் சிதிராத்தா கரு நி யுண்டாத லன்றிச்
செய்வினவையுக்கும மிகாபலனுளது. அவ்விடம் முகல் தய
தி வலையுள்ள லுது காண் சிவோஷ்டமானவையல்ல. அவ
வைகது நகைத்திரகசால் பரிசுஷன்றவனுக்கு உடலோ சமஸ்
காபு கலியாதி நததயாபிள் செய்யலாகா, அநக நட்சத்திரங்கள்
கழிந்தலின்பே செய்ரவேலாபி நியல்திபைய ஒருபகலமாகக்
கொளக. உயிரீரகியானேபு தேகத்தை வாதயிருக்க சிறிதும்
அமைநாதாகாலை, உடலோ சமஸ்தா மெய்தலே வேண்டியம்.
நனிஷ்டா பஞ்சகத்தில் ஓழாத தோஷ சிவாத்லயின் பொருட்
ச சாஸ்திரத்தில் சொல் லியாடி சிவாசாரம மருங்காயச் செய்த
ல் வேண்டியம். பெய்செ ளன்னித்து நகைத்திரங்களிலும், ஐயங்க
வா நகதயனடயா. ஆ லால் எளவிகையு - இரணயமும்
கெய்ய ம. தானம் கொடுதல வேண்டியம். தனிஷ்டாபஞ் சகத்தில்
மாயந்தவருக்கு சாஸ்திரம் சொல்பபடி செயயலிடின, கரு
மம்பெய்யம் கருதகா துண்பாமடைவன். திரைகத்தை யுத்தேசிக
துச் செய்யபெடும், சிராதத்தில், பிராமணா ஆசிரவதததலும்,
அன்னவா கேசிய ரோரு, லும், இரட்டைக் குசையும், பணவ
மும், ஜமமும், எரகிலை நாய் துகர வாகாடு, நன்ற விதியும், சேஷ
தலையுண்ணலும், விரிமும், ஸ்வதா என்கிற சபதமும், பிரி
சப்தமும், உடன் சொல்லுதலும், ஐவா கனமும், நமஸ்காரம
ம், எவ்வி வரையில் பின் செல்லுதலும், வணம்வருதலும், சாஸ்திர

சூழம், எங்காதுஷ்டமுட சூ.

அறியாமல் இவற்றைசெய்தவன் நாகம் எய்து

மரித்தவுடனே கால் கைகளைக்கட்டல்வேண்டும். உறவின ரெல
லாரும் சுவத்தண்டையிலே யிருத்தல்வேண்டும். ஒரு கிராமத்தி
ல் சுவம் கிடந்தால் அது தகவம் செய்யப்பட்டு வரையினும் அக்
கிராமத்தில் உள்ள யாவரும் சோறும் நீரும் உண்ணலாகாது.
சோறும் நீரும் உண்டால் மாமிச முண்ட தோஷமும், அரத்தம்
பருகின தோஷம் அடைவு. தாபபூலதாரணம் செய்யக் கூடாது
தக்சுததியும் செய்யலாகாது. இரவில் பிண்டகிடந்தால் ஸ்திரீ
புருஷா புணரலாகாது என்றநூலின்.

இருபத்துமூன்றாம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகன் திருவடிசனே சரணம்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம்.

ஸ்ரீ வியாசா மாணாக்கர் கைமிசரணிய வாசிகளே! கருட ப
சுவான் மறைமுதலீஸைத் தொழுது எகதையே ! பிராயோபவே
சமசெய்யும் யாது நாரணத்தால் சிரேஷ்டமாயது? பிறநதுவளாக
துவாழுக மனையேரிக்கிப புண்ணியக்ஷேத்திரததுக்குப் பேராய்
அவ்விடத்தில் மரித்தால் அதற்குப்பயனயாது? தீர்த்தயாத்திரை
செய்யப்படிப்பட்டு மாபு கததில் மாய்வனேல், அவனுக்குப் பல
ன் என்னை; நாளெல்லாம் தீர்த்தயாத்திரை செய்கின்றவனுக்குப்
பலன் என்னை; சரணியாச்சிரமம் பெற்றேன் அவ்வாச்சிரமத்து
க்குறிய ஒழுக்கத்தினின்று தவறுவனேல் எக்கதியடைவன். இ
வற்றை யெல்லாம் சனிஸ்தாரமாய்ச் சாற்றியருள வேண்டுமென்
று பிராத்தித்தனா, பரமபதி வைவனதேயா! யாவனொருவன் ஆ
கார வியவ காரம ஒன்றும் செய்யாமல் நியமத்தோடு தருப்பசய
னம் செய்து எமமைத் தியானித்தவாரே மரிக்கின்றானே அவ
ன் கமமுலகு சார்வன். அதனாலே அப்பிரா யோபவேசம் ஏற்ற

ம, நாளொன்றுக்கு ஒருயாக ப
 ண்டாகும். மகாரோகங்களால் வருத்தப்பட்ட
 ய இனி உயிர வாழ்க்கை வேண்டுமென்று பிராயோப
 வேசமசெய்து எமமைத் தியானித்து மரிக்கின்றவனும், நல்லு
 லகே யடைவன். மரிப்பதற்குப் பிராயோபவேசம செய்து நடுநி
 ல் எழுந்த இவ்வாழ்க்கையை விருமபுவானேல், அவன் பிராம
 ணர் மூலமாய்ப் பிராயசசித்தங்கள் செய்துகொண்டு பின்பு தநு
 மமார்க்கத்திலே ஒழுகுதல வேண்டும. சந்நியாசம் செய்துகொ
 ண்டு நியமத்தோடிருந்து மசித்தவனுக்கு அவன் அவவாசிரமம்
 பெற்ற நாளமுதல் மரித்ததினவரையிலு முள்ள நாள்களுக்கு
 நாளொன்றுக்கு இரண்டியாகவான் உண்டாகும். பிணியால் து
 னப்பபட்டு மரணகாலம் அடுத்ததென்று எண்ணி சந்நியாசச்
 சிரமம் பெற்றுப் பின்பு பிணிநீங்கிப் பிழைத்து இவ்வாழ்க்கையி
 ல் உடன்படுவனேல் அவன் மகாரோகம் அடைவான். அவனினு
 ம் பாபி ரொருவனும இல்லை. அவனை யொருவா பாராக்கது மா
 காது. மனை மனைவி மக்கள் முதலியோரை நெடுங்காலம் பிரி
 ந்து, நெடுங்காலம்சென்று தீர்த்தயாததிறை செய்கின்றவனுக்கு
 ப் பிரமாந்தேவ ரெல்லாரும வேண்டியவற்றைக் கொடுக்கின்ற
 னா, தவ்யதேச யாததிறை உத்தேசித்துச் சென்று விதியால்
 வழியில் மரிப்பனேல், அவன் சவாக்கமாருவன். சந்நியாசிகளை
 யும், யாததிறை செய்வோரையும், தேவரெல்லாரும காப்பாற்
 றுகின்றனா. விசேஷமாய் விஷ்ணு கணங்களே அவர்களை ரகநி
 கினராகள். மறிக்கவேண்டு மென்றே புண்ணிய சேஷ, நிரதில்
 நெடுங்காலம் வசித்துச் சிறிது தீவினையால், வேறிடத்தில் மரிப்
 பனேல், அவன் மறுசனமத்தில் காவேரிநீரத்தில் வைதிக பிராம
 ணகுலத்தில் சர்வசாஸ்திர சம்பன்னைய நல்லொழுக்க முடை
 யவனாய் பகவத் பாகவத ஆசாரிய பக்தி யுடையவனாய் பிறந்து
 இறுதியில் நல்லுலகடைவன். இன்னிசேஷத்திரமபோய் அதிலே
 மரிப்பேன் என்றும், அதில் மரிக்காமல் மீளேனென்றும், அந்
 நகரை நாவின் நான்மறைமுற்றிய அந்நை சந்நிதியில் சங்கற்
 பம்செய்து கொண்டு சென்றவன் மீண்டும மனைக்கண் வருவா

து யகா ராவேணமம்.

நிறுத்து நின்று கைத்திரங்களில் மரிக்கட்டும்.

ன் கடன் ன்ருளே! அவன் கடக்கும் அடி களுக் கெல்லாம் அடி யொன்றி ஒரு கோத னபலன் அடைவான். எக்காரணத்தின லேனும், அவனுன் சென்றவன் திரும்பிவருவ ினில் அவன் டந்த அடி களுக்கு அடி யொன்றுக்கு ஒரு பைவகக்கொன்று நோஷி டுடைவான். கிருத்ததில் ஒருவன் செயபிடைபாடங்கள் திவலிய கசங்குகில் பகவத பாகவர சேவையாகலும், தீர்த்தப் பிரசா னாலும் நிவாத்தியாகும் கைத்திரங்களில் செயபும பாபம் ிறாலும், எவ்வுருட சிவாத்திபாரா.

சு, ரா! அகலாநுக்கு உரவி புத்தலினும் தனது நாரி கையெழு தம், உடைய பிறந்தா னுக்கும, உடைய பிறந்தா னுக்கும், வேண் பற்றைக் கொடுத்தல் விசேடமாம். புத்திரன் தகவத க்ருப ான் துதலியவை புகட்டுத் தா ட உறவி பிராமணனுக் குக் கொத்ததா ட உடையது, புண்ணியத்தினும் னா யுடைய அத்தி ன்ணியம் விடவான். யாங்காருக கொடுத்தால் ஆபிரம பாகு கமபவனவன். கோதரிக்குக் கொடுத்தால் வடசுடப ிடவன் என்பதுவன். சக டாதுவந்துக் கொடுத்தால் புண்ணி யத்து கணககேவிலை வருந்தித் தான்பெற்ற பெருகே ல்லவ ிடாகம செயதல் வேண்டும். யாவன் திறத்தலை மறந்து நிலை கசரித்தலை போலித்து, ஆதடடப பண னால் அதி ன்ணிய சமுதார சாகாகதிலேயே முழுதுகினா னு னை யாடத்து ிசசுவன் திறன் இவ்வனமோ மாலிட சன்ப ிறும், கருமத்தால் இவன் பரது கைப் பி ிரனை யான னு யமன்சிரிச்சேறான ஒருத்தி பரபுருஷனைச் சா ந்து மகவை அவன் ஆமுடையான எடுத்து மடியில்வை த்துக் கருக்குவாயுமீபுது, ிக்குமுந்தையை இவனுபெ ிறும் மப்புணர்ந்து ி மறவன் பெருருவன யிருக்க, மல், இவன் தான் பெற்றான் போலவும் தனக்குரிய ம் கொண்டாடுகின்றானே என்று நினைத்துக் கணவ ன் ிடையோடு குலசுவதலைக்கண்டு மகிழ்வானென என்னு

—வாயுதம், பிமார்க்குக் கொட்டாதும் பொ

—வவகுகும் முழுமகளைப் பார்த்து இவனுக்கே யாழ்நரி
யேழிமா! அஃதுணராத எனது எனது என்கின்றோன் "என்று
வாயாரச்சிறிப்பான். பூமியும் மற்ற பொருளும் ஒருவனுக்கே உரி
யவோ! நமது நமது என்று பிதற்றித் திரிந்தோ ஁ல்லாரும் இ
துதியில் நீத்தே தகினோ என்று ஁ல்லாற்றில் ஒழுதி உயிர்களுக்கு
உதவிசெய்து பூதானம் செய்கின்றவனைப் புலிமகள் நம்மாளு
டையான் ஁ல்லன் அவனால் நாம் சத்பிராமணன் கையில் கொடு
ககப பட்டோடாமேயென்று உவக்கின்றாள். பூதானம் செய்தவனு
ம புனலில் முழுகியேனும் பஞ்சாக்கினி மத்தியி லிருந்தேனும்
தவம்செய்தவனும், மகங்கள் புரிந்தவனும் யுத்தத்தில் பின்வாங்
காமல் முன்னின்றவனும் இகத்தினும் பரத்தினும் உறுதி பெறு
வவான் நருளினன்.

இருபத்துநான்காம் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

சுபிராமதாசர்சந்திருவடி களேசரணம்

இருபத்தைந்தாம் அத்தியாயம்.

சூதமகாமுனிவர் ஁நமிசாரணிய வாசுகளே! கருடபகவா
ன் ஆதிமத்தியராத ரகிதனாகிய பூரிமந நாராயணனைத் தொழுது,
சுகதீசா! நித்தியசிராத்தம் யாங்கனம் புரியத்தக்கது ஁வின்றரு
ளுகவெனலும் அறவாழி பநதணன் புள்ளரசனை ஁ோக்கி தார்க்கு
யா! ஁ாள்தோறும் ஒருசத்பிராமணனுக்குப் போசணம் செய்வித்
து அன்னமும் புனலும் ஒருகடத்தில் ஁ிறைத்து அதனை யவ்வே
தியனுக் கொடுத்தல்வேண்டும். இந்த நித்திய சிராத்தத்தால்மா
ய்ந்த சேவன் இன்பமடைகின்றனன். அச்சேவனை ஒருவருவும்வரா
யினும் வழியில் நடத்திக்கொண்டு யமலோகம்சாராம் துதரும்.

441

தூய்மப் பித்தனுபகவானைக் குறித்துப் பெரிதாய் மூகு

“க. கி. - ஸ்பே” து விவசேஷத்தினால் ஆரியில் வித்தணசேஷத்தினால்
 விவசயமாகத் தோஷத்தால் பிழக்கப்பட்ட பல்வெய்க்கும் கிரிதாது
 காகிதசேஷத்தினால் உடனே அம்மகப்பாதகம் நீங்க அசகிவன் அப்போது
 அந்த சேஷத்தினால் பூத்தருளியிருந்த ஸ்ரீயப்பதியைத் திருவடி தொ
 முது ஸகலமே சோவான் அகலமின்மே அப்பாதகம் வந்து பற்றி கபா

யரகனின்ற ஆத பகை

புருஷனவையேல் மகிழ்ந்தததாலே பீழக

வககை ஈடுபடே வென்று பிராந்திகக, பரமகாருணிகனாகி

பககான காலியை ஆரணுததக் கொடுத்தது பிரமரலையில் எழுந்தருளி
கொன்று நாசிட புராகூம் நீயில் ிறந்து 16 பிலா சிலகை குறி
த்துத் தவ புரிந்த ப மீலண்டி அத்தகரன் பிரமணிகோடிக் கந்தை
யே அடியேன் முத்திகொர் கரும் தெய்வமென்ற கண்ணி அடியேனைச் சி
லா முத்திகெட்கின்றா அலாகருத்ரு நான் முகிதிகாடுகக தருபாயம்
அருளுதிமெல்ல ப்ரமரகதிககச் சதுமகை ச டவக கொக்கி இராமமாம
தனபடோதிக் காலியல் இரப்போர்கரு டச்சிவகாமென்று அருள அர
ம் அதுமுதல் அநாகம முத்திகொடுக கந்தை வென்று அடியிய இரா
ம அசவகந்தை கூறாந் தின.

மேலும், அனாககொடுக கந்தை, சுவரீகமம், தவா, கிணமறை
யும், உடவ சிவாயம், ஏளககையா, தேவாச்சிநீர்பு, புனச
கொவா புனனா, அமறவை, மான், பசினவென்று அநிகம
புனா சிவாயம், த வண்ணுலகு ச ிவ குறைய, பகாலே
ம் விநிக மக காளமெனத்தவன் மூன்றாய கொடுகருடம க
வாய அசவ, ப மான், சோமமாய, கு க வ மதச ம மெரம
பகவாய கக பகம வாயவா வெறு பகலின்

புருத்திகுததம அத்தகைய புருத்தி

மூலமதபத்திதரு பகலின்

இருபத்தாரும் அத்தியாயம்

சுவரீகமம், தவா, கிணமறை

சுவரீகமம், தவா, கிணமறை : புகள்கை வதக, கலா சகைய
புகள்கை ராக புகள்கை, ஆதெனக, புகள்கை, புகள்கை
இது அடியே னுக்குக் கூறு பருளவெல் மெல்லும், ஆதெனக
வெல் மெல்லும் : புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை
புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை, புகள்கை

முதலியவற்றைச்

ல் அதுநீங்கும் வரையினும் எவரும -

ல்விழுந்து இறந்தவனுக்கும் சிங்கம்முதலிய மிருகங்களு
ய்ந்தவனுக்கும் தேசாந்தரங்களில் துஞ்சினவனுக்கும் உடலோ
கருமம்செய்யலாகா தாகலால் தீயினை செய்யத்தொடங்கு நாள்
முதல் ஆசௌசம் உண்டாகும். இறந்தானென்று கேட்டவுட
னே ஸ்நானமாத்திரம் செய்தல்வேண்டும். அரசனுக்கும், தவம்
செய்யும் பூசானுக்கும், மகம்புரியும் வீரபிரானுக்கும், அவர்கள்
தாயத்தார் இரத்தால் ஆசௌசமில்லை, ஒருவனுக்குப் பெண்பி
றந்தால் அதன் தாயத்தாருக்கு ஆசௌசம் இலது. பெற்றதாய்
க்கு மாத்திரம் பத்துநாள் ஆசௌசமுளதென்பதும் தந்தைக்கு
ஸ்நானமாத்திரம் போதுமான தென்பதும் சிலர் அபிப்பிராயமா
யிருக்கின்றன. மணக்கோலங் கொண்டிருக்கும் காலத்திலும்தாய்
கம்செய்யும் காலத்திலும் உற்சவத்துக்காகக் கங்கணம்பூண்டகா
லத்திலும் ஆசௌசம நோந்தால் அவ்வாசௌசமீ அத்தொழில்
பூண்டாருக்கு அக்காலங்களில் இலது. ஒரு ஆசௌசம நோந்த
காலத்தில் இடையில் வேறொரு ஆசௌசம் வந்தால் முன்னமே
வந்த ஆசௌசத்தோடு பின்வந்ததும் தாயத்தார்களுக்கு நிவா
ததியாகும். ஆசௌசம வருமுன் பிராமணருக்குக் கொடுப்பன
வாய் உத்தேசித திருநதவற்றை ஆசௌசம்வந்தபின்பும் கொடு
க்கலாம். பிராமணர்களும் வாங்கலாம். கோக்களையும், பிராமண
ர்களையும், ஸ்திரீகளையும், ரட்சிக்கும் விஷயத்திலும், யுத்தபூமியி
லும், ஒருவன் உயிர் விடுவனெல் அவனைச் சேர்ந்த வர்களுக்கு
ஒருநாள் மாத்திரம் ஆசௌசமஉளது, ஆசௌசமே யிலது ஸ்நா
னம்செய்தலேபோதுமான துஎன்பாரும்உளர் என்று அருளினை.

இருபத்தாரும் அத்தியாயம் - முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசர்களிருவழிகளேசாணம்,

சூதபுராணிகர் மாநவரஹே! சருடபகவான் மாதவனேகோ
 க்கித் துன்மரணமடைந்தவன் எக்கதிபடையவுன், அவனுக்கு
 எவ்விதம் கருமம் செய்யத்தக்கது, மொழிகதருளுக வெனலும்,
 இலக்குமிநாயகன் காலால்தாண்டியேனும், கழுத்தில்கருக்கிடும்
 க் கொண்டேனும், விஷமுண்டேனும், அக்கினியில் விழுந்தேனும்,
 வைரப்பொடி உண்டேனும் மரித்தவனும், பறவை முக்கின
 லேயுள், எருதுமுட்டியேனும், சலத்தில்விழுந்தேனும், நாய்களிக
 ள் கடித்தேனும், குஷ்டரோகத்தாலேனும், தேகத்தில் புழுஉண்
 டாகியேனும் மரித்தவனும், பிராமணராலேனும், யவனராலேனும்,
 மிலேச்சராலேனும், சண்டாளராலேனும், அடிபட்டுத் து
 ள்சினவனும், இடிவிழுந்தேனும், மரமழிமுடிந்தேனும் மாண்டவ
 னும், சூத்திர ஸ்திரீபையேனும், வண்ணத்தையேனும் நீண்டி
 ஸ்ரானம் செய்யாமல் மாய்ந்தவனும் நந்திபெருமல் நாகமெய்
 துவர். அங்கினம் மரித்தவரைச் சார்த்தவாகருக்கு ஆசௌச மி
 ல்லை. அவர்கள் உடனே கிருத்தியம் செய்ய வேண்டுவது மில்லை.
 நாராயணபவிசெயதபின்பு கருமம் செய்யலாம். துன்மரணமடை
 ந்தவன் பிராமணனாயின் ஆறுமாதத்திற்கு அபபுறமும், க்ஷத்தி
 ரியனாயின் இரண்டுமாதத்திற்கு அபபுறமும், வைசியனாயின் பதினை
 ந்தாடாக்கு அபபுறமும், சூதிரனாயின் இறந்தவுடனும், கருமம்
 செய்யத்தக்கது. கங்காதீர்த்திலேனும், யமுனாதீர்த்திலேனும்,
 நைமிசவனத்திலேனும், புஷ்கரக்ஷேத்திரத்திலேனும், குளக்க
 றையிலேனும், அரசமரத்துநீலிலேனும், பசுமாட்டுக் கொட்டி
 லிலேனும், இல்லத்திலேனும், நாராயணபவி செய்தல்வேண்டும்.
 வேதமந்திரங்களாலே ஸ்ரீவிஷ்ணுபகவானே யாராதித்து ஸ்தோத்
 திரம்செய்து தெற்குமுகமா யிருநதுகொண்டு சயாகுசகரபீதாம
 பரதாரியாயும், கீத்தியனாயும், சாவரதர் யாமியாயும், திவ்விய ம
 வ்கள விக்கிரக அனந்த கல்யாணகுண ஸ்வரூபனாகியும், இராநி
 ன்ற ஸ்வாமி ! மரித்தவனுக்கு நற்கதி கொடுத்தலை வேண்டு மெ
 ன்று அப்பகவானைப் பிரார்த்தித்துத் தியானித்துப் புத்தியூர்வீமா

பிரித்தானிய அரசாங்கம்

ஊர் பிரித்தானிய அரசாங்கம் தாபிசத்தினால் அரசாங்கம்
 யொன் தும, வெள்ளியினால் பிரித்தானிய அரசாங்கம், இயல்
 பினால் பிரித்தானிய அரசாங்கம் செய்து மேற்கில் நிவிஷ்ணு
 வைபும், கிழக்கில் பிரித்தானியம், தெற்கில் யம்னையும், வடக்கில்
 ஊருக்கிரையையும், மத்தியில் மரித்தவனையும் வைத்துப் பூசித்து
 லுக்ஷ குமபகங்கள் வைத்து அவற்றில் கவர்த்தினங்கள் செய்து
 பூஷா லசாரத்தி அலங்கரித்து மேற்கு மீர் லுக்ஷ தேவக் கோக்கு
 ந்ததுச் சிரத்தமாய்ந்து பிண்டமாவதது, எட்டுத்தலங்களும்
 செய்து செயப்புப் பாத்ந்திததில் திமும் ஓரணியிமும் வைத்துத்
 தர்வமகொடுக்க இடுக்கு வேதமுணர்ந்த வந்திருப்பார், நுடர்
 பூரானமும அரசாவேத மோசியை நக்குக் கண்டனா ஆனும்
 மவேதம் வல்லவருக்குச் சமயாவேதம் கொடுத்தல்வேண்டும்
 முற. எற்றறுபது பராச இலையாம்பினால் மரித்தவனது சரிம
 பை லுக்ஷ தேவக் கோக்கும்.

கருடா! முற்றாற்றறுபது காம்புகளுக்கும் விவரம் சொல்
 வுகின்றும், சரசுக்கு காற்பதும, கழுத்துக்குப் பத்திம, மாப்புக்
 கு இடுபதும், வயிற்றுக்கு இறுபதும், இரண்டு விரல்களுடையதும்,
 இடைக்கு இருபதும், கைவிரல்களுக்கு ஐந்து, முதுகத்தாங்கு
 க்கு முப்பதும், ஆங்குறிக்கு நாலும், கிருஷ்ணகங்கு ஆறு
 ம், கால்குளங்குப் பத்திம வைத்து, மீண்டும் கிரகக்குக் கை
 வாயும், முகத்துக்குப் பதுசுத்தமும், காவுக்கு வரலமபலமும்
 முக்கிறகு எட்டிலும், காதுக்கு எள்ளும், கரம்புக்கு, கமராக்
 தனமும், தலைக்கு அன்னமும, இரத்தத்துக்குத் தெனும், மயிர்
 கருக்குச் சவரியும், தொலைக்குக் கிருஷ்ணசினமும். ஸ்ரீபிர
 யிசுத்துக்குக் குன்றியாய், நபிக்குக் கமர்ப்புபுமும், கிருஷ்ண
 த்திற்குப் பன்னகாயும் வைத்துச் சந்தனப் பூசுபுகளால் அவந்த
 ரித்ததுச் சந்தனப்படி கிருத்தியம் செய்தல்வேண்டும். இயலுமா
 செய்து தளமுற மலர்வன தளமுற மலர்வன இவ்வி

ஸ்ரீராமதாசுகள் திருவடிகளை சேர் ||

சூதாட்டம் என்பது மிகவும் மிகுந்ததாகும். அதனால்
 மிகவும் பலன் உண்டாகும். அதனால் மிகவும் பலன்
 உண்டாகும். அதனால் மிகவும் பலன் உண்டாகும்.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ १ ॥

சூர், பசுநீர், பால், தண்ணீர், உணவு, உயிர்

விபாசர்மாணக்கர் ஸ்ரீ ஹரிகதா சங்காதன சீலர்கு
 புருஷோத்தமன் வைனதேயா ! சீவன் இன்பும் துன்பும் அமை
 வதற்கு அவன்செய்த கல்வினை தீவினைகளே காரணமாகும். சீ
 ர்பலராயிருக்க ஒரு சன்மத்தில் ஒரு சீவனால் செய்யப்பட்ட
 நுமம் தன்னைச்செய்தவன் இன்னொன்று எங்ஙனம் அறிந்
 துசன்மத்தில் அவனையெப்படி யடையும் என்று ஐயப்படவே
 ண்டா ஓரிடத்தில் ஆனகள் பலராயிருக்கக் கன்று தன்னையே
 ம பசுவையே அடைதல்போலக் கருமம் தன்னைச்செய்தவா
 வனோ ! அவனையே தவிராது அடையும் வைனதேயா ! பூதா
 ம் செய்தலினும் உத்தமதானம் வேறில்லை. மெப்பேசுதலினும்
 ண்ணியம் வேறில்லை, பொய் சொல்வதிலும், பொய்ப்பதிலும்
 எழுதுதலினும் பாபம் வேறில்லை. பூமிமுதற் கடவுளாகிய ஸ்ரீ
 ஷ்ணு சம்பந்தியாகலானும் சுரபி என் குரியனுடைய திருக்கும
 ரத்திகளாகலானும் அவாணம் அக்கினியின் மகவாகலானும், அ
 முன்றனையும் தானமசெய்தவான் முன்றுலோகங்களையும் உடை
 பவனும் தானம் செய்த பலன் அடைவன். ஒரு கோவினுடைய
 தோலின் அளவு ஒருவன் பூதானம் செய்யினும், அவன் மகா பா
 பகதிகளினும் நீங்குவன். பூதானம் கொடுத்து அவாவினால் அ
 பூமியை அபகரிக்க எத்தினித்தவனும், தானம்கொடுத்த பூமிய்
 ன் பலனைத் தானம்வாங்கினான் அடையாமல் கெடுத்தவனும்,
 தானம்கொடுத்த நிலத்தின்பேரில் ஒருவன் வழக்கிட்டால் தான
 ம் வராகினவனுக்கு உதவிசெய்யாதவனும், பிரளயகாலம் வரை
 யிலும் பரகவாசம்செய்வார். ஒருவன் ஒரு விருத்தியால் வாழ்ந்து
 கொண்டிருக்க, அவ்விருத்தியைக்கெடுத்தவன் ஆயிரம்கோவை
 க்கொன்ற தோஷமடைவன். ஒருவனுக்கு ஒரு சீவனம்செய்த
 தவன் லக்ஷம்கோதானம்செய்தபலன் அடைவன். நூறுகோதா
 ஷம் செய்தலினும் ஒரு கோவைக் கொல்சொண்டு ஓச்சாமலும்,
 களவாடாமலு மிருத்தல்வேலமாம். ஒருவன் ஒருகோவைக் கொ
 ன்று நூறு கோதானமசெய்யினும் கொன்ற பாபமே மேலாகும்

இ உபவாசமிருந்து மறுதினம் வேதசாஸ்திரமோதிய எழு அல்
லது ஐந்து பிராமணர்களை வரித்து மத்தியானத்தில் வடக்கு மு
கமாய அவர்களை பூசனத்தில் இருத்தி ஆராதித்துப் பீதகவா
டைய பிராணைப் பூசித்து அபபிராமணர்களுக்குப் போசனமசெ
ய்வித்து, ஸ்ரீ விஷ்ணுவுக்கும், பிரமனுக்கும், உருத்திரனுக்கும்,
சூரர்களுடன் யமனுக்கும், மரிதநவனுக்கும், கிரமமாய் ஐந்து
பிண்டங்களை வைத்துத் துஞ்சினவனுடைய பெயரையும், கோத்திரத்
தையும் சொல்லி, ஸ்ரீவிஷ்ணுநாமங்களை யுச்சரித்து, மாயந்தவன்
பித்திராடு சேராமையால், அவனது ஐந்து பிண்டத்தை எடு
த்தகற்றிய பின்பு தண்டம சமாபிதத்துத் தானங்கள் கொடுத்து
மேறசொன்ன பிராமணர்களில் மரித்தவனது ஸ்தானத்திலிருந்
தவனுக்கு அதிகம் தக்ஷணை கொடுத்துப் பகவான் திருபதிய
டைந்து கடாக்கி நகவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தணா
களைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரமசெய்து பின்பு தெற்குமுகமாய் இ
ருந்து உபபணம் செய்தல் வேண்டும். இன்னுமவிசேடமாய்ச்
செய்யவேண்டுமென்று புத்திரனுக்கு மனமிருந்தால் சுவாணத்
தினால் சாடபமசெய்து சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி யாவும்செய்
யலாம் என்றருளி வருட கிரந்தம் செய்ய வேண்டிய விதி கூறி
முடிவான்.

முப்பத்தாம் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீராமதாசாகளதிருவம களேசரணம்.

முப்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்.

சூதா திருமால் வடியார்களை 'சாடகுண்ணிய பாமன படசி
ராஜனைப்பாரததுக்ஷாசியாநனயா' புத்திரன் முதலியோர் தாய்
தந்தையர் முதலியோரைக் குறித்து வருடமதோறும் பிரத்தம
செய்தல்வேண்டும் தகனத் தன பு. சிபுனுக்கும், தமயன் தனது
தம்பிக்கும், கிரந்தம் செய்யுமபடி வேரிடால் தலைமுறைபிற
ள்ளோரைக் குறிக்காமல் இறந்தவனைக்குறித்து மாதந்திரம் செ

தல் வேண்மே. புத்திரன் தாய் தாழையருக்குச் செய்வானுள்
மூன்று தலைமுறையையக குறித்தே செய்தல்வேண்மே. ஆசை
சம், விருத்தி முதலியவை நெரிட்டால், அனைநிலையினத்தி
சிராததம் செய்தல்வேண்மே. மரித்தவனுக்குக் கிருத்தியமநெ
யும்பொகே பரிணம கரணம் செய்யாமல், மாசுமாததிம் செ
து வருமபோது, ஆசை நுகர்வோர் மானிகராகி நக்தயாட்ட
அம்மாசி கதை மறுமாசுகழிதோடு கொதவச் செய்தல்வேண்
ம். சபிண்ட கரணம் செய்து மானிகம் கொடிய பட்டு வருதால்,
சௌந்தரால் நிறைமாரி தருத அபயாசௌசம் சீவகம் இ
திலே செய்யாமல், பூணில் பூலுத புத்திரன் சிராததம் செய
படி கோரிட்டால் சங்கரம் விதானம் மாசெய்தல் வேண்மே
கொல்லுதல் கேட்குதிரத்தில் பரதானுசினொன்று கொண்
றால், மாவன் துந்தராவென்று முடிபு சிக் காணு அவன்
முன்பும், மறவருக்குப் பின்பும் கீர்ப்பை செய்தல் வேண்
மரித்ததினய தெரியாமல் வித்தானொன்று மாகதரம் கேசை
ட்டால் அபரவாயாயிடு வருமசெய்தல்வேண்மே இனம்
கது மாதம் தெரியாவிட்டால், ஆடி, புரட்டாசி, மாசுமீ, 1
இரு மாதங்களில் கிருஷ்ணாஷ்டமில் அஷ்டமிநிலையம்
வாய் சயிலேனுமசெய்யலாம். கொசுநிரத்தின் வருவாய்
தினமாவது, மாசமாவது, தெரியாவிட்டால் யாத்திரைக்கு
புரட்டாசித் திரை செய்தல் வேண்மே. ஒரு வருஷத் தகடு
லைவன் அல்லோச சீசாநகசினோடு தெசாந்தமம் கொண்டு
அவரில் ஒருவன் டரித்து அமதலைவன் பாரது ஆசை மா
ஷ்டத்துப் பின்பு மனைக்குவருவாரேன், அந் நாலதில்
விருத்த அவனாகுநீரன் வெற்றொருவருக்குச் சிராததம்
கொண்டிருந்தால் வந்தலைவன் சிராததம்செய்த முடியு
யிலும் தாரத்தினிருந்து பின்பு வருதல்வேண்மே. சிராத
கு வரிக்கப்பட்ட பிராமணன் மேற்சொன்ன சமாராஜ்ய
விமையுணர்ந்து சிராததம் செய்கின்ற புத்திரனுக்கு
சொல்லாமல், சிராத்தத்தில் சாய்விட்டால் தோஷம் அ
ணை கையதாகும். தாய்தகையா இறந்ததினையமாகு
ல் அஷ்டமியிலேனும, ஏகாதசியிலேனும, அமாவாசை
ம் செய்தல்வேண்மே. செய்யாமல்கிடலாகாது. சிராதத

